

עיר וקדיש מז שמיא נחית

זיא תשבת מפי זרעו

ספר תורת הזוהר

והוא ספר הזוהר שחבר התנא האלוקי
רבן שמעון בר יוחאי זיע"א
בלשון הקודש למען ירוץ הקורא בו
מנוקד ומחולק ללמוד יומי

חלק א'

בזוהר דא יפקון מן גלותא

והמשכילים ייהוו כזוהר הרקיע

עֲזָרִי מֵעַם ה' עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר תּוֹרַת הַזֹּהַר חֵלֶק א'

וְהוּא סֵפֶר הַזֹּהַר שֶׁחִבֵּר הַתַּנָּא הָאֱלּוֹקִי
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ לְמַעַן יְרוּץ הַקּוֹרֵא בּוֹ
מִנְקֵד וּמַחֲוֹלֵק לְלִמּוּד יוֹמֵי
לְכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְזוּהָר פֶּרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית דָּף א עַד דָּף יג

וּמִצּוּרָף: 1. תִּיקוֹן הַכִּלְלִי, 2. תִּפִּילַת הַדֶּרֶךְ 3. תִּפְלַת הַיּוֹדִיָּה
לְבוֹרֵא עוֹלָם, 4. תִּפְלָה לִפְנֵי וְאַחֲרֵי הַלִּימוּד, 5. תִּיקוֹן מַג, 6.
תִּיקוֹן מַח, 7. פְּתִיחַת אֱלִיהוּ הַנְּבִיא

מוֹפָץ לֵאל מִטְרַת רוּחַ כָּלֹל – לְקִירוּב הַגָּאוּלָּה בְּרַחֲמִים
וְכָךְ נִסִּים יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל אֶת סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ שָׁנָה בְּשָׁנָה
בְּהִילּוּלַת הַרְשָׁב"י

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"
בַּעֲיַת "ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב" א
שֶׁבֶט תִּשְׁעֵי"ד לִפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין-בית שמש
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובשמחות
ולכל החבירים וידידים לזיכוי הרבים ולזכות ללמוד
תורה לשמה, וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים
צדיקים, ועליו נאמר "אם תוציא היקר מזולל כפי
תהיה", הוא מברך והקב"ה מסכים אתו אכ"ר.

הרשב"י קובע:

"בספר הזוהר יצאו בני ישראל מהגלות ברחמים"

**מחפשים מפיצים למליוני דפי הזוהר בכל העולם
מחפשים תורמים להדפיס מיליוני דפי הזוהר לחלקם
ל-15 מליון יהודים בחנם**

האם יש מחשב שיוכל לחשב את הזכות הגדולה שיכולים
לזכות בכסף קטן?

**גדולי הדור פסקו! תרמו אל מפעל הזוהר העולמי, (ישירות
לדפוס) והיו שותפים להצלת עם ישראל על ידי חלוקת דפי זוהר
היומי, ספרים ועלונים בחינם: 0527-651911**

סדר הלימוד ליום א תשרי [יום 1 בשנה]

בס"ד ליקב"ו

(דף א' ע"א - דף יד' ע"ב)

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתוב (שיר השירים ב)
 כְּשׁוֹשָׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מִי הַשׁוֹשָׁנָה? זֶה
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל [מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ שׁוֹשָׁנָה וְיֵשׁ שׁוֹשָׁנָה].
 מָה הַשׁוֹשָׁנָה שֶׁהִיא בֵּין הַחוּחִים יֵשׁ בָּהּ אָדָם
 וְלִבָּן - אֵף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מָה
 שׁוֹשָׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עָשָׂר עָלִים - אֵף בְּכְנֶסֶת
 יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עָשָׂר מִדּוֹת רַחֲמִים שֶׁמְקִיפּוֹת
 אוֹתָהּ מִכָּל צַדִּיקָהּ. אֵף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאן, מַשְׁעָה
 שְׁנֵזֶכֶר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עָשָׂר תְּבוֹת לְהַקִּיף אֶת
 כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וּלְשַׁמֵּר אוֹתָהּ.

ואחר כֵּן נִזְכָּר פַּעַם אַחֶרֶת. לָמָּה נִזְכָּר בְּפַעַם
 אַחֶרֶת? כִּדִּי לְהוֹצִיא חֲמִשָּׁה עָלִים חֲזָקִים
 שֶׁסּוֹבְבִים אֶת הַשׁוֹשָׁנָה. וְאוֹתָם הִחְמִשָּׁה נִקְרָאִים
 יְשׁוּעוֹת, וְהֵם [חֲמִשָּׁה] [חֲמִשִּׁים] שְׁעָרִים. וְעַל זֶה
 הַסּוּד כָּתוּב (תהלים קטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׂא, זֶה כּוֹס
 שֶׁל בִּרְכָּה. הַכּוֹס שֶׁל בִּרְכָּה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל
 חֲמִשׁ אֲצָבָעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כִּמּוֹ שֶׁהַשׁוֹשָׁנָה
 שִׁיוָּשְׁבֶת עַל חֲמִשָּׁה עָלִים חֲזָקִים בְּדִגְמָא שֶׁל

חֲמֵשׁ אֶצְבָּעוֹת. וְהַשּׁוֹשְׁנָה הַזֹּאת הִיא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי – חֲמֵשׁ תְּבוּת. מִכָּאן וְהִלָּא הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא וְנִגְנַז וְנִכְלָל בַּבְּרִית הַהוּא שֶׁנִּכְנַס בַּשּׁוֹשְׁנָה [ס"א זו] וְהוֹצִיא בָּהּ זֶרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ עֲשֵׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ הַזֶּרַע קִיָּם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמֶּשֶׁ. וְכִמוֹ שֶׁדָּמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאֶרְבָּעִים וּשְׁנַיִם זְווֹגִים [שֶׁל אוֹתוֹ] הַזֶּרַע הַהוּא, כֵּךְ נִזְרַע הַשֵּׁם הַחֲקוּק מִפְּרֶשׁ בְּאֶרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית.

בְּרָאשִׁית. רַבִּי שִׁמְעוֹן פֶּתַח, (שיר ב) הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. הַנִּצָּנִים – זֶה מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. מָתִי נִרְאוּ בְּאֶרֶץ? בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁכְּתוּב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ, אֵז נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. עֵת הַזְּמִיר הַגִּיעַ – זֶה הַיּוֹם הָרְבִיעִי שֶׁהָיָה בוֹ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֹרֶת חֶסֶד. וְקוֹל הַתּוֹר – זֶה הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, שֶׁכְּתוּב יִשְׂרָצוּ הַמִּים וְגו', לַעֲשׂוֹת תּוֹלָדוֹת. נִשְׁמַע – זֶה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שֶׁכְּתוּב נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהָיָה עֲתִיד לְהִקְדִּים עֲשִׂיָּה לַשְּׁמִיעָה, שֶׁכְּתוּב כָּאן נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכְּתוּב שֵׁם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. בְּאֶרְצָנוּ – זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהוּא דְגֻמַּת אֶרֶץ

הַחַיִּים (שֶׁהוּא עוֹלָם הַבָּא, עוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת, עוֹלָם הַנְּחָמוֹת).

[נ"א דְּבַר אַחֵר] הַנִּצָּנִים – אֵלֹהֵם הָאֲבוֹת
 שֶׁנִּכְנְסוּ בַּמַּחֲשָׁבָה וְנִכְנְסוּ לָעוֹלָם הַבֶּא
 וְנִגְנְזוּ שָׁם, וּמִשָּׁם יֵצְאוּ בַּגְּנִיזוֹת וְיִסְתָּרוּ בְּתוֹךְ
 נְבִיאֵי הָאָמֶת. נוֹלַד יוֹסֵף וְנִטְמְנוּ בּוֹ. נִכְנַס יוֹסֵף
 לָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְהָצִיב אוֹתָם שָׁם, וְאֵז נִרְאוּ בָּאָרֶץ
 וְנִגְלוּ שָׁם. וּמִתִּי הֵם נִרְאוּ? בַּשָּׁעָה שֶׁהִתְגַּלְתָּה
 הַקֶּשֶׁת בְּעוֹלָם. שֶׁהָרִי בַּשָּׁעָה שֶׁנִּרְאִיתָ הַקֶּשֶׁת, אֵז
 הֵם מִתְגַּלִּים, וּבַשָּׁעָה הַהִיא עֵת הַזְמִיר הַגִּיעַ
 לְקַצֹּץ אֶת הָרִשְׁעִים מִן הָעוֹלָם. לָמָּה נִצְלוּ? מִשּׁוֹם
 שֶׁהַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָּאָרֶץ, וְאֵלְמָלָא שֶׁנִּרְאוּ, לֹא הָיוּ
 נִשְׁאָרִים בְּעוֹלָם, וְהָעוֹלָם לֹא הָיָה מִתְקִים.

וּמִי מְקִים אֶת הָעוֹלָם וְגוֹרֵם לְאֲבוֹת לְהִתְגַּלּוֹת?
 קוֹל הַתִּינוּקוֹת שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה. וּבִגְלָל
 אוֹתָם הַתִּינוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, הָעוֹלָם נִצֵּל. כְּנֶגְדָם
 (שִׁיר א) תוֹרֵי זָהָב נַעֲשֶׂה לָךְ, אֵלֹהֵם הֵם תִּינוּקוֹת
 יְלָדִים עֲלָמִים, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כה) וַעֲשִׂיתָ שָׁנִים
 כָּרִבִּים זָהָב.

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח, (יִשְׁעִיָּה מ) שָׂאוּ מָרוֹם
 עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהֵי. שָׂאוּ
 מָרוֹם עֵינֵיכֶם, לְאִיזָה מָקוֹם? לְמָקוֹם שֶׁכָּל הָעֵינִים
 תִּלְווּיִם בּוֹ, וּמִי הוּא? פֶּתַח עֵינִים, וְשָׁם תִּדְעוּ
 שֶׁהִסְתוּם הָעֵתִיק הַזֶּה שְׁעוֹמֵד לְשֹׂאֵלָה בָּרָא אֱלֹהֵי.

ומי הוא? "מי", ההוא שנקרא מקצה השמים למעלה, שהכל עומד ברשותו. ועל שהוא עומד לשאלה והוא בדרך נסתר ולא גלוי נקרא "מי", שהרי למעלה אין שם שאלה. וקצה השמים הזה נקרא "מי".

ויש אחר למטה שנקרא "מה". מה בין זה לזה? אלא הראשון הנסתר שנקרא "מי" עומד לשאלה. כיון ששואל אדם ומפשפש להסתכל ולדעת מדרגה לדרגה עד סוף כל הדרגות, כיון שמגיע לשם – "מה". מה ידעת? מה הסתכלת? מה פשפשת? הרי הכל נסתר כבראשונה.

ועל הסוד הזה כתוב (איכה ב) מה אעידך מה אדמה לך. כשנחרב בית המקדש, יצא קול ואמר, מה אעידך [נ"א (ומה) מה אדמה לך, באותו מ"ה אעידך] בכל יום ויום, [והרי] העידתי בך מימים ראשונים, שכתוב (דברים ל) העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה אדמה לך, באותו גון ממש עטרתי אותך בעטרות קדושות, עשיתי לך שלטון על העולם, שכתוב (איכה ב) הזאת העיר שיאמרו "כלילת"י פיי" וגו'. קראתי לך (תהלים קכב) ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה.

(איכה ב) **מָה אֲשׁוּה לָךְ** – כְּמוֹ שְׁאֵת יוֹשֶׁבֶת כָּךְ, כָּךְ
הוא כְּבִיכּוֹל לְמַעֲלָה. כְּמוֹ שֶׁלֹא נִכְנָסִים בָּךְ עֲכָשׁוּ
הָעַם הַקְדוֹשׁ בְּסֻדְרִים קְדוֹשִׁים, כָּךְ נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ
שְׂאִינִי נִכְנָס לְמַעֲלָה עַד שִׁיכְנֶסוּ בָךְ אוֹכְלוֹסִיךְ
לְמִטָּה. וְזוֹהִי נִחְמָתְךָ, הוֹאִיל שֶׁהִדְרָגָה הַזֶּה אֲשׁוּה
לָךְ בְּכָל. וְעֲכָשׁוּ שְׁאֵת כָּאֵן, גְּדוֹל כַּיֵּם שִׁבְרֶךְ. וְאִם
תֹּאמַר שְׂאִין לָךְ קִיּוֹם וּרְפוּאָה – מִי יִרְפָּא לָךְ.
וְדַאי שְׁאוּתָהּ הִדְרָגָה הַנִּסְתָּרָת הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִכָּל
עוֹמֵד בָּהּ, תִּרְפָּא לָךְ וְתִקֶּים אוֹתָךְ.

מִי – קִצָּה הַשָּׁמַיִם לְמַעֲלָה, מִיָּה – וְעַד קִצָּה
הַשָּׁמַיִם לְמִטָּה [קִצָּה הַשָּׁמַיִם לְמִטָּה]. וְזֶה
יִרְשׁ יַעֲקֹב, שֶׁהוא מְבָרִיחַ מִן הַקִּצָּה אֶל הַקִּצָּה.
מִהַקִּצָּה הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוא מִי, אֶל הַקִּצָּה הָאַחֲרוֹן
שֶׁהוא מִיָּה, מִשּׁוֹם שֶׁעוֹמֵד בְּאַמְצָע. וְעַל זֶה מִי
בָּרָא אֱלֹהִים.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר [בְּנִי], פֶּסֶק דְּבָרֶיךָ
וַיִּתְגַּלָּה הַסֵּתֶר שֶׁל הַסּוּד הָעֲלִיּוֹן שְׂאִין בְּנֵי
אָדָם יוֹדְעִים. שְׁתַּק רַבִּי אֶלְעָזָר. בָּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְעָמַד רָגַע [נִיָּא שְׁעָה] אַחֲדָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר, מָה זֶה "אֱלֹהִים"? אִם
תֹּאמַר כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת – הֲרִי הֵם תָּמִיד
נִרְאִים שָׁם, וּבִמִּיָּה נִבְרָאוּ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לג)

בְּדָבָר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. אִם עַל דְּבָרִים נִסְתָּרִים,
שֶׁלֹא יִכְתֹּב אֱלֹהִים, שֶׁהָרִי הוּא גָלוּי! אֲלֹא זֶה הַסּוּד
לֹא הִתְגַּלָּה רַק יוֹם אֶחָד שֶׁהֵייתִי עַל חוּף הַיָּם,
וּבֹא אֵלֵיהֶם וְאָמַר לִי, רַבִּי, יִדְעָתָּ מָה זֶה "מִי בָרָא
אֱלֹהִים"? אָמַרְתִּי לוֹ, אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְצַבָּאוֹתָם,
הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁשׁ לְאָדָם
לְהִסְתַּכֵּל בָּהֶם וּלְבָרֵךְ אוֹתוֹ, שֶׁכְּתוּב (שם ח) כִּי
אֲרָאָה שָׁמַיִךְ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעֶיךָ וְגו', ה' אֲדַנְנוּ מָה
אֲדִיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ.

אָמַר לִי, רַבִּי, דְּבַר נִסְתָּר הָיָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְגָלָה בִּישִׁיבָה הָעֲלִיוֹנָה, וְזֶה הוּא.
בַּשָּׁעָה שֶׁנִּסְתָּר כָּל הַנִּסְתָּרִים רָצָה לְהִתְגַּלּוֹת, עָשָׂה
בְּרָאשׁ נִקְדָּה אַחַת, וְזוֹ עָלְתָה לְהִיּוֹת מַחֲשָׁבָה.
צִיר בָּהּ אֶת כָּל הַצִּיּוּרִים, חָקַק בָּהּ כָּל הַחֲקוּקִים.
וְחָקַק בְּתוֹךְ הַמָּאוֹר הַקָּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר חֲקִיקָה שֶׁל
צִיּוֹר אֶחָד נִסְתָּר, קֹדֶשׁ קָדָשִׁים, בְּנִין עֶמֶק
שִׁינְאָ מִתּוֹךְ הַמַּחֲשָׁבָה וְנִקְרָאת מ"י תְּחִלָּה [נ"א
רֵאשִׁית] לְבִנְיָן. עוֹמֵד וְלֹא עוֹמֵד. עֶמֶק וְנִסְתָּר
בַּשֵּׁם. לֹא נִקְרָא אֱלֹהִים מ"י. רָצָה לְהִתְגַּלּוֹת
וּלְהִקְרָא בַשֵּׁם [הַזֶּה], וְהִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ יָקָר
שִׁמְאִיר וּבָרָא אֱלֹהִים, וְעָלָה אֱלֹהִים בַּשֵּׁם. הִתְחַבְּרוּ
הָאוֹתִיּוֹת אֱלֹהֵי בָּאֵלֶיךָ, וְנִשְׁלְמוּ בַשֵּׁם אֱלֹהִים (מ"י)

אלה). וְטָרַם שְׁבָרָא אֵלֶּה, לֹא עָלָה בְּשֵׁם אֱלֹהִים,
וְהֵם שְׁחָטָאוּ בְּעֵגֶל [נ"א בְּעוֹלָם], וְעַל סוּד זֶה
אָמְרוּ (שמות לב) אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל.

וּבְכוּ שְׁמִשְׁתַּתֵּף מ"י בְּאֵלֶּה, כִּף הוּא הַשֵּׁם
שְׁמִשְׁתַּתֵּף תָּמִיד, וּבְסוּד הַזֶּה הַתְּקִיִּם
הָעוֹלָם. וּפָרַח אֵלֵיהֶו וְלֹא רָאִיתִי אוֹתוֹ, וּמִמֶּנּוּ
יָדַעְתִּי הַדָּבָר [הַזֶּה] [שֶׁהֶעֱמַדְתִּי] עַל הַסּוּד וְהַסֵּתֶר
שָׁלָה. בָּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְכָל הַחֲבֵרִים וְהַשְׁתַּטְחוּ
לִפְנָיו. בָּכוּ וְאָמְרוּ, אִלְמָלֹא לֹא בָּאנוּ לָעוֹלָם אֶלֶּא
לְשִׁמְעַ אֶת זֶה – דִּי.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַל זֶה הַשָּׁמַיִם וְצִבְאָם נִבְרָאוּ
בְּמ"ה, שְׁכָתוּב (תהלים ח) כִּי אֶרְאֶה שְׁמִיךְ
מַעֲשֵׂה אֶצְבְּעֶתֶיךָ וְגו'. וְכָתוּב (שם) מ"ה אֲדִיר
שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּנָּה "הוֹדֶךָ" עַל
הַשָּׁמַיִם". עַל הַשָּׁמַיִם הוּא לַעֲלוֹת בְּשֵׁם, מְשׁוּם
שְׁבָרָא אוֹר לְאוֹרוֹ וְהַתְּלַבֵּשׁ זֶה בָּזָה וְעָלָה בְּשֵׁם
עֲלִיוֹן. וְעַל כֵּן בְּרָאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים – זֶה אֱלֹהִים
הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי מ"ה לֹא הָיָה כִּף וְלֹא נִבְּנָה.

אָמַר, בְּשַׁעָה שְׁנַמְשָׁכוּ הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ [מֵאֱלוֹ]
אֱל"ה מְלַמְעָלָה לְמַטָּה. וְהָאֵם הַלּוֹתָה
לִבַּת בְּגִדֶיהָ וְקִשְׁטָה אוֹתָהּ בְּתַכְשִׁיטֶיהָ. וּמִתִּי

קִשְׁטָה אוֹתָהּ בְּתַכְשִׁיטֶיהָ כָּרְאוּי? בְּשַׁעַה שְׁנֵרָא
 לְפָנֶיהָ כָּל זָכָר, שְׁכָתוּב (שמות כג) אֶל פְּנֵי הָאֲדוֹן ה' .
 וְזֶה נִקְרָא אֲדוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ג) הִנֵּה אֲדוֹן
 הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. וְאִזּוּ יֵצֵאָה ה' וְנִכְנְסָה י',
 וְהִתְקַשְׁטָה בְּכִלִּים שֶׁל זָכָר כְּנִגְגָדִם שֶׁל כָּל זָכָר
 בְּיִשְׂרָאֵל.

וְאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת מוֹשְׁכִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל
 מְלַמְעֵלָה לְמָקוֹם הַזֶּה. (תהלים מב)
 אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה. אֲזַכִּיר בְּפִי וְאֶשְׁפֹּךְ דִּמְעוֹתַי [בְּרִצּוֹן
 נַפְשִׁי כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ הָאוֹתִיּוֹת הַלָּלוּ], וְאִזּוּ אֲדִידִם
 מְלַמְעֵלָה עַד בֵּית אֱלֹהִים, שְׂיִהְיֶה אֱלֹהִים כְּמוֹ
 שֶׁהוּא. וּבִמָּה? (שם) בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוּגֵג.
אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַשְׁתִּיקָה שְׁלִי בְּנִתָּה מְקַדֵּשׁ
 לְמַעַלָּה וּבְנִתָּה מְקַדֵּשׁ לְמַטָּה, וּבּוֹדֵאִי
 דְּבוּר בְּסֻלַּע וּשְׁתִּיקָה בְּשִׁתִּים. מְלָה בְּסֻלַּע – מָה
 שֶׁאֲמַרְתִּי וְהִתְעוֹרַרְתִּי בּוֹ, שְׁתִּיקָה בְּשִׁתִּים – מָה
 שֶׁשְׁתַּקְתִּי שֶׁנִּבְרָאוּ וְנִבְנוּ שְׁנֵי עוֹלָמוֹת יַחַד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִכָּאן וְהִלָּאָה שְׁלֵמוֹת
 הַכְּתוּב, שְׁכָתוּב (ישעיה מ) הַמוֹצִיא
 בְּמִסְפָּר צְבָאָם. שְׁתֵּי דְרָגוֹת הֵן שְׁצָרִיךְ לְהִיּוֹת
 רְשׁוּמָה כָּל אַחַת מֵהֶן. אַחַת זֶה שֶׁנֶּאֱמַר מ"ה,
 וְאַחַת מ"י. זֶה עֲלִיוֹנָה וְזֶה תַּחְתּוֹנָה. זֶה הָעֲלִיוֹנָה

רְשומָה, וְאוֹמֵר הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צָבָאָם. הַמוֹצֵיא – אוֹתוֹ הַנוֹדֵעַ וְאֵין כְּמוֹתוֹ. כְּמוֹ זֶה הַמוֹצֵיא לָחֵם מִן הָאָרֶץ. הַמוֹצֵיא – הֵהוּא שְׁנוּדֵעַ. זֶה הַדְרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה, וְהַכֹּל אֶחָד. בְּמִסְפָּר – שְׁשִׁים רְבּוּאָהֶם שְׁעוֹמְדִים יַחַד, וְהוֹצִיאוּ צָבָאוֹת לְמִינֵיהֶם שְׂאִין לָהֶם חֲשִׁבוֹן.

[נ"א כְּמוֹ זֶה]. לְכֻלָּם – בֵּין אוֹתָם הַשְּׁשִׁים, בֵּין כָּל צָבָאוֹתָם – בְּשֵׁם יִקְרָא. מֶה זֶה בְּשֵׁם יִקְרָא? אִם תֹּאמַר שֶׁקָּרָא לָהֶם בְּשִׁמוֹתֵיהֶם – זֶה אֵינוֹ כֵּן, שָׂאֵם כֵּן, הִיָּה צְרִיף לִהְיוֹת בְּשִׁמוֹ. אֲלֹא בְּזִמְן שֶׁהַדְרָגָה הַזֹּאת לֹא עוֹלָה בְּשֵׁם [לְמַעַלָּה] וְנִקְרָאת מ"י, לֹא מוֹלִידָה וְלֹא מוֹצִיָּא נִסְתָּרִים לְמִינָהּ, אֲפִי עַל גַּב שְׁכָלָם הָיוּ טְמוּנִים בָּהּ. כִּיּוֹן שֶׁבָּרָא אֱלֹהִים וְהִתְעַלָּה בְּשִׁמוֹ וְנִקְרָא אֱלֹהִים, אֲזַי בְּכַח הַשֵּׁם הַזֶּה הוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶה הוּא בְּשֵׁם יִקְרָא, בְּאוֹתוֹ הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ קָרָא וְהוֹצִיא כָּל מִין וּמִין שִׁתְּקִימוּ בְּשִׁלְמוֹתוֹ. כְּמוֹ זֶה (שְׁמוֹת לֹא) רֹאֵה קָרָאתִי בְּשֵׁם. הַזְכַּרְתִּי שְׁמִי שִׁתְּקִים בְּצִלְאֵל עַל קִיּוֹם שְׁלֵמוֹתוֹ.

מֵרֵב אוֹנִים (ישעיה מ). מֶה זֶה מֵרֵב אוֹנִים? זֶה רֹאשׁ הַדְרָגוֹת, שְׁעוֹלִים בּוֹ כָּל הַרְצוֹנוֹת וְעֲלִיתָם בּוֹ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר. וְאֵמִין כֹּחַ – זֶה סוֹד

הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִתְעַלָּה בְּשֵׁם אֱלֹהִים כְּמוֹ
שָׁאֲמָרְנוּ. אִישׁ לֹא נֶעְדָּר – מֵאוֹתָם שְׁשִׁים רְבוּא
שֶׁהוֹצִיא בְּכַח הַשֵּׁם. וּמִשּׁוֹם שָׁאִישׁ לֹא נֶעְדָּר,
בְּכָל מָקוֹם שֶׁמֵּתוּ יִשְׂרָאֵל וְנִנְעֲנְשׁוּ בַּחֲטָאֵיהֶם,
נִמְנּוּ וְלֹא נֶעְדָּר מֵאוֹתָם שְׁשִׁים רְבוּא אֲפֹלוּ אֶחָד
כְּדִי לִהְיוֹת הַכֹּל צוּרָה אַחַת. כְּמוֹ שָׁאִישׁ לֹא נֶעְדָּר
לְמַעַלָּה, אֵף כֵּן לֹא נֶעְדָּר לְמַטָּה.

בְּרֵאשִׁית. רַב הַמְּנוּנָא הִזְקֵן אָמַר, מִצָּאֵנוּ
אוֹתִיּוֹת בִּהְיוֹן. בִּי"ת בִּהְתַּחֲלָה
וְאַחֵר כֵּן. ב' בִּהְתַּחֲלָה – הֵינּוּ בְּרֵאשִׁית. בְּרֵא
לְאַחֵר מִכֵּן. אָל"ף בִּהְתַּחֲלָה וְאַחֵר כֵּן. אָל"ף
בִּהְתַּחֲלָה – הֵינּוּ אֱלֹהִים, אֵת לְאַחֵר מִכֵּן. אֵלֹא
כְּשֶׁרָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת אֵת הָעוֹלָם,
כָּל הָאוֹתִיּוֹת הָיוּ נִסְתָּרוֹת. וְאֵלִפִּים שָׁנָה טָרַם
שֶׁבְּרֵא אֵת הָעוֹלָם הָיָה מְסַתֵּכֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּמִשְׁתַּעֲשֵׂע בָהֶם.

בְּשַׁרְצָה לְבָרָא אֵת הָעוֹלָם, בָּאוּ לְפָנָיו כָּל
הָאוֹתִיּוֹת מְסוּפִים לְרֵאשָׁם. הִתְחִילָה
הָאוֹת ת' לְהַכְנִס בְּרֵאשׁ. אָמְרָה: רַבּוֹן הָעוֹלָמִים,
נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֵת הָעוֹלָם, שְׁאֲנִי תִשְׁלוּם
חוֹתָם שְׁלֹךְ אֲמ"ת, וְאַתָּה נִקְרָאתָ אֲמ"ת, רָאוּי
לְמֹלֵךְ [אֲמֵת] לְהִתְחִיל בְּאוֹת אֲמ"ת וּלְבָרָא בִּי אֵת

הָעוֹלָם. אָמַר לָהּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְאוּיָה אֶת
וּזְכָאִית אֶת, אֲלֵא שְׂאִינְךָ כְּדָאִית לְבָרָא בְךָ אֶת
הָעוֹלָם, הוֹאִיל וְאֶת עֲתִידָהּ לִהְיוֹת רְשׁוּמָה עַל
מִצְחֵי הָאֲנָשִׁים הַנֶּאֱמָנִים שְׂקִימוּ אֶת הַתּוֹרָה
מֵאֶלֶף וְעַד תִּי"ו, וּבִרְשָׁם שְׁלָךְ יָמוּתוֹ. וְעוֹד,
שְׂאֵת חוֹתֵם הַמּוֹת. וְהוֹאִיל וְאֶת כֶּךָ, אִינְךָ כְּדָאִית
לְבָרָא בְךָ אֶת הָעוֹלָם. מִיָּד יֵצֵאָה.

נְכַנְסָה הָאוֹת ש' לְפָנָיו. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן
הָעוֹלָמִים, נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת
הָעוֹלָם, שְׂבִי נִקְרָאת שְׁמֶךָ שְׂדִי, וְרֵאוּי לְבָרָא אֶת
הָעוֹלָם בְּשֵׁם קְדוֹשׁ. אָמַר לָהּ: רְאוּיָה אֶת וְטוֹבָה
אֶת וְאַמֶּת אֶת, אֲבָל הוֹאִיל וְהָאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַזִּיּוֹף
נוֹטְלִים אוֹתָךְ לִהְיוֹת עִמָּהֶם, אִינִי רוֹצֶה לְבָרָא בְךָ
אֶת הָעוֹלָם, שְׂכַדִּי שְׁלֵא יִתְקִים הַשְּׁקָר אֲלֵא אִם
יִטְלוּ אוֹתָךְ ק ר.

מִכָּאָן, שְׁמִי שְׁרוּצָה לוֹמַר שְׁקָר, יִטַּל יִסּוֹד שֶׁל
אַמֶּת בִּהְתַּחֲלָה וְאַחֵר כֶּךָ יִקִּים אֶת
הַשְּׁקָר. שְׁהִירֵי הָאוֹת ש' הִיא אוֹת אַמֶּת, אוֹת
הָאַמֶּת שֶׁהִתְיַחְדּוּ בָּהּ הָאֲבוֹת. ק' ר' הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנִּרְאוּ עַל הַצַּד הָרַע הֵם, וּכְדִי לְהִתְקִים נִטְלוּ אֶת
הָאוֹת ש' בְּתוֹכָן וְנִהְיָה קָשֶׁר. כִּיּוֹן שְׂרָאָתָה כֶּךָ,
יֵצֵאָה מִלְּפָנָיו.

נִכְנְסָה הָאוֹת צ'. אִמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם,
 נוֹחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁאֲנִי
 [נ"א שְׁבִין] חֲתוּמִים הַצְדִּיקִים, וְאַתָּה שֶׁנִּקְרָאת
 צְדִיק רָשׁוּם בִּי, שְׁכָתוּב (תהלים יא) כִּי צְדִיק ה'
 צְדָקוֹת אֱהָב, וְכִי רָאוּי לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם. אֲמַר
 לָהּ: צְדִי, צְדִי אֶת וְצְדִיק אֶת, אֲבָל אֶת צְרִיכָה
 לְהִיּוֹת טְמוּנָה, אֵינֶךָ צְרִיכָה לְהִתְגַּלּוֹת כָּל כֶּף כְּדִי
 שְׁלֹא לָתֵת פְּתִחוֹן פֶּה לְעוֹלָם. מֵהוּ הַטַּעַם? נ'
 הִיא. בָּאָה הִי שֶׁל הַשֵּׁם שֶׁל הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ
 וְרוֹכֵב עָלֶיהָ וְנֶאֱחָז עִמָּהּ. וְזֶה הַסּוּד, כְּשֶׁבָרָא
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אָדָם הָרִאשׁוֹן, בָּרָא אוֹתוֹ
 דּוּ פְּרָצוּפִים, וּמִשּׁוּם כֶּף הַפָּנִים שֶׁל יו"ד חוּזֵר
 לְאַחֹר כְּמוֹ זֶה: (ציור למעלה) וְלֹא חוּזְרִים פָּנִים
 בְּפָנִים כְּמוֹ זֶה: מְסַתְּכָל לְמַעְלָה כְּמוֹ זֶה: (ציור
 למעלה) מְסַתְּכָל לְמַטָּה כְּמוֹ זֶה: (ציור למעלה) אֲמַר לָהּ
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹד, שְׁאֲנִי עֲתִיד לְנַסֵּר אוֹתְךָ
 וּלַעֲשׂוֹת אוֹתְךָ פָּנִים בְּפָנִים, אֲבָל בְּמָקוֹם אַחֵר
 תִּתְעַלִּי. יֵצֵאָה מִלְּפָנָיו וְהִלְכָה.

נִכְנְסָה הָאוֹת פ'. אִמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָמִים,
 נוֹחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁהֵרִי
 הַפְּדוּת שְׁאַתָּה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת בְּעוֹלָם רְשׁוּמָה בִּי,
 וְזוֹ הִיא פְּדוּת, וְכִי רָאוּי לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם. אֲמַר

לָהּ: רְאוּיָה אַתְּ, אֲבָל בֶּךָ רְשׁוּם פִּשְׁע בִּסְתֵר. כְּמוֹ
שֶׁהִנָּחַשׁ שְׁמִכָּה וּמִכְנִיס רֹאשׁוֹ בֵּין גּוּפוֹ, כֶּךָ מִי
שֶׁחֻטָּא, כּוֹפֵף רֹאשׁוֹ וּמוֹצִיא יָדָיו. וְכֵן ע' עוֹן, אֵף
עַל גַּב שְׂאֵמָרָה שֵׁישׁ בָּהּ עֲנוּה, אָמַר לָהּ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא: לֹא אֶבְרָא בֶּךָ אֶת הָעוֹלָם. יֵצֵאָה
מִלְּפָנָיו.

נְכֻנְסָה הָאוֹת ס'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָמִים,
נוּחַ לָךְ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שֵׁישׁ בִּי
סְמִיכָה לְנוֹפְלִים, שְׁכָתוֹב (תהלים קמה) סוּמָךְ ה' לְכָל
הַנוֹפְלִים. אָמַר לָהּ: עַל כֵּן אֶת צְרִיכָה אֶת מְקוֹמָךְ
וְאֵל תִּזְוִי מִמֶּנּוּ. אִם אֶת יוֹצֵאת מִמְּקוֹמָךְ, מַה
יְהִיָּה עַל אוֹתָם הַנוֹפְלִים, הוֹאִיל וְהֵם סוּמְכִים
עָלֶיךָ? מִיָּד יֵצֵאָה מִלְּפָנָיו.

נְכֻנְסָה הָאוֹת נ'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוּחַ
לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁבִי כְּתוֹב
נוֹרָא תְהִלַּת וְתִהְלָה לְצַדִּיקִים נְאוּה תְהִלָּה. אָמַר
לָהּ: נוֹ"ן שׁוֹבִי לְמְקוֹמָךְ, שְׁהִירִי בְּשִׁבְלֶךְ שְׁבָה
סִמָּ"ךְ לְמְקוֹמָהּ וְתִהְיִי סְמוּכָה עָלֶיהָ. מִיָּד שְׁבָה
לְמְקוֹמָהּ וַיֵּצֵאָה מִלְּפָנָיו.

נְכֻנְסָה הָאוֹת מ'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם,
נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁבִי

נִקְרָאתָ מֶלֶךְ. אָמַר לָהּ: כֹּךְ הוּא וְדַאי, אֲבָל לֹא
אֶבְרָא בְּךָ אֶת הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ מֶלֶךְ.
שׁוּבִי לְמִקְוָמְךָ אֶת וְל' וְך', שֶׁהָרִי לֹא רָאוּי לָעוֹלָם
לַעֲמֹד בְּלִי מֶלֶךְ.

בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יִרְדֶּה מִלְּפָנָיו הָאוֹת כ' מַעַל כֶּסֶּא
כְּבוֹדוֹ. הִזְדַּעְזְעָה וְאָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, נוּחַ לְפָנֶיךָ לִבְרֹא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁאֲנִי
כְּבוֹדֶךָ. וּכְשִׁירְדָה כ' מַעַל כֶּסֶּא כְּבוֹדוֹ, הִזְדַּעְזְעוּ
מֵאֲתִים אֶלֶף עוֹלָמוֹת, וְהִזְדַּעְזַע הַכֶּסֶּא, וְכָל
הָעוֹלָמוֹת הִזְדַּעְזְעוּ לִפְלִי. אָמַר לָהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא: כ"ף כ"ף, מָה אֶת עוֹשֶׂה כָּאן? שְׁלֹא אֶבְרָא
בְּךָ אֶת הָעוֹלָם. שׁוּבִי לְמִקְוָמְךָ, שֶׁהָרִי בְּךָ כְּלִיָּה,
כְּלָה וְנִחְרָצָה (ישעיה י') נִשְׁמָע. שׁוּבִי לְכֶסֶּאךָ וְתִהְיִי
שֵׁם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה יֵצֵאָה מִלְּפָנָיו וְשָׁבָה לְמִקְוָמָהּ.
נִכְנְסָה הָאוֹת י'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוּחַ
לְפָנֶיךָ לִבְרֹא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁאֲנִי
רִאשִׁית הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, וְרָאוּי לָךְ לִבְרֹא בִּי אֶת
הָעוֹלָם. אָמַר לָהּ: דִּי לָךְ שְׂאֵת חֻקִּיקָה בִּי וְאֵת
רְשׁוּמָהּ בִּי, וְכָל רְצוֹנֵי עוֹלָה בְּךָ. אֵינֶךָ רְאוּיָה
לְהַעֲקֹר מִשְׁמִי.

נִכְנְסָה הָאוֹת ט'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם,
נוּחַ לְפָנֶיךָ לִבְרֹא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׂאֵתָהּ

נִקְרָאתָ בִּי טוֹב וַיֵּשֶׁר. אָמַר לָהּ: לֹא אֶבְרָא בְּךָ אֶת
הָעוֹלָם, שֶׁהָיִי טוֹבֶיךָ נִסְתָּר בְּתוֹכְךָ וְצָפוֹן בְּתוֹכְךָ,
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ
לִירֵאִיךָ. הוֹאִיל וְגָנוּז בְּתוֹכְךָ, אֵין בּוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם
הַזֶּה שְׁאֲנִי רוֹצֶה לְבָרָא, אֲלֵא בְּעוֹלָם הַבָּא. וְעוֹד,
שְׁעַל שְׁטוֹבְךָ גָּנוּז בְּתוֹכְךָ, יִטְבְּעוּ שְׁעָרֵי הַהִיכָל,
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איכה ב) טָבְעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ. וְעוֹד,
שָׁח' כְּנַגְדְּךָ, וּכְשֶׁתִּתְחַבְּרוּ יַחַד הֵינָה ח"ט, וְעַל כֵּן
הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ לֹא רְשומות בְּשִׁבְטִים הַקְדוּשִׁים.
מִיד יֵצֵא מִלְּפָנָיו.

נִכְנְסָה הָאוֹת ז'. אָמְרָה לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹחַ
לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁבִי
שׁוֹמְרִים בְּנִיךָ אֶת הַשִּׁבְתָּ, שְׁכָתוֹב (שמות כ) זְכוֹר
אֶת יוֹם הַשִּׁבְתָּ לְקַדְּשׁוֹ. אָמַר לָהּ: לֹא אֶבְרָא בְּךָ
אֶת הָעוֹלָם, שְׁבֶךָ יֵשׁ קָרֵב, וְחָרֵב שְׁנוֹנָה, וְרֹמַח
שֶׁל קָרֵב כְּמוֹ שְׁלֹנוֹן. מִיד יֵצֵא מִלְּפָנָיו.

נִכְנְסָה הָאוֹת ו'. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹחַ
לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁאֲנִי אוֹת
מִשְׁמֶךָ. אָמַר לָהּ: וָא"ו, אֶת וְה' דִּי לָכֶם שְׁאֲתָן
אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמִי, שְׁאֲתָן בְּסוֹד שֶׁל שְׁמִי וְחִקּוּקוֹת
וְגִלּוּפּוֹת בְּשְׁמִי, וְלֹא אֶבְרָא בְּכֵן אֶת הָעוֹלָם.

נְכַנְסָה הָאוֹת ד' וְהָאוֹת ג', אָמְרוּ אֵף כֶּף. אָמַר
אֵף לָהֶן: דִּי לָכֵן לְהִיּוֹת זֶה עִם זֶה,
שְׁהָרִי הָעֲנִיִּים לֹא יִתְבָּטְלוּ מִן הָעוֹלָם, וְצָרִיכִים
לְגַמֵּל עִמָּהֶם חֶסֶד. דָּל"ת הוּא הָעֲנִי (דל), גִּימֵל
גּוֹמֵלֶת לָהּ חֶסֶד. אֵל תִּפְרְדּוּ זֶה מִזֶּה, וְדִי לָכֵן
לְזוֹן זֶה אֶת זֶה.

נְכַנְסָה הָאוֹת ב'. אָמְרָה לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹחַ
לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׂבִי
מְבָרְכִים אוֹתְךָ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אָמַר לָהּ הַקְדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא: הָרִי וְדָאִי שְׂבָךְ אֲבָרָא אֶת הָעוֹלָם,
וְאֵת תַּהֲיִי הָרְאִישִׁית לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם.

עֲמִידָה הָאוֹת א' וְלֹא נְכַנְסָה. אָמַר לָהּ הַקְדּוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא: אֶל"ף אֶל"ף, לָמָּה אֵינְךָ
נְכַנְסַת לְפָנַי כְּשֶׁאַר כָּל הָאוֹתִיּוֹת? אָמְרָה לְפָנָיו:
רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִשּׁוֹם שְׁרָאִיתִי שְׂכָל הָאוֹתִיּוֹת יֵצְאוּ
מִלְפָּנֶיךָ בְּלִי תוֹעֵלָת, מָה אֲנִי אַעֲשֶׂה שֵׁם? וְעוֹד,
שְׁהָרִי נִתְּתָ לָאוֹת ב' אוֹצֵר גְּדוֹל זֶה, וְלֹא רָאוּי
לְמִלְךָ עֲלִיוֹן לְהַעֲבִיר אוֹצֵר שְׁנָתָן לְעַבְדּוֹ וּלְתַת
לְאַחֵר. אָמַר לָהּ הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֶל"ף אֶל"ף,
אֵף עַל גֵּב שְׂאֲבָרָא אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹת בִּי"ת, אֵת
תַּהֲיִי הָרְאִישִׁית לְכָל הָאוֹתִיּוֹת. אֵין בִּי יַחּוּד אֶלָּא בְּךָ.

בְּךָ יִתְחִילוּ כָּל הַחֲשֹׁבוֹנוֹת וְכָל מַעֲשֵׂי הָעוֹלָם, וְכָל יְחִוּד לֹא יִהְיֶה אֶלָּא בְּאוֹת אֱלֹ"ף.

וַעֲשֵׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתִיּוֹת עֲלִינוֹת גְּדוּלוֹת, וְאוֹתִיּוֹת תַּחְתּוֹנוֹת קְטָנוֹת. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ בִּי"ת בִּי"ת – בְּרֵאשִׁית בְּרָא. אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף – אֱלֹהִים אֵת. אוֹתִיּוֹת מְלֻמָּעָה וְאוֹתִיּוֹת מְלֻמָּטָה, וְכֵלֶן יַחַד הֵם מִהָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן וּמִהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי יוֹדָאי אָמַר, מַה זֶה בְּרֵאשִׁית? בְּחֻכְמָ"ה. זֶה הַחֻכְמָ"ה שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלֶיהָ, לְהַכְנִס לְתוֹךְ סוּדוֹת נִסְתָּרִים עֲלִיוֹנִים. וְכֵאן נִחְקְקוּ שְׁשֵׁה צְדָדִים גְּדוּלִים עֲלִיוֹנִים שְׁמֵהֶם הַכֹּל יוֹצֵא, שְׁמֵהֶם נַעֲשׂוּ שְׁשֵׁה מְקוֹרוֹת וּנְחָלִים לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַיָּם הַגָּדוֹל. וְהֵינּוּ בְּרָא שֵׁית מִכָּאן נִבְרָאוּ. מִי בְּרָא אוֹתָם? הֵהוּא שְׁלֹא נִזְכָּר, הֵהוּא הַנִּסְתָּר שְׁאִינוּ יָדוּעַ.

רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשָׂדֶה אֶחָד, אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא לְרַבִּי יוֹסִי, זֶה שְׂאֲמַרְתָּם בְּרָא שֵׁית – וְדָאִי זֶה כֵּךְ, מִשּׁוֹם שֶׁשְׁשֵׁה יָמִים עֲלִיוֹנִים אֶצֶל הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹתֵר. הָאֲחֵרִים הֵם נִסְתָּרִים.

אבל ראינו בתוך צדי בראשית שאמר כן. חקיקות חקק אותו הנסתר הקדוש בתוך מעיו של סתר אחד שנקוד בנקודה שנעץ. ההוא חקק חקוקים ונסתר בו, כמי שגונז הכל תחת מפתח אחד, ואותו המפתח גונז הכל בהיכל אחד. ואף על גב שהכל גנוז בהיכל ההוא – העקר של הכל הוא באותו המפתח. אותו המפתח סוגר ופותח.

באותו ההיכל יש גנזים נסתרים רבים אלו על אלו. באותו ההיכל יש שערים מעשה סתר, והם חמשים. נחקקו לארבעה צדדים והיו לארבעים [ס"א ותשעה]. לשער אחד אין צד, לא ידוע אם הוא למעלה אם הוא למטה [ס"י הוא למעלה הוא למטה]. ומשום כך אותו השער סתום.

בתוך אותם השערים יש מנעול אחד, ומקום אחד קטן להכניס אותו המפתח בו, ואינו נרשם אלא ברשם של המפתח. אין יודעים בו אלא אותו המפתח [ס"י של הפתח] לבדו. ועל זה הסוד בראשית ברא אלהים.

בראשית זה המפתח שהכל נסתר בו, והוא סוגר ופותח, וששה שערים כלולים

בו באותו המפתח שסוגר ופותח. כִּשְׁסוּגְר אֶת
 אוֹתָם הַשְּׁעָרִים וְכוּלֵל אוֹתָם בְּתוֹכוֹ (נ"א וְכוּלֵא
 בְּתוֹכוֹ), אֲזוּ וְדַאי כָּתוּב בְּרֵאשִׁית, דְּבַר גָּלוּי בְּכָלֵל
 דְּבַר נִסְתָּר. וּבְכָל מָקוֹם בְּר"א – זֶה דְּבַר נִסְתָּר.
 סוּגְר וְלֹא פוֹתֵחַ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי זֶה כֶּן, וְשִׁמְעָתִי אֶת הַמָּאוֹר
 הַקָּדוֹשׁ (רְשִׁב"י) שְׁאוּמֵר כֶּן, שֶׁדְּבַר נִסְתָּר
 הוּא בְּרֵא, סוּגְר וְלֹא פוֹתֵחַ. וּבַעוֹד שֶׁהִיא סוּגְר
 בְּמִלַּת בְּרֵא, לֹא הִיא הָעוֹלָם וְלֹא הַתְּקִיָּם, וְהִיא
 מְכֻסָּה עַל הַכָּל תַּה"ו. וְכִשְׁשׁוּלֵט הַתַּה"ו הַזֶּה, אֵין
 עוֹלָם וְלֹא מַתְקִיָּם.

מִתִּי אוֹתוֹ הַמַּפְתָּח פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּמַזְדַּמֵּן
 לְשִׁמּוֹשׁ וְלַעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת? כִּשְׁבֹּא
 אֲבִרָהֶם, שֶׁכָּתוּב אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
 בְּהַבְרָאָם, וְשָׁנִינוּ בְּאֲבִרָהֶם. וּמֵה שֶׁהַכָּל הִיא
 סְתוּם בְּמִלַּת בְּרֵא – חֲזָרוּ הָאוֹתִיּוֹת לְשִׁמֶשׁ, וַיֵּצֵא
 עֲמוּד שְׁעָשָׂה תּוֹלְדוֹת, אֲבִר הַיְסוֹד הַקָּדוֹשׁ
 שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו.

כִּשְׁהָאֲבִר הַזֶּה נִרְשָׁם בְּמִלַּת בְּרֵא, אֲזוּ רָשָׁם
 הַנִּסְתָּר הָעֲלִיּוֹן [נ"א הַקָּדוֹשׁ לְגִלּוֹת]
 רָשָׁם אַחֵר לְשִׁמוֹ וְלִכְבוֹדוֹ. וְזֶה הוּא מ"י. בְּרֵא

אֵלֶּה, וְגַם כֵּן הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ שֶׁמִּתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מֶ"ה
שֶׁנֶּרְשָׁם. וְהוֹצִיא מִן בְּרָא אֲבֵר, וְהוּא רְשׁוֹם בְּאֵלֶּה
מִצַּד זֶה וְאֲבֵר מִצַּד זֶה. הַנִּסְתָּר הַקָּדוֹשׁ. אֵלֶּה
עוֹמֵד. אֲבֵר עוֹמֵד. כְּשֶׁנִּשְׁלָם זֶה – נִשְׁלָם זֶה.
חֻקֵּק לְאֲבֵר הַזֶּה ה', וְחֻקֵּק לְ"אֵלֶּה" הַזֶּה י'.

מִתְעוֹרְרוֹת הָאוֹתִיּוֹת לְהַשְׁלִים אֶת הַצַּד הַזֶּה
וְאֶת הַצַּד הַזֶּה, וְאִזּוּ מוֹצִיא מֶ"ם.
נוֹטֵל אֶחָד לְצַד הַזֶּה וְאֶחָד לְצַד הַזֶּה. נִשְׁלָם הַשֵּׁם
הַקָּדוֹשׁ וְנִעְשָׂה אֱלֹהִים גַּם כֵּן הַשֵּׁם שֶׁל אֲבֵרָהֶם.
כְּשֶׁנִּשְׁלָם זֶה – נִשְׁלָם זֶה.

וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁנִּטַּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֶ"י וְזָרַק
בְּאֵלֶּה וְנִעְשָׂה אֱלֹהִים. וְנִטַּל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מֶ"ה וְזָרַק בְּאֲבֵר וְנִעְשָׂה אֲבֵרָהֶם. (ומלת מ")
רוֹמְזָת לְחֻמְשֵׁים שְׁעָרֵי בִּינָה, וַיֵּשׁ בָּהּ יו"ד, הָאוֹת הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל הַשֵּׁם
הַקָּדוֹשׁ. וּמִלַּת מֶ"ה רוֹמְזָת לְמִנְיֵן הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ, וַיֵּשׁ בָּהּ הָאוֹת הַשְּׂנִיָּה
שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ יְהו"ה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קמד) אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁפְכָה
לוֹ וְגו', (איוב כו) תוֹלֵה אֶרֶץ עַל בְּלִי מֶ"ה. וְאִזּוּ הִתְקַיְּמוּ שְׁנֵי עוֹלָמוֹת.
בְּיו"ד הָעוֹלָם הַבָּא, וּבִמֶ"ה הָעוֹלָם הַזֶּה. כְּלוֹמַר בְּמֶ"י בְּרָא אֶת הָעוֹלָם
הַבָּא, וּבְמֶ"ה בְּרָא אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה. וְזֶהוּ רִמְזוּ מַעֲלָה וּמִטָּה.

וְאִזּוּ עָשָׂה תוֹלְדוֹת וַיֵּצֵא שֵׁם שְׁלֹם מֶה שְׁלֹא
הָיָה מִקֵּדָם לָכֵן. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (בראשית ב) אֵלֶּה

תולדות השמים והארץ בהבראם. כלם היו
תלויים עד שנברא שמו של אברהם. כיון
שנשלם השם הזה של אברהם, נשלם השם
הקדוש. זהו שכתוב ביום עשות ה' אלהים
ארץ ושמים.

השתטח רבי חייא בארץ ונשק את העפר,
ובכה ואמר: עפר, עפר, כמה אתה
קשה ערף, כמה אתה ברחצפה, שכל מחמדי העין
ירקבו בך, כל עמודי אורות העולם תאכל
ותשחק. כמה אתה חצוף, המאור הקדוש (רשב"י)
שהיה מאיר את העולם, השליט הגדול שממנה,
שזכותו מעמידה את העולם, ירקב בך. רבי
שמעון, אור המאור, אור העולמות, אתה נרקב
בעפר ואתה מקים ומנהיג את העולם. השתומם
רגע אחד, ואמר: עפר, עפר, אל תתגאה, שלא
ימסרו בך עמודי העולם, שהרי רבי שמעון לא
ירקב בך.

קם רבי חייא והיה בוכה. הלך ורבי יוסי עמו.
מאותו היום התענה ארבעים ימים לראות
את רבי שמעון. אמרו לו, אינך רשאי לראות
אותו. בכה והתענה ארבעים ימים אחרים, הראו
לו במחזה את רבי שמעון ורבי אלעזר בנו שהיו

עוֹסְקִים בְּדִבְרֵי הַזֶּה שְׁאָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהָיוּ כְּמָה
 אֲלָפִים שׁוֹמְעִים לְדַבְּרוֹ. בֵּינְתָיִם רָאָה כְּמָה
 כְּנָפִים גְּדוֹלוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וּמַעֲלִים עֲלֵיהֶם אֶת רַבִּי
 שְׁמַעוֹן וְאֶת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְעוֹלִים לִישִׁיבַת
 הָרָקִיעַ, וְכָל אֵלֵי הַכְּנָפִים הָיוּ מְחַכּוֹת לָהֶם. רָאָה
 שְׁחוּזָרִים וּמִתְחַדָּשִׁים וּמְאִירִים יוֹתֵר מֵהָאוֹר שֶׁל
 זִיו הַשֶּׁמֶשׁ.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, יִכְנֹס רַבִּי חֲזִיָּא וְיִרְאֶה
 בְּמָה שְׁעֵתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחַדֵּשׁ אֶת
 פְּנֵי הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד לָבֹא. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שֶׁנִּכְנָס
 לְכָאן בְּלִי בּוֹשָׁה, וְאֲשֶׁרִי מִי שְׁעוֹמֵד בְּאוֹתוֹ
 הָעוֹלָם כְּעוֹמֵד חֶזֶק בְּכָל. וְרָאָה שֶׁהִיָּה נִכְנָס
 וְעוֹמֵד רַבִּי אֶלְעָזָר, וּשְׁאָר הָעַמּוּדִים שִׁישׁוּבִים
 שָׁם. וְהוּא הָיָה מְתַבֵּיֵשׁ, וְהִשְׁמִיט אֶת עֲצָמוֹ,
 וְנִכְנָס וַיֵּשֶׁב לְרַגְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: הִנֵּמֶךְ עֵינֶיךָ וְאֵל תָּרִים רֵאשֶׁךְ
 וְאֵל תִּסְתַּכֵּל. הִנֵּמֶךְ עֵינָיו וְרָאָה אוֹר
 שְׁמַאִיר לְמִרְחוֹק. חֲזַר הַקּוֹל כְּמִקְדָּם וְאָמַר:
 עֲלִיוֹנִים טְמוּנִים נִסְתָּרִים, פְּקוּחֵי הָעֵינַן, אוֹתָם
 שְׁמִשׁוּטָטִים בְּכָל הָעוֹלָם, הִסְתַּכְּלוּ וּרְאוּ!
 תַּחְתּוֹנִים [נ"א תְּנָאִים] יִשְׁנִים נִסְתָּרִים בְּחוּרֵיכֶם
 הַתְּעוֹרְרוּ!

מִי מִכֶּם שֶׁהוֹפְכִים חֶשֶׁךְ לְאוֹר וְטוֹעֲמִים מֵרֶמֶס לְמִתּוֹק טָרֶם בּוֹאֵם לְכָאן? מִי מִכֶּם שֶׁמַּחֲכִים בְּכָל יוֹם לְאוֹר שֶׁמֵּאִיר בְּשַׁעַת שֶׁהַמֶּלֶךְ פּוֹקֵד אֶת הָאֵילָה, וּמִתְכַּבֵּד וְנִקְרָא מֶלֶךְ מְכַל מַלְכֵי הָעוֹלָם?
מִי שֶׁלֹּא מִצַּפָּה לָזֶה בְּכָל יוֹם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם – אֵין לוֹ כָּאן חֵלֶק!

בִּינְתָיִם רָאָה כְּמָה מִן הַחֲבֵרִים סְבִיבוֹ, כָּל אוֹתָם הַעֲמוּדִים שְׂקִימִים, וְרָאָה שֶׁמַּעֲלִים אוֹתָם לִישִׁיבַת הָרָקִיעַ. אֵלוּ עוֹלִים וְאֵלוּ יוֹרְדִים. וּמַעַל כָּלֶם רָאָה בַּעַל הַכְּנָפִים שֶׁהָיָה בָּא, וְהוּא נִשְׁבַּע שְׁבוּעָה שֶׁשָּׁמַע מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד, שֶׁהַמֶּלֶךְ פּוֹקֵד בְּכָל יוֹם וְזוֹכֵר אֶת הָאֵילָה שֶׁשׁוֹכֶכֶת לַעֲפֹר, וּבוֹעֵט בְּעִיטוֹת בְּאוֹתָהּ שַׁעַת בְּשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים רְקִיעִים, וְכָלֶם מְפַחְדִּים וְרוֹעֲדִים לִפְנָיו. וּמוֹרִיד עַל זֶה דְּמָעוֹת, וְנוֹפְלוֹת אוֹתָן הַדְּמָעוֹת הָרוֹתְחוֹת כְּאֵשׁ לְתוֹךְ הַיָּם הַגָּדוֹל, וּמֵאוֹתָן הַדְּמָעוֹת עוֹמֵד אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַיָּם, וּמִתְקִים וּמְקַדֵּשׁ אֶת שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, וּמְקַבֵּל עָלָיו לְבַלֵּעַ אֶת כָּל מִימֵי בְּרָאשִׁית וְכוּנֵס אוֹתָם לְתוֹכוֹ בְּשַׁעַת שִׁיתְקַבְּצוּ כָּל הָעַמִּים עַל הָעֵם הַקָּדוֹשׁ, וַיִּתִּיבְשׁוּ הַמַּיִם, וַיַּעֲבְרוּ בִּיבֶשׁ.

בֵּין כֵּךְ שָׁמַע קוֹל שְׁאוֹמֵר: פָּנּוּ מִקּוֹם, פָּנּוּ מִקּוֹם,

שְׁהֵנָּה הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּא לִישִׁיבַת רַבִּי שְׁמַעוֹן,
הָיִית שְׁכָל הַצַּדִּיקִים שְׁשָׁם וְרָאִשֵׁי הַיְּשִׁיבָה,
וְאוֹתָן יְשִׁיבוֹת שְׁשָׁם הֵן רְשׁוּמוֹת, וְכָל אוֹתָם
חֲבָרִים שְׁבָכָל יְשִׁיבָה עוֹלָם מִהַיְּשִׁיבָה שֶׁל כָּאן
לִישִׁיבַת הָרְקִיעַ, וְהַמְּשִׁיחַ בָּא בְּכָל אוֹתָן הַיְּשִׁיבוֹת
וְחוֹתָם תּוֹרָה מִפִּי הַחֲכָמִים. וּבְאוֹתָהּ הַשְּׁעָה בָּא
הַמְּשִׁיחַ מִתַּעֲטָר [נ"א מֵרָאשׁ] מִרִּיחוֹת הַיְּשִׁיבוֹת
בַּעֲטָרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קָמוּ כָּל אוֹתָם הַחֲבָרִים, וְקָם רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְהָיָה עוֹלָה אוֹרוֹ עַד רוֹם
[הָרְקִיעַ]. אָמַר לוֹ, רַבִּי, אֲשַׁרִּיךְ שְׁתּוֹרְתָךְ עוֹלָה
בְּשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים אֲוֵרוֹת, וְכָל אֹר וְאוֹר
נִפְרָד לְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְשֵׁלֶשֶׁה עָשָׂר טַעָמִים שְׁעוֹלָם
וְרוֹחֲצִים בְּנִהְרוֹת אֶפְרָסִמוֹן טָהוֹר. וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מֵאֲשֶׁר תּוֹרָה מִישִׁיבְתָּךְ, וּמִישִׁיבְתּוֹ שֶׁל
חֲזָקִיהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, וּמִתּוֹךְ יְשִׁיבְתּוֹ שֶׁל אַחֲיָה
הַשִּׁילָנִי. וְאֲנִי לֹא בָאתִי לְאֲשֶׁר מִישִׁיבְתָּךְ, אֶלָּא
בְּעַל הַכִּנְפִּים בָּא לְכָאן, שֶׁהָרִי יִדְעָתִי שֶׁלֹּא יִכְנָס
לְתוֹךְ הַיְּשִׁיבוֹת הָאֲחֵרוֹת אֶלָּא לִישִׁיבְתָּךְ.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה סִפֵּר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹתָהּ
הַשְּׁבוּעָה שֶׁנִּשְׁבַּע בְּעַל הַכִּנְפִּים. אַז
הִזְדַּעְזַע הַמְּשִׁיחַ וְהָרִים קוֹלוֹ, וְהִזְדַּעְזַעוּ

הַרְקִיעִים, וְהִזְדַּעַז הַיָּם הַגָּדוֹל, וְהִזְדַּעַז הַלְוִיָּתָן, וְחָשַׁב הָעוֹלָם לְהִתְהַפֵּךְ. בֵּין כֵּךְ רָאָה אֶת רַבִּי חֵיִיא לְרַגְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, מִי נָתַן כָּאֵן אָדָם שְׁלִבּוֹשׁ מִדֵּי אוֹתוֹ הָעוֹלָם? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה הוּא רַבִּי חֵיִיא, הָאוֹר שֶׁל מְאוֹר הַתּוֹרָה. אָמַר לוֹ, יִתְכַנֵּס הוּא וּבָנָיו וְיִהְיוּ מֵהִישִׁיבָה שְׁלֶף. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זִמֵּן יִנָּתֵן לוֹ. נִתְּנוּ לוֹ זִמֵּן, וַיֵּצֵא מִשָּׁם מְזַעֲזַע וְעִינָיו זוֹלָגוֹת דְּמָעוֹת. הִזְדַּעַז רַבִּי חֵיִיא וּבָכָה, וְאָמַר, אֲשֶׁרִי חֶלְקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל בֶּר יוֹחָאִי שְׁזָכָה לָכֵךְ. עָלִיו כָּתוּב (משלי ח) לְהִנָּחִיל אֶהְיֶי יֵשׁ וְאַצְרִיתֵיהֶם אֲמִלָּא.

סדר הלימוד ליום ב תשרי [יום 2 בשנה]

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (ישעיה נא) וְאֲשֶׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ. כִּמָּה יֵשׁ לְאָדָם לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יוֹמָם וּלְלֵילָה, מִשּׁוּם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁיב לְקוֹלוֹת אוֹתָם שֶׁמִּתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה. וּבְכָל דֶּבֶר שֶׁמִּתְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה עַל יְדֵי אוֹתוֹ שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, עוֹשֶׂה רָקִיעַ אֶחָד. **שְׁנֵינּוּ,** בַּשָּׁעָה הַזֶּהֱיָא שְׁדַּבֵּר תּוֹרָה מִתְחַדֵּשׁ מִפִּי אָדָם, הַדְּבָר הַהוּא עוֹלָה וּמִזְדַּמֵּן לִפְנֵי

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אֶת
 אוֹתוֹ הַדָּבָר [תּוֹרָה] וּמַנְשֵׁק אוֹתוֹ, וּמַעֲטֵר אוֹתוֹ
 בְּשִׁבְעִים עֲטֻרוֹת גְּלוּפוֹת וּמַחֲקִיקוֹת. וְדָבָר חֲכָמָה
 שֶׁהִתְחַדֵּשׁ, עוֹלָה וְיוֹשֵׁב עַל רֹאשׁ הַצַּדִּיק חֵי
 הָעוֹלָמִים, וְטָס מִשֵּׁם וּמִשׁוּטט בְּשִׁבְעִים אֲלֶף
 עוֹלָמוֹת וְעוֹלָה אֶל עֵתִיק הַיָּמִים. וְכָל הַדְּבָרִים
 שֶׁל עֵתִיק הַיָּמִים, דְּבָרֵי חֲכָמָה הֵם בְּסוּדוֹת
 נִסְתָּרִים עֲלִיוֹנִים.

וְאוֹתוֹ הַדָּבָר הַנִּסְתָּר שֶׁל חֲכָמָה שֶׁהִתְחַדֵּשׁ כָּאֵן,
 כְּשֶׁהוּא עוֹלָה, מִתְחַבֵּר עִם אוֹתָם
 הַדְּבָרִים שֶׁל עֵתִיק הַיָּמִים, וְעוֹלָה וְיוֹרֵד עִמָּהֶם
 וְנִכְנָס בְּשִׁמּוֹנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים שְׁעִין לֹא
 רָאָתָה אֱלֹהִים זּוֹלָתָךְ (שם סד). יוֹצְאִים מִשֵּׁם
 וּמִשׁוּטְטִים וְהוֹלְכִים מְלָאִים וּשְׁלָמִים וּמִזְדַּמְּנִים
 לִפְנֵי עֵתִיק הַיָּמִים.

בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה מְרִיחַ עֵתִיק הַיָּמִים אֶת הַדָּבָר
 הַזֶּה, וְזֶה נוֹחַ לִפְנֵי מִן הַכֹּל. נוֹטֵל אֶת
 אוֹתוֹ הַדָּבָר, וּמַעֲטֵר אוֹתוֹ בְּשִׁלְשׁ מֵאוֹת וְשִׁבְעִים
 אֲלֶף עֲטֻרוֹת. אוֹתוֹ הַדָּבָר טָס וְעוֹלָה וְיוֹרֵד,
 וְנַעֲשֶׂה רָקִיעַ אֶחָד. וְכֵן כָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁל חֲכָמָה
 (ס"א נַעֲשִׂים) (ס"א רָקִיעִים) עוֹמְדִים בְּקִיּוֹם שָׁלֵם לִפְנֵי
 עֵתִיק הַיָּמִים. וְהוּא קוֹרֵא לָהֶם שְׁמִים חֲדָשִׁים,

שָׁמַיִם מְחַדָּשִׁים, נִסְתָּרִים שֶׁל סוּדוֹת שֶׁל חֻכְמָה
עֲלִיּוֹנָה. וְכָל אוֹתָם שָׂאָר דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
שֶׁמִתְחַדָּשִׁים, עוֹמְדִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וְעוֹלָיִם וְנִעָשִׂים אֲרָצוֹת הַחַיִּים, וְיוֹרְדִים
וּמִתְעַטְרִים לְאָרֶץ אַחַת, וּמִתְחַדָּשׁ וְנִעָשֶׂה הַכֹּל
אֶרֶץ חֲדָשָׁה מֵאוֹתוֹ הַדָּבָר שֶׁהִתְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה.

וְעַל זֶה כָּתוּב (ישעיה סו) כִּי כִאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם
הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה
עֹמְדִים לִפְנֵי וְגו'. עָשִׂיתִי לֹא כָּתוּב, אֲלֵא עוֹשֶׂה.
שְׁעוֹשֶׂה תָּמִיד מֵאוֹתָם הַחֲדוּשִׁים וְהַסּוּדוֹת שֶׁל
הַתּוֹרָה. וְעַל זֶה כָּתוּב (שם נא) וְאִשָּׁם דְּבָרֵי בְּפִיךָ
וּבִצֵּל יָדֶי כִּסִּיתִיךָ לְנִטְעַ שָׁמַיִם וְלִיסֹד אָרֶץ. לֹא
כָּתוּב הַשָּׁמַיִם, אֲלֵא שָׁמַיִם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה זֶה וּבִצֵּל יָדֶי כִּסִּיתִיךָ?
אָמַר לוֹ, בְּשַׁעֲה שֶׁנִּמְסְרָה הַתּוֹרָה לְמֹשֶׁה,
בָּאוּ כָּמָה רַבּוֹאוֹת שֶׁל מַלְאָכִים עֲלִיּוֹנִים לְשׂוֹרֵף
אוֹתוֹ בְּשִׁלְהֶבֶת פִּיהֶם, עַד שֶׁכִּסָּה עָלָיו הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. וְכָעֵת שֶׁהִדְבָּר הַזֶּה עוֹלָה וּמִתְעַטֵּר
וְעוֹמֵד לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא מְכַסֶּה עַל
אוֹתוֹ הַדָּבָר, וּמְכַסֶּה עַל אוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁלֹּא יִכָּר
אֲלֵיהֶם אֲלֵא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא יִקְנְאוּ לוֹ, עַד
שֶׁנִּעָשֶׂה מִהַדְבָּר (תּוֹרָה) הַהוּא שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאָרֶץ

חֲדָשָׁה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וּבָצַל יָדֵי כְּסִיתִיךָ לְנֹטַע
שָׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ. מִכָּאן שְׁכָל דְּבַר שְׁנִסְתָּר מִן
הָעֵינַן, עוֹלָה לְתוֹעֵלַת עֲלִיוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וּבָצַל
יָדֵי כְּסִיתִיךָ. וְלָמָּה נֶעְלָם וּמִתְכַּסֶּה מִן הָעֵינַן?
בְּשִׁבִּיל תוֹעֵלַת עֲלִיוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב לְנֹטַע שָׁמַיִם
וְלִיסַד אָרֶץ, כְּמוֹ שְׁאַמְרָנוּ.

וַיֹּאמֶר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָהּ. וְלֹאמֹר – לְאוֹתָם
הַשְּׁעָרִים וְהַדְּבָרִים הַמְצִינִים אֵלָיו עַל
אֵלָיו – עֲמִי אֲתָהּ. אֵל תִּקְרִי עֲמִי אֶלָּא עֲמִי אֲתָהּ,
לְהִיּוֹת שְׁתָּף עֲמִי. מָה אֲנִי בְּדַבּוֹר שְׁלִי עֲשִׂיתִי
שָׁמַיִם וָאָרֶץ, כְּמוֹ שְׁנֹאמֶר (תהלים לג) בְּדַבַּר ה'
שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ – אֵף כֵּן אֲתָהּ. אֲשֶׁרִי אוֹתָם
שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה. וְאִם תֹּאמַר שְׁדַבּוֹר שֶׁל כָּל
אָדָם שְׁלֹא יוֹדֵעַ עוֹשֶׂה כֵּזֶה.

בֹּא רְאֵה, אוֹתוֹ שְׁאִין דְּרָכוֹ בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה
וּמִחֲדָשׁ דְּבָרִים שְׁאִינוֹ יוֹדֵעַ עַל בְּרִיָּם
כְּרֹאוֹי, אוֹתוֹ הַדְּבַר עוֹלָה וְיוֹצֵא לְאוֹתוֹ הַדְּבַר
אִישׁ תִּהְפּוּכוֹת לְשׁוֹן שְׁקָר מִתּוֹךְ נִקְבַּת הַתְּהוֹם
הַגָּדוֹל, וּמִדֶּלֶג חֲמֵשׁ מֵאוֹת פְּרָסָאוֹת לְקַבֵּל אֶת
אוֹתוֹ הַדְּבַר. וְנוֹטֵל אוֹתוֹ, וְהוֹלֵךְ עִם אוֹתוֹ הַדְּבַר
לְתוֹךְ הַנִּקְבַּת שְׁלֹו, וְעוֹשֶׂה בּוֹ רִקְיעַ שֶׁל שְׁוֹא
שְׁנִקְרָא תֵּהוּ. וְטָס בְּאוֹתוֹ הַרְקִיעַ אוֹתוֹ אִישׁ

תהפוכות ששת אלפים פרסאות בפעם אחת.
 וכיון שהרקיע הזה של שוא עומד, מיד יוצאת
 אשת זנונים ומתחזקת באותו הרקיע של שוא
 [נ"א היא] [נ"א ואיש תהפוכות] ומשתתפת
 עמו, ומשם יוצאת והורגת כמה אלפים
 ורבבות. משום שכאשר היא עומדת ברקיע
 ההוא, יש לה רשות ויכלת להיות טסה את כל
 העולם ברגע אחד.

ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי משכי העון בחבלי
 השוא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה
 חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה.
 הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי
 השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את
 אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה
 להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי
 רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה
 החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה?
 תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה.
 הרחמן יצילנו.

אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא
 תוציאו מפיכם דבר תורה שלא ידעתם
 ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו

גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו.

בא ראה, בתורה ברא הקדוש ברוך הוא את העולם, והנה בארוע שכתוב (שם ח) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום. והוא הסתכל בה פעם ושתים ושלש וארבע פעמים, ואחר כך אמר אותם, ואחר כך עשה בה מעשה, ללמד את בני אדם שלא יבאו לטעות בה, כמו שנאמר (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. וכנגד ארבע פעמים הים שכתוב, אז ראה, ויספרה, הכינה, וגם חקרה – ברא הקדוש ברוך הוא את מה שברא. וטרם שהוציא את המעשה שלו, הכניס בראשונה ארבע תבות, שכתוב ב'ראשית ב'רא א'להים א'ת. הנה ארבע. ואחר כך השמים – הם כנגד ארבע הפעמים שהסתכל הקדוש ברוך הוא בתורה טרם יוציא את מעשהו למלאכתו.

רבי אלעזר היה הולך לראות את רבי יוסי ברבי שמעון בן לקוניא חמיו, ורבי אבא עמו, והיה מחמר איש אחד אחריהם. אמר רבי אבא,

נִפְתַּח פְּתָחַיִם שֶׁל תּוֹרָה, שֶׁהָרִי הִשְׁעָה וְהַזְמַן הוּא
לְהִתְתַּקֵּן (לְהִסְתַּדֵּר) בְּדֶרֶכְנוּ.

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (וּיקרא יט) אֵת שַׁבָּתִי
תִּשְׁמְרוּ. בֹּא רֵא, בְּשֵׁשֶׁה יָמִים בָּרָא
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם. וְכָל יוֹם וְיוֹם
גָּלָה אֵת מַעֲשָׂהּ, וְנָתַן כַּחוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. מִתִּי
גָּלָה אֵת מַעֲשָׂהּ וְנָתַן כַּחוֹ? בַּיּוֹם הָרְבִיעִי,
מִשּׁוּם שְׁאוּתָם שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים, כֻּלָּם
הָיוּ נִסְתָּרִים וְלֹא הִתְגַּלּוּ. כִּיּוֹן שָׁבָא הַיּוֹם
הָרְבִיעִי, הוֹצִיא אֵת הַמַּעֲשֶׂה וְהִכָּח שֶׁל כֻּלָּם.
שֶׁהָרִי אֵשׁ וַיִּמָּוֶה, אֵף עַל גִּבּ שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה
יְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים, כֻּלָּם תְּלוּיִים, וְלֹא הִתְגַּלָּה
הַמַּעֲשֶׂה שְׁלֵהֶם עַד שֶׁהָאָרֶץ גָּלְתָה אוֹתָם, וְאִז
נִודְעָה הָאֱמֻנָה שֶׁל כָּל אֶחָד מֵהֶם.

וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֶה הִיָּה, שֶׁכָּתוּב
תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא, וְכָתוּב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ!
אֲלֹא זֶה, אֵף עַל גִּבּ שֶׁכָּתוּב בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, זֶה
הִיָּה רְבִיעִי, וְנִכְלָל בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁיְהִי אֶחָד
בְּלִי פְרוּד. וְאַחֵר כֵּן הַיּוֹם הָרְבִיעִי הִתְגַּלָּה
מַעֲשָׂהּ לְהוֹצִיא אֶמֶן לְאֱמֻנָתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד. מִשּׁוּם שֶׁהַיּוֹם הָרְבִיעִי הוּא הָרִגְל
הָרְבִיעִית שֶׁל הַכֶּסֶף הָעֲלִיוֹן.

וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֶם, בֵּין הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים
וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הָיוּ תְלוּיִים בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי. זו הַשַּׁבָּת, וְזוֹ הִיא הַרְגֵּל הַרְבִּיעִית שֶׁל
הַכֶּסֶּא. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, מָה זֶה אֶת שַׁבְּתֵי
תִּשְׁמְרוּ, פְּעָמִים? אֲלֹא שַׁבָּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
וְהַשַּׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם מִמָּשׁ אֵין לָהֶם פְּרוּד.

אָמַר [לָהֶם] אוֹתוֹ סוֹחֵר שֶׁהָיָה מְחַמֵּר אַחֲרֵיהֶם,
וּמָה זֶה וּמִקְדָּשִׁי תִירָאוּ? אָמַר לוֹ, זֶה
קִדּוּשׁ שֶׁל שַׁבָּת. אָמַר לוֹ, וּמָה זֶה קִדּוּשׁ שֶׁל
שַׁבָּת? אָמַר לוֹ, זֶה הַקִּדּוּשׁ שֶׁנִּמְשָׁךְ מִלְמַעְלָה.
אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, עָשִׂיתָ שֶׁהַשַּׁבָּת אֵינָה קִדֵּשׁ, אֲלֹא
קִדּוּשׁ שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו מִלְמַעְלָה.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְכֵן זֶה, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֹג לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד. הַזְכִּיר
שַׁבָּת לְחֹד וּקִדּוּשׁ ה' לְחֹד. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן,
מִי זֶה קִדֵּשׁ ה'? אָמַר לוֹ, הַקִּדְשָׁה שִׁיּוּרְדַת
מִלְמַעְלָה וְשׁוֹרָה עָלָיו. אָמַר לוֹ, אִם הַקִּדְשָׁה
שֶׁנִּמְשַׁכֶּת מִלְמַעְלָה נִקְרְאת מְכַבֵּד, נִרְאֶה
שֶׁשַּׁבָּת אֵינוֹ מְכַבֵּד, וְכָתוּב וְכִבְדָּתוֹ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי אַבָּא, הִנֵּחַ לוֹ לְאִישׁ הַזֶּה,
שֶׁדִּבֶּר שֶׁל חֲכָמָה יֵשׁ בּוֹ שְׂאִינָנוּ יוֹדְעִים בּוֹ.

אָמְרוּ לוֹ, אָמַר אֲתָהּ. פָּתַח וְאָמַר, (ויקרא יט) אֵת שַׁבָּתִתִּי, אֵת – לְרַבּוֹת תַּחֲנוּם שַׁבָּת שֶׁהוּא אֲלֵפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשּׁוּם כֶּךָ רַבָּה אֵת. שַׁבָּתִתִּי – [נ"א זו] שַׁבָּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כָּלּוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

נִשְׁאָרָה שַׁבָּת אַחֲרַת שְׁלֹא נִזְכְּרָה וְהִיתָה בְּבוּשָׁה. אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבָּת, וְהַיּוֹם אֵינוֹ בְּלִי לֵילָה. אָמַר לָהּ, בְּתִי, אֵת שַׁבָּת, וְשַׁבָּת קָרָאתִי לָךְ, אֲבָל הָרִינִי מִעֵטֶר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה. הָעֶבֶיר כְּרוֹז וְאָמַר מְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ.

זֶזוּ שַׁבָּת שֶׁל עָרַב שַׁבָּת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכִּלִּיל וְאָמַר אָנִי ה' ? וְאָנִי שִׁמְעָתִי מֵאֲבָא שֶׁאָמַר כֶּךָ, וְדִיק אֵת – לְרַבּוֹת תַּחֲנוּם שַׁבָּת. שַׁבָּתִתִּי – זֶה הָעֲגוּל וְהָרְבוּעַ שֶׁבְּפָנִים, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנָגַד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קֳדָשׁוֹת שֵׁישׁ לָנוּ לְהִזְכִּיר, אֶחָד וַיְכַלּוּ, וְאֶחָד קָדוֹשׁ.

וַיְכַלּוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ תִּבּוֹת, וּבִקְדוּשׁ שֶׁאֵנוּ מְקַדְּשִׁים יֵשׁ שְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ תִּבּוֹת, וְהַכֹּל עוֹלָה לְשִׁבְעִים שְׁמוֹת שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא

וּכְנָסַת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשּׁוּם שֶׁהָעֲגוּל
וְהָרְבוּעַ הַזֶּה הֵם שִׁבְתָּתִי, שְׁנִיָּהֶם כָּלוּלִים
בְּשִׁמּוֹר, שִׁכְתוֹב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהָרִי הַשְּׁכֵת הָעֲלִיּוֹנָה
כָּאֵן לֹא נִכְלָלָה בְּשִׁמּוֹר, אֲלֹא בְּזִכּוֹר, שְׁהָרִי הַמָּלֶךְ
הָעֲלִיּוֹן מִסְתִּים בְּזִכּוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מֶלֶךְ
שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ. וְהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ הוּא זִכּוֹר, וְעַל כֵּן
אֵין מַחְלָקַת לְמַעֲלָה.

מִשּׁוּם שְׁשֵׁנִי שְׁלוֹמוֹת לְמַטָּה – אֶחָד יַעֲקֹב, וְאֶחָד יוֹסֵף. וּמִשּׁוּם כֶּךָ כָּתוּב פְּעָמִים
(ישעיה נד) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וּלְקָרוֹב. לְרַחוּק – זֶה
יַעֲקֹב. וּלְקָרוֹב – זֶה יוֹסֵף. לְרַחוּק, כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(יִרְמְיָה לֹא) מִרַחוּק ה' נִרְאָה לִי, (שְׁמוֹת ב) וַתִּתְצַב
אֲחֻתּוֹ מִרַחוּק. וּלְקָרוֹב, כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לֵב)
חֲדָשִׁים מִקָּרוֹב בָּאוּ. מִרַחוּק – זֶה הַנִּקְדָּה הָעֲלִיּוֹנָה
שֶׁעוֹמֶדֶת בְּהִיכָלוֹ.

וְעַל זֶה כָּתוּב תִּשְׁמְרוּ, נִכְלָל בְּשִׁמּוֹר. וּמִקְדָּשִׁי
תִּירָאוּ – זֶה הַנִּקְדָּה שֶׁעוֹמֶדֶת בְּאַמְצַע שֵׁישׁ
לִירָא מִמֶּנָּה יוֹתֵר מִן הַכֹּל שֶׁעָנְשׁוּ מִיָּתָהּ. וְהִינוּ
מֶה שִׁכְתוֹב (שְׁמוֹת לֹא) מִחֲלָלֶיהָ מוֹת יוֹמָת. מִי הֵם
מִחֲלָלֶיהָ? מִי שֶׁנִּכְנָס לְתוֹךְ הַחֲלָל שֶׁל הָעֲגוּל
וְהָרְבוּעַ לְמָקוֹם שְׁאוֹתָהּ הַנִּקְדָּה שׁוֹרָה וּפּוֹגֵם בּוֹ
– מוֹת יוֹמָת. וְעַל זֶה כָּתוּב תִּירָאוּ. וְהַנִּקְדָּה הַזֵּה

נִקְרָאת אָנִי, וְעָלֶיָּה שׁוֹרָה אוֹתוֹ הַנִּסְתָּר הָעֲלִיּוֹן
שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה. וְהִינּוּ ה', וְהַכֹּל אֶחָד.

יִרְדּוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וְנִשְׁקּוּ אוֹתוֹ. אָמְרוּ,
וַיְמָה כָּל הַחֲכָמָה הַזֶּה יֵשׁ תַּחַת יָדָךְ וְאַתָּה
מַחְמֵר אַחֲרֵינוּ? אָמְרוּ לוֹ, מִי אַתָּה? אָמַר לָהֶם,
אֵל תִּשְׁאַלוּ מִי אָנִי, אֲלֹא אָנִי וְאַתֶּם גַּלְיָה וְנִתְעַסֵּק
בַּתּוֹרָה, וְכָל אֶחָד יֹאמַר דְּבָרֵי חֲכָמָה לְהָאִיר אֶת
הַדֶּרֶךְ. אָמְרוּ לוֹ, מִי נָתַן לָךְ לְלַכֵּת כָּאֵן וּלְהִיּוֹת
מַחְמֵר בַּחֲמוּרִים? אָמַר לָהֶם, יו"ד עָשְׂתָה קָרֵב
עִם שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת, עִם כ"ף וְסמ"ך, לְהַקְשֵׁר עִמִּי
[נ"א יחד]. כ"ף לֹא רָצְתָה לְהִסְתַּלַּק וּלְהַקְשֵׁר
מֵאַחֵר [נ"א בְּמָקוֹם] שֶׁלֹּא יִכְלָה לְהִיּוֹת רִגְעַ
אֶחָד אֲלֹא עִמּוֹ. סמ"ך לֹא רָצְתָה לְהִסְתַּלַּק, כִּדִּי
לְעֹזֵר לְאוֹתָם הַנוֹפְלִים, שֶׁהָרִי בְּלִי סמ"ך לֹא
יִכּוּלִים לְהִיּוֹת.

יו"ד בָּאָה אֵלַי יַחֲידָה, נִשְׁקָה לִי וַחֲבָקָה אוֹתִי,
בְּכַתָּה עִמִּי וְאָמְרָה לִי: בְּנִי, מָה אַעֲשֶׂה לָּךְ?
אָבֵל הָרִי אָנִי מִסְתַּלֶּקֶת, וְאָנִי מִתְמַלֵּאת מִכֹּחָה
טוֹבוֹת וְאוֹתִיּוֹת נִסְתָּרוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְנִכְבְּדוֹת. לְאַחֵר
מִכֵּן אָבֵא אֵלַי וְאֶסְעֵד אוֹתָךְ, וְאַתָּן לָךְ נִחְלָה שֶׁל
שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת עֲלִיוֹנוֹת יוֹתֵר מֵאֵלּוּ שֶׁהִסְתַּלַּקוּ,
שֶׁהֵם י"ש, יו"ד עֲלִיוֹנָה וְשִׁי"ן עֲלִיוֹנָה, שִׁיְהִיּוּ לָךְ

אוֹצְרוֹת מְלָאִים מְכַל. וּמִשּׁוּם כֵּן, בְּנִי, לֵךְ וְתִהְיֶה
מַחְמֵר חֲמוּרִים, וְעַל כֵּן אֲנִי הוֹלֵךְ בְּכֵךְ.

שְׁמַחוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא, וּבָכוּ וְאָמְרוּ, לֵךְ
רֹכֵב, וְאָנּוּ נִחְמָר אַחֲרֶיךָ. אָמַר לָהֶם, וְלֹא
אָמַרְתִּי לָכֶם שְׂמֻצוֹת הַמֶּלֶךְ הִיא עַד שְׂיָבֵא אוֹתוֹ
מַחְמֵר עַל הַחֲמוּרִים? אָמְרוּ לוֹ, הֲרִי שְׂמֵךְ לֹא
אָמַרְתָּ לָנוּ, מְקוֹם בֵּית מוֹשֶׁבֶךְ מַה הוּא? אָמַר
לָהֶם, מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבֵי הוּא טוֹב וּמַעֲלָה אֲצִלִּי,
וְהוּא מִגְדֵּל אֶחָד שְׁפוּרָח בְּאֹוִיר, גָּדוֹל וְנִכְבָּד.
וְאוֹתָם הַדְרִים בּוֹ בַּמִּגְדֵּל הַזֶּה – הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְעָנִי אֶחָד, וְזֶה הוּא מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבֵי.
וְגִלְתִּי [נ"א וְעִלְתִּי] מִשֵּׁם, וְאֲנִי מַחְמֵר עַל
חֲמוּרִים. הִסְתַּכְּלוּ בּוֹ רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר,
וְהִטְעִים לָהֶם אֶת דְּבָרָיו, שֶׁהָיוּ מְתוֹקִים כְּמוֹ מֶן
וּדְבַשׁ. אָמְרוּ לוֹ, שֵׁם אָבִיךָ אִם תֹּאמַר, נִנְשָׁק אֶת
עַפְרֵי רַגְלֶיךָ. אָמַר לָהֶם, וְלָמָּה? אֵין דִּרְכִּי בְּכֵךְ
לְהִתְגַּאוֹת בַּתּוֹרָה

אַבָּא אָבִי הָיְתָה דִּירְתוֹ בֵּינָם הַגָּדוֹל, וְהוּא הָיָה דָּג
אֶחָד שֶׁהָיָה סוֹבֵב אֶת הַיָּם הַגָּדוֹל מִצַּד זֶה
לְצַד זֶה, וְהָיָה גָדוֹל וְנִכְבָּד וְעֵתִיק יָמִים, עַד שֶׁהָיָה
בוֹלֵעַ אֶת כָּל שְׂאֵר הַדָּגִים שֶׁל הַיָּם, וְאַחֵר כֵּן
מוֹצִיא אוֹתָם חַיִּים וְקַיָּמִים וּמְלָאִים מְכַל הַטּוֹבוֹת

שֶׁל הָעוֹלָם. וְשֵׁט אֶת הַיָּם בְּרָגַע אֶחָד בְּכָחוֹ,
וְהוֹצִיא אוֹתִי כַּחַץ בְּיַד אִישׁ גִּבּוֹר, וְהִטְמִין אוֹתִי
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁאֻמְרָתִי לָכֶם, וְהוּא שָׁב לְמְקוֹמוֹ
וַנִּגְנֹז בְּאוֹתוֹ הַיָּם.

הַבְּחִין רַבִּי אֶלְעָזָר בְּדַבְּרָיו. אָמַר לוֹ, אֵתָּה הוּא
בְּנוֹ שֶׁל הַמֶּאֱוֵר הַקָּדוֹשׁ, אֵתָּה הוּא בְּנוֹ
שֶׁל רַב הַמְּנוּנָא הַזֶּקֶן, אֵתָּה הוּא בְּנוֹ שֶׁל אוֹר
הַתּוֹרָה, וְאַתָּה מְחַמֵּר אַחֲרֵינוּ?! בָּכוּ יַחַד וְנִשְׁקוּ
לוֹ וְהִלְכוּ. אָמְרוּ לוֹ, הָאֵם נוֹחַ לִפְנֵי מוֹרְנוֹ לְהוֹדִיעַ
לָנוּ אֶת שְׁמוֹ?

פֶּתַח וְאָמַר, (שמואל-ב כג) וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע.
הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֶרְוֵהוּ, וְהוּא יָפָה. אָבֵל
הַפְּסוּק הַזֶּה בָּא לְהִרְאוֹת סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים שֶׁל
הַתּוֹרָה. וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע – עַל סוּד הַחֲכָמָה בָּא
הַדָּבָר הַנִּסְתָּר הַהוּא, וְהַשֵּׁם גּוֹרֵם. בֶּן אִישׁ חַי –
זֶה צַדִּיק חַי הָעוֹלָמִים.

רַב פְּעָלִים – רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים וְכָל הַכָּחוֹת
הָעֲלִיוֹנִים, מַשּׁוּם שֶׁכָּלם יוֹצְאִים מִמֶּנּוּ, הוּא
ה' צְבָאוֹת, אוֹת הוּא בְּכָל צְבָאָיו, רָשׁוּם הוּא
וְגָדוֹל מִן הַכָּל. רַב פְּעָלִים – הוּא מְקַבֵּצָאֵל,
הָאֵילָן הַגָּדוֹל וְהַנִּכְבָּד גָּדוֹל מֵהַכָּל. מַאֲיִזָּה מְקוֹם

יֵצֵא? מַאיִזוֹ דְּרָגָה בָּא? חֲזַר הִכְתוּב וְאָמַר,
מִקְבָּצָאֵל. הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה הַנִּסְתָּרָת שְׁעִין לֹא
רָאִתָּה וְגו'. הַדְּרָגָה שֶׁהִכֵּל בָּהּ, וְכוּנְסָת לְתוֹכָהּ
מִתּוֹךְ הָאוֹר הָעֲלִיּוֹן, וּמִמָּנָה יוֹצֵא הֵכֵל. וְהוּא
הֵיכֵל קָדוֹשׁ נִסְתָּר שְׁכָל הַדְּרָגוֹת מִקְבָּצוֹת
וְנִסְתָּרוֹת בְּתוֹכּוֹ. וּבְגוֹף הַהֵיכֵל הַזֶּה קִיָּמִים כָּל
הָעוֹלָמוֹת, וְכָל הַצְּבָאוֹת הַקְּדוֹשִׁים מִמֶּנּוּ נִזְוָנִים
וְעוֹמְדִים עַל קִיּוּמָם.

הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב. שְׁנֵי מִקְדָּשִׁים
הָיוּ עוֹמְדִים בְּגִלְלוֹ וְנִזְוָנוּ מִמֶּנּוּ, מִקְדָּשׁ
רֵאשׁוֹן וּמִקְדָּשׁ שְׁנִי. כִּיּוֹן שֶׁהוּא הִסְתַּלַּק, נִמְנָע
הַשֹּׁפֵעַ שֶׁהָיָה שׁוֹפֵעַ מִלְמַעְלָה. כְּבִיכּוֹל הוּא
הִכָּה אוֹתָם וְהִחָרִיב אוֹתָם וְהַשְׁמִיד אוֹתָם,
וְהִכָּסֵּא הַגָּדוֹל נָפֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (יחזקאל א) וְאֲנִי
בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. הַדְּרָגָה הַהִיא שֶׁנִּקְרָאת אֲנִי, הִיא
בְּתוֹךְ הַגּוֹלָה. לָמָּה? עַל נִהַר כָּבֵד. עַל נִהַר
שֶׁשׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא שֶׁהַפְּסִיק מִיָּמִיו וּמַעֲיִנוֹתָיו וְלֹא
מִשְׁפִּיעַ כְּבָרָאשׁוֹנָה.

זֶהוּ שְׁכָתוּב (איוב יד) וְנִהַר יִחָרֵב וְיִבֶּשׁ. יִחָרֵב –
בְּבֵית רֵאשׁוֹן, וְיִבֶּשׁ – בְּבֵית שְׁנִי. וּמִשּׁוּם כֵּךְ
הוּא הִכָּה אֶת שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב. [ס"א שֶׁהָרִי
בְּרָאשׁוֹנָה] מוֹאֵב, שֶׁהָיוּ מֵאֵב שְׁבַשְׁמִים, וְנִחָרְבוּ

וְהַשְׁמַדוּ בַּגָּלָלוֹ, וְכָל הָאוֹרוֹת שֶׁהָיוּ מְאִירִים
לְיִשְׂרָאֵל, כָּלָם נִחְשָׁכוּ.

וְעוֹד, הוּא יָרַד וְהִכָּה אֶת הָאָרֶץ. בְּזִמְנִים
הָרִאשׁוֹנִים כְּשֶׁהִנָּהַר הָזֶה הָיָה מוֹשֵׁךְ אֶת
מִימָיו לְמַטָּה, הָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים בְּשִׁלְמוֹת,
שְׂזוּבֵיחִים זָבָחִים וְקִרְבָּנוֹת לְכַפֵּר עַל נַפְשָׁם, וְאִז
הָיָה יוֹרֵד מִלְמַעְלָה דְמוּת שֶׁל אֲרִיָּה אֶחָד, וְהָיוּ
רוֹאִים אוֹתוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ רוֹבֵץ עַל טְרָפוֹ, אוֹכֵל
קִרְבָּנוֹת כְּמוֹ גֶּבֶר חָזָק, וְכָל הַכְּלָבִים הָיוּ
מִתְחַבְּאִים מִלִּפְנֵיו וְלֹא יוֹצֵאִים הַחוּצָה.

כִּיּוֹן שֶׁגִּרְמוּ הַחֲטָאִים, הוּא יָרַד לְתוֹךְ הַדְּרָגוֹת
שֶׁלְמַטָּה, וְהָרַג אֶת אוֹתוֹ הָאֲרִיָּה שֶׁלֹּא רָצָה
לָתֵת לוֹ אֶת טְרָפוֹ כְּבָרִאשׁוֹנָה. כְּבִיכּוֹל הָרַג אוֹתוֹ.
הוּא הִכָּה אֶת הָאָרֶץ וְדָאִי. לְתוֹךְ הַבוֹר – לְעֵינֵי
הַצֵּד הָאֲחֵר הָרָע. כִּיּוֹן שֶׁרָאָתָה כֶּךָ אוֹתוֹ הַצֵּד
הָאֲחֵר, הַתְּגַבְּרָה וְשִׁלְחָה כָּלֵב אֶחָד לֶאֱכֹל אֶת
הַקִּרְבָּנוֹת. וּמָה שָׁמוּ שֶׁל אוֹתוֹ הָאֲרִיָּה?
אוֹרִיא"ל, שֶׁפָּנִיו פָּנֵי אֲרִיָּה. וּמָה שֵׁם אוֹתוֹ כָּלֵב?
בְּלֶאֱדָן שָׁמוּ, שֶׁאִינוּ בְּכֻלָּל שֶׁל אָדָם, אֲלֵא כָּלֵב
וּפְנֵי כָּלֵב.

בְּיוֹם הַשִּׁלָּג – בְּיוֹם שֶׁגִּרְמוּ הַחֲטָאִים וְהָדִין נִדּוֹן
לְמַעְלָה מֵעַם בֵּית הַדִּין הָעֲלִיוֹן. וְעַל זֶה

כְּתוּב לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג. זֶה הַדִּין הָעֲלִיּוֹן.
לָמָּה? מִשּׁוּם שֶׁכָּל בֵּיתָהּ לָבַשׁ שָׁנִים, וַיָּכּוֹל לְסַבֵּל
אֵשׁ חֲזָקָה. עַד כָּאן סוּד הַכְּתוּב.

מִה כְּתוּב אַחֲרָיו? (שמואל-ב כג) וְהוּא הִכָּה אֶת אִישׁ
מִצְרֵי אִישׁ מֵרָאָה. כָּאן סוּד הַכְּתוּב בֹּא
לְהוֹדִיעַ, שֶׁבְּכָל פֶּעַם שִׁישְׂרָאֵל חָטְאוּ, הוּא
הַסֵּתֵלֵק וּמִנֵּעַ מֵהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת וְכָל הָאוֹרוֹת
שֶׁהָיוּ מְאִירִים לָהֶם. הוּא הִכָּה אֶת אִישׁ מִצְרֵי –
זֶה הָאוֹר שֶׁל הָאוֹר הַהוּא שֶׁהָיָה מְאִיר לִישְׂרָאֵל.
וּמִי הוּא? מֹשֶׁה, שֶׁכְּתוּב (שמות ב) וַתֹּאמְרָנָה אִישׁ
מִצְרֵי הִצִּילֵנוּ וְגו'. וְשֵׁם נוֹלֵד, וְשֵׁם הַתְּגַדֵּל, וְשֵׁם
הַתְּעַלָּה לְאוֹר עֲלִיּוֹן.

אִישׁ מֵרָאָה – כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יב) וּמֵרָאָה וְלֹא
בְּחִידוֹת. אִישׁ – כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לג) אִישׁ
הָאֱלֹהִים. כִּבְיָכוֹל בַּעֲלָהּ שֶׁל אוֹתוֹ מֵרָאָה כְּבוֹד
ה', שֶׁזָּכָה לְהִנָּהִיג אֶת הַדִּרְגָּה הַזֹּאת בְּכָל רְצוֹנוֹ
בְּאֶרֶץ מִה שֶׁלֹּא זָכָה אִישׁ אֲחֵר.

וּבִיד הַמִּצְרֵי חֲנִית – זֶה מִטָּה הָאֱלֹהִים שֶׁנֶּמְסַר
בִּידוֹ, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יז) וּמִטָּה הָאֱלֹהִים
בִּידִי. וְזֶה הַמִּטָּה שֶׁנִּכְרָא עָרֵב שֶׁבֶת בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת
וְחִקּוֹק בּוֹ הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַחֲקוֹק הַקָּדוֹשׁ, וּבִזְזָה

חָטָא בְּסָלַע, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר כ) וַיִּךְ אֶת הַסָּלַע
בְּמִטָּהּ פַּעַמִּים. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
מִשָּׁה, לֹא לָזֶה נָתַתִּי לָךְ אֶת הַמִּטָּה שְׁלִי, חַיִּיךָ לֹא
יִהְיֶה בְיָדְךָ מִכָּאן וְהָלְאָה.

מִיד - וַיֵּרֶד אֵלָיו בַּשָּׁבֶט (שמואל-ב כג), בְּדִין
הַקִּשָּׁה, וַיִּגְזַל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרִי.
שְׁמֵה־שָׁעָה הֵהִיא נִמְנַע מִמֶּנּוּ וְלֹא הָיָה בְּיָדוֹ
לְעוֹלָמִים. וַיִּהְרָגֵהוּ בַּחֲנִיתוֹ - עַל אוֹתוֹ הַחָטָא
שֶׁהִכָּה בַּמִּטָּה הַהוּא מֵת וְלֹא נִכְנַס לָאָרֶץ
הַקָּדוֹשָׁה, וְנִמְנַע הָאוֹר הַזֶּה מִיִּשְׂרָאֵל.

(שם) מִן הַשְּׁלֵשִׁים - הָכִי נִכְבָּד, אֵלּוּ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
עָלְיוֹנִים שֶׁנִּטְלָ מֵהֶם וְהַשְּׁפִיעַ לְמִטָּה, וּמֵהֶם הוּא
הָיָה לוֹקַח וּמִתְקָרֵב.

וְאִלּוּ הַשְּׁלֵשָׁה לֹא בָּא - הֵם הָיוּ בָּאִים אֵלָיו
וְנוֹתְנִים לוֹ בְּרִצּוֹן הַלֵּב, וְהוּא לֹא הָיָה בָּא
אֲלֵיהֶם. וְאִף עַל גַּב שְׁלֹא נִכְנַס בְּמִנְיָן וְהַחֲשֹׁבֹן
שְׁלֵהֶם, (שם) וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ. שְׁלֹא
נִפְרָד מִלּוּחַ לְבוֹ לְעוֹלָמִים. אֵין לָהֶם פְּרוּד
לְעוֹלָמִים. דָּוִד שָׁם לְבוֹ אֵלָיו, וְהוּא לֹא לְדָוִד,
מִשּׁוּם שֶׁהִתְשַׁבְּחוּת וְהַשִּׁירִים וְהָאֲהָבִים שֶׁהִלְבֵּנָה
עוֹשָׂה לְשִׁמְשׁ, הִיא מוֹשְׁכַת אוֹתוֹ אֵלֶיהָ שִׁיְהִיָּה
דִּיּוֹרוֹ עֲמָה, וְזֶהוּ וַיִּשְׁמָהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ.

נִפְלֹא רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא לִפְנֵינוּ. בֵּין כֶּף וְכֶף
לֹא רָאוּ אוֹתוֹ. קָמוּ וְהִסְתַּכְּלוּ לְכָל הַצָּדִידִים
וְלֹא רָאוּ אוֹתוֹ. יָשְׁבוּ וּבָכוּ וְלֹא יָכְלוּ לְדַבֵּר זֶה עִם
זֶה. אַחֵר שָׁעָה אָמַר רַבִּי אָבָא, וְדַאי זֶה שִׁשְׁנִינוּ,
שְׂצִדִיקִים הוֹלְכִים וְדַבְּרֵי תוֹרָה בֵּינֵיהֶם, שְׂאוֹתָם
צִדִיקִים שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם בָּאִים אֵלֵיהֶם. וְדַאי זֶה
הוּא רַב הַמְּנוּנָא הַזֶּקֶן שֶׁבָּא אֵלֵינוּ מִן הָעוֹלָם
הַהוּא לְגָלוּת לָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הַלָּלוּ, וְטָרַם
הַפְּרָגוּהוּ, הֵלֶךְ לוֹ וְהִתְכַּסֶּה מַעֲמָנוּ. קָמוּ, וְהָיוּ
רוֹצִים לִרְכֹּב עַל הַחֲמוּרִים וְלֹא הֵלְכוּ. רָצוּ לִרְכֹּב
וְלֹא הֵלְכוּ. פָּחַדוּ וְהִנִּיחוּ אֶת הַחֲמוּרִים. וְעַד הַיּוֹם
הָיוּ קוֹרְאִים לְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם מְקוֹם הַחֲמוּרִים.

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ
אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירֵאֶיךָ וְגו'. כִּמָּה הוּא הַטּוֹב
 הָעֲלִיזוֹן וְהַנִּכְבָּד שֶׁעָתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לַעֲשׂוֹת לְבָנֵי אָדָם לְאוֹתָם צִדִיקִים עֲלִיּוֹנִים יֵרָאִי
 חֲטָא שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כְּשֶׁנִּכְנָסִים לְאוֹתוֹ
 הָעוֹלָם. לֹא כְּתוּב טוֹבָךְ, אֲלָא רַב טוֹבָךְ. וּמִי
 הוּא? (שם קמח) זָכַר רַב טוֹבָךְ יִבְיַעוּ. וְזֶהוּ עֲנֵג
 הַחַיִּים שֶׁשׁוֹפְעִים מִהָעוֹלָם הַבָּא לְחַי הָעוֹלָמִים,
 שֶׁהוּא זָכַר רַב טוֹבָךְ. וְדַאי הוּא (ישעיה סג) וְרַב טוֹב
 לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְגו'.

עוֹד מָה רַב טוֹבָהּ, כָּאֵן נַחֲקֵק סוֹד הַחֲכָמָה, וְכֹל הַסּוּדוֹת נִכְלְלוּ כָּאֵן. מ"ה - כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. רב - זֶה הָעֵץ גָּדוֹל וְחִזָּק, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ אֵילָן אַחֵר קָטָן מִמֶּנּוּ, וְזֶה הוּא גָדוֹל וּמִכְנִיסוֹ לְרוֹם הָרְקִיעִים. טוֹב"ך - זֶה הָאוֹר שֶׁנִּבְרָא בְיוֹם הָרֵאשׁוֹן. אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ - מִשּׁוּם שֶׁגָּנַז אוֹתוֹ לְצַדִּיקִים בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם.

פַּעֲלָתָ - זֶה גֵּן הָעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, שֶׁכָּתוּב (שמות טו) מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלָתָהּ. וְזֶהוּ פַּעֲלָתָהּ לַחוּסִים בָּהּ. נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם - זֶה גֵּן הָעֵדֶן שֶׁלֹּמֶטָה שָׁכַל הַצַּדִּיקִים עוֹמְדִים שָׁם בְּרוּחַ, שֶׁנִּתְלַבְּשָׁה בְּלִבוֹשׁ יָקָר כְּצוּרָה וּדְיוּקָן שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶהוּ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם, בְּאוֹתָהּ צוּרָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם שֶׁבָּעוֹלָם הַזֶּה, וְנִמְצָאִים שָׁם וּפּוֹרְחִים בְּאֹוִיר וְעוֹלִים לְתוֹךְ יְשִׁיבַת הָרְקִיעַ בְּאוֹתוֹ גֵּן הָעֵדֶן שֶׁלֹּמֶעֱלָהּ. וּפּוֹרְחִים וְרוֹחֲצִים בְּטָלִי נִהְרוֹת אֶפְרָסִמוֹן טָהוֹר, וְיוֹרְדִים וְשׁוֹרִים לְמָטָה. וְלִפְעָמִים נִרְאִים נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם לַעֲשׂוֹת לָהֶם נִסִּים כְּמוֹ מִלֵּאכִים עֲלִיוֹנִים, כְּמוֹ שֶׁרְאִינוּ עֲכָשׁוּ אֶת אוֹר הַמָּאוֹר הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא זָכִינוּ לְהִסְתַּכֵּל וּלְדַעַת בְּסוּדוֹת שֶׁל חֲכָמָה יוֹתֵר.

פֶּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, (שופטים יג) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל אֲשֶׁתוֹ מוֹת נָמוֹת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ. אֵף עַל

גב שְׁמָנוּחַ לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מַה מַּעֲשֵׂהוּ – אָמַר,
הוֹאִיל וְכָתוּב (שמות לג) כִּי לֹא יֵרָאֵי הָאָדָם וְחִי,
וְדַאי אָנוּ רָאִינוּ, וּמִשּׁוּם כֶּךָ מוֹת נָמוּת. וְאָנוּ
רָאִינוּ וְזָכִינוּ לָאוֹר הַזֶּה שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ עִמָּנוּ
וְנִתְקַיֵּם בַּעוֹלָם, שֶׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שָׁלַח
אוֹתוֹ אֵלֵינוּ לְהוֹדִיעֵנוּ סוּדוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה שְׁגָלָה,
אֲשֶׁרִי חֵלְקָנוּ.

הַלְכּוּ. הִגִּיעוּ לְהַר אֶחָד וְהָיְתָה הַשְּׁמֶשׁ נוֹטָה.
הִתְחִילוּ עֲנִפֵי הָאֵילָן שֶׁל הָהָר לְהַקִּישׁ זֶה
עִם זֶה וְאָמְרוּ שִׁירָה. בַּעוֹדָם הוֹלְכִים, שָׁמְעוּ קוֹל
אֶחָד חֲזָק שֶׁהָיָה אוֹמֵר: בְּנֵי אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים,
אוֹתָם שֶׁהִתְפַּזְּרוּ בֵּין הַחַיִּים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה,
אוֹתָם מְאוּרוֹת בְּנֵי הַיְשִׁיבָה, הִתְקַבְּצוּ לְמִקְוָם
לְהַשְׁתַּעֲשֹׁעַ עִם רַבּוֹנָם בַּתּוֹרָה. פָּחַדוּ אֵלָיו וְעָמְדוּ
בְּמִקְוָם וַיֵּשְׁבוּ. בֵּינֵתִים יָצָא קוֹל כָּמוֹ מִקֵּדָם
וְאָמַר: סְלָעִים חֲזָקִים פְּטִישִׁים רָמִים, הִנֵּה בַעַל
הַגּוֹנִים מְרַקֵּם בְּצִיּוּרִים עוֹמֵד עַל כֶּסֶּא הַשְּׁלִטוֹן,
הַכֹּנֶסוּ וְהִתְקַבְּצוּ.

בַּשָּׁעָה הַהִיא שָׁמְעוּ אֶת קוֹל עֲנִפֵי הָאֵילָנוֹת
חֲזָק וְתַקִּיף, וְהָיוּ אוֹמְרִים, (תהלים קט)
קוֹל ה' שׁוֹבֵר אֲרָזִים. נָפְלוּ עַל פְּנֵיהֶם רַבִּי
אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וּפָחַד רַב נָפַל עֲלֵיהֶם. קָמוּ

בְּחִפְזוֹן וְהִלְכוּ, וְלֹא שָׁמְעוּ דְּבַר. יֵצְאוּ מִן הָהָר
וְהִלְכוּ.

בְּשִׁהְגִיעוּ לְבֵית רַבִּי יוֹסִי בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
לְקוֹנִיָּא, רָאוּ שָׁם אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי. שָׁמְחוּ. שָׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר לָהֶם,
וְדַאי דֶּרֶךְ שֶׁל נָסִים וְאוֹתוֹת עֲלִיוֹנִים עֲבַרְתֶּם,
שָׁאֲנִי יִשְׁנָתִי כָּאֵן, וְרֵאִיתִי אֶתְכֶם וְאֵת בְּנֵיהֶם בֶּן
יְהוֹדָע שֶׁשׁוֹלַח לָכֶם שְׁתֵּי עֲטֹרוֹת עַל יְדֵי זֶקֶן
אֶחָד לְעֲטָרְכֶם. וְדַאי שֶׁבְּדֶרֶךְ הַזֶּה הִקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הָיָה. וְעוֹד, שֶׁרֵאִיתִי אֶת פְּנֵיכֶם מִשְׁנוֹת. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, יָפָה אִמְרַתְּם, שְׁחַכֶּם עֲדִיף מִנִּבְיָא.

בֵּא רַבִּי אֶלְעָזָר וְשָׁם אֶת רֹאשׁוֹ בֵּין בְּרַבִּי אָבִיו
וְסִפֵּר [לוֹ] הַמַּעֲשֶׂה. פָּחַד רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבָכָה.
אָמַר (חֲבִיקוּק א) ה' שָׁמַעְתִּי שְׁמֵעָךְ יִרְאָתִי. אֵת
הַפְּסוּק הַזֶּה אָמַר חֲבִיקוּק בְּשַׁעָה שֶׁרָאָה מִיתָתוֹ
וְהִתְקַיֵּם עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. לָמָּה נִקְרָא חֲבִיקוּק?
מִשּׁוֹם שֶׁכָּתוּב (מַלְכִּים ב-ד) לְמוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חִיָּה
אֶת חֲבִיקָת בֶּן. וְזֶה הָיָה בְּנֵה שֶׁל הַשּׁוֹנְמִית. וּשְׁנֵי
חֲבִיקִים הָיוּ – אֶחָד שֶׁל אָמוֹ, וְאֶחָד שֶׁל אֱלִישָׁע,
שֶׁכָּתוּב (שם) וַיִּשָּׂם פִּיּוֹ עַל פִּיּוֹ.

מִצְאָנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ שֶׁם חֲקוּק
שֶׁשֶׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת חֲקוּקִים עָלָיו

בַּתְּבוֹת, מִשּׁוּם שְׁאוּתִיּוֹת הָא"ב שֶׁחֶקֶק בּוֹ אָבִיו
 בְּרֹאשׁוֹנָה, כְּשִׁמַּת, פָּרְחוּ מִמֶּנּוּ. וְכַעַת כְּשֶׁאֲלִישַׁע
 חִבֵּק אוֹתוֹ, חֶקֶק בּוֹ כָּל אוֹתָן הָאוּתִיּוֹת שֶׁל
 שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם הַשְּׁמוֹת, וְהָאוּתִיּוֹת שֶׁל שְׁבָעִים
 וּשְׁנַיִם הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ הַחֲקוּקִים הֵם מֵאֲתִים וְשֵׁשׁ
 עֶשְׂרֵה אוּתִיּוֹת. וְאֵת כָּל הָאוּתִיּוֹת חֶקֶק בְּרוּחוֹ
 [נ"א בְּדַבּוּר] אֲלִישַׁע, כְּדִי לְהַעֲמִידוֹ בְּאוּתִיּוֹת שֶׁל
 שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. וְקָרָא לוֹ חֲבִקוּק, הַשֵּׁם
 שֶׁמְשָׁלִים אֶת כָּל הַצְּדָדִים, מְשָׁלִים אֶת הַחֲבוּקִים,
 כְּמִבְּאֵר. וְהַשְּׁלִים לְסוּד שֶׁל מֵאֲתִים וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
 הָאוּתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ. בַּתְּבוֹת הַתְּקִיִּים
 לְהַחֲזִיר אֶת רוּחוֹ, וּבְאוּתִיּוֹת הַתְּקִיִּים כָּל גּוֹפּוֹ עַל
 קִיּוּמוֹ, וְעַל כֵּן נִקְרָא חֲבִקוּק.

וְהוּא אָמַר (חֲבִקוּק ג) ה' שָׁמַעְתִּי שִׁמְעָךְ יִרְאָתִי.
 שִׁמְעָתִי מֶה שֶׁהָיָה לִי שִׁטְעַמְתִּי מִהָעוֹלָם
 הַהוּא וּפְחַדְתִּי. הִתְחִיל לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עַל נַפְשׁוֹ
 וְאָמַר, ה', פָּעַלְךָ שֶׁעָשִׂיתָ לִּי, בִּקְרִיב שָׁנִים יֵהִיוּ
 חַיִּיהוּ. כְּמוֹ חַיִּיו. וְכָל מִי שֶׁנִּקְשָׁר בְּאוֹתָן הַשָּׁנִים
 הַקָּדְמוֹנִיּוֹת, הַחַיִּים נִקְשָׁרִים בּוֹ. בִּקְרִיב שָׁנִים
 תּוֹדִיעַ לְאוֹתָהּ הַדְּרָגָה שֶׁאֵין בָּהּ חַיִּים כָּלֵל.

בְּכֹה רַבִּי שִׁמְעוֹן וְאָמַר, אָף אֲנִי מִמֶּה שֶׁשִּׁמְעָתִי
 פְּחַדְתִּי מִהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרִים יָדוֹ עַל

רֹאשׁוֹ וְאָמַר, וּמָה רַב הַמְּנוּנָא הַזֶּקֶן, אִוֵּר הַתּוֹרָה, אַתֶּם זְכִיתֶם לְרֹאוֹת פָּנִים בְּפָנִים, וְלֹא זְכִיתִי בּוֹ. נִפְל עַל פָּנָיו וְרָאָה אוֹתוֹ עוֹקֵר הָרִים מֵאִיר גִּירוֹת בְּהִיכַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. אָמַר לוֹ, רַבִּי, בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם תִּהְיוּ שְׂכָנִים בְּעָלֵי הוֹרָאָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מֵהַיּוֹם הַזֶּה קוֹרֵא לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ וּלְרַבִּי אַבָּא פְּנִיא"ל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית לב) כִּי רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל פָּנִים.

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי חֲזִיָּא פָּתַח, (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' שְׁכָל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם תִּהְלָתוּ עֲמֻדַת לָעֵד. רֵאשִׁית חֲכָמָה, פֶּסוּק זֶה כֶּף צָרִיד לִכְתָּב: סוֹף חֲכָמָה יִרְאֵת ה', בְּגִלְל שִׁירָאֵת ה' הִיא סוֹף חֲכָמָה. [נ"א אֵלָא הִיא רֵאשִׁית] לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַדְּרָגָה שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם קיח) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק. זֶה הַשַּׁעַר לַה', וְדָאִי. שְׁאֵם לֹא יִכְנֵס בְּשַׁעַר זֶה, לֹא יִכְנֵס לְעוֹלָמִים. (משל) לְמֶלֶךְ עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא עֲלִיּוֹן נִסְתָּר וְגִנּוּז, וְעָשָׂה לוֹ שְׁעָרִים אֵלָה עַל אֵלָה, וּבְסוֹף כָּל הַשְּׁעָרִים עָשָׂה שַׁעַר אֶחָד בְּכָמָה מִנְעוּלִים, בְּכָמָה פִּתְחִים, בְּכָמָה הֵיכָלוֹת אֵלָה עַל אֵלָה, וְאָמַר: כָּל מִי שְׂרוּצָה לְהַכְנִס אֵלַי – שַׁעַר זֶה יִהְיֶה רֹאשׁוֹן לְגַבִּי. מִי שִׁיכְנֵס בְּשַׁעַר זֶה –

יכנס. גם כף שער ראשון לחכמה עליונה, יראת ה' היא. וזוהי ראשית.

ב, שנים הם שמתחברים כאחד, ואלה שתי נקודות – אחד גנוז ונסתר, ואחד עומד בהתגלות. ובגלל שאין להם פרוד נקראים ראשית, אחד ולא שנים. מי שנוטל זה נוטל זה, והכל אחד. שהרי הוא ושמו אחד, שכתוב (שם פג) וידעו כי אתה ה' שמך לבדך. למה נקרא יראת ה'? בגלל שהוא עץ של טוב ורע. זכה בן האדם – הנה טוב. ואם לא זכה – הנה רע. ולכן שורה במקום זה יראה, וזה שער להכנס לכל טוב שבעולם. שכל טוב – אלה שני שערים שהם כאחד.

רבי יוסי אמר, שכל טוב – זה עץ החיים, שהוא שכל טוב בלי רע כלל. ועל שלא שורה בו רע הוא שכל טוב בלא רע. לכל עשיהם – אלו חסדי דוד הנאמנים, תומכי התורה. ואותם תומכי התורה כביכול הם עושים. כל אלו שעוסקים בתורה אין בהם עשיה בעוד שעוסקים בה. אותם שתומכים בהם יש בהם עשיה, ובכח זה כתוב תהלתו עמדת לעד, ועומד הפסא על עמדו כראוי.

סדר הלימוד ליום ג תשרי [יום 3 בשנה]

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה בלילה
 שהכלה מתחברת בבעלה. ששנינו, כל
 אותם החברים בני היכל הכלה, הצטרכו באותו
 לילה שהכלה עתידה להיות למחרת בתוך
 החפה עם בעלה להיות עמה כל אותו הלילה,
 ולשמח עמה בתקונייה שהיא מתתקנת לעסק
 בתורה, מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים,
 ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה, בגלל
 שאלו הם תקונייה ותכשיטיה, והיא ועלמותיה
 נכנסת ועומדת על ראשיהם ומתתקנת בהם,
 ושמחה בהם כל אותו הלילה, ולמחרת לא
 נכנסת לחפה אלא יחד אתם. ואלה נקראים בני
 החפה. וכיון שנכנסת לחפה, הקדוש ברוך הוא
 שואל עליהם ומברך אותם, ומעטר אותם
 בעטרת הכלה. אשרי חלקם.

והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים ברנת
 התורה ומחדשים דברי תורה כל אחד
 ואחד מהם, והיה שמח רבי שמעון וכל שאר
 החברים. אמר להם רבי שמעון, בני, אשרי
 חלקכם, בגלל שמחר לא תכנס הכלה לחפה

אֵלָא יַחַד אַתְכֶם. בְּגַלְל שְׁכָלָם שְׁמַתְקָנִים
תְּקוּנִיָּה בְּלִילָה הַזֶּה וּשְׂמִיחִים בָּהּ, כָּלָם יֵהִיו
רְשׁוּמִים וּכְתוּבִים בְּסֵפֶר הַזְכָּרוֹנוֹת, וְהַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְבָרְכָם בְּשִׁבְעִים בְּרָכוֹת וַעֲטָרוֹת שֶׁל
עוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (תהלים יט) הַשָּׁמַיִם
מְסַפְּרִים כְּבוֹד אֵל וְכו'. פָּסוּק זֶה הֵרִי
הָעֲמִדָנוּהוּ. אֲבָל בְּזִמְנָא זֶה שֶׁהַכֹּלָה מִתְעוֹרֶרֶת
לְהַכְנִס לַחֲפָה, לְמַחֲרַת מִתְתַּקֶּנֶת וּמְאִירָה
בְּקִשׁוּטֶיהָ יַחַד עִם הַחֲבֵרִים שֶׁשְּׂמַחוּ עִמָּה כָּל
אוֹתוֹ הַלֵּילָה, וְהִיא שְׂמִיחָה אִתָּם. וְלְמַחֲרַת כָּמָה
אוּכְלוּסִים, צָבָאוֹת וּמַרְכָּבוֹת חִילוֹת וּמַחֲנוֹת
אִתָּהּ, וְהִיא וְכָלָם מְחַפִּים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד שֶׁתִּקְנֶה
אוֹתָהּ בְּלִילָה הַזֶּה. כִּיּוֹן שְׁמִתְחַבְּרִים כָּאֶחָד וְהִיא
רוֹאֶה אֶת בַּעֲלָהּ, מַה כָּתוּב? הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים
כְּבוֹד אֵל. הַשָּׁמַיִם – זֶה הַחֲתָן שֶׁנִּכְנָס לַחֲפָה.
מְסַפְּרִים – מְאִירִים כְּזֹהֵר הַסִּפִּיר שֶׁמְאִיר וְזוֹהֵר
מִסּוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם.

כְּבוֹד אֵל – זֶה כְּבוֹד כָּלָה שֶׁנִּקְרָא אֵל, שֶׁכָּתוּב
(תהלים ז) וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם. בְּכָל יְמֵי הַשָּׁנָה
נִקְרָא אֵל, וְכַעַת כְּשֶׁהִרִי נִכְנָסֶת לַחֲפָה, נִקְרָא
כְּבוֹד וְנִקְרָא אֵל. כְּבוֹד עַל כְּבוֹד. אִוֵּר עַל אִוֵּר.

שֶׁלִטוֹן עַל שֶׁלִטוֹן. וְאִזּוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שֶׁהַשָּׁמַיִם
נִכְנָס לַחֲפָה וּבָא וּמְאִיר לָהּ, כָּל אוֹתָם הַחֲבָרִים
שֶׁהִתְקִינוּ אוֹתָהּ, כָּלָם מִתְּפָרְשִׁים בְּשִׁמוֹתָם שָׁם,
וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ. מַעֲשֵׂה
יָדָיו – אֵלֶּה אוֹתָם בְּעֵלֵי קִיּוֹם הַבְּרִית יַחַד עִם
הַכֹּלֵה. וְאוֹתָם בְּעֵלֵי קִיּוֹם הַבְּרִית נִקְרָאִים מַעֲשֵׂה
יָדָיו, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּמַעֲשֵׂה יָדָיו כּוֹנֵנָהּ, זֶוּ בְּרִית
הַקִּיּוֹמָת שֶׁחֲתוּמָהּ בְּבִשָּׁר בֶּן הָאָדָם.

רַב הַמְּנוּנָא הִזְקֵן אָמַר כָּךְ, (קהלת ה) אֵל תִּתֵּן אֶת
פִּיךָ לַחֲטִיָּא אֶת בִּשְׂרָךְ – שְׁלֹא יִתֵּן בֶּן אָדָם
אֶת פִּיו לְהַבִּיא לְהִרְהוּר רַע וְיִגְרַם לְהַחֲטִיא אוֹתוֹ
בְּשָׂר קֹדֶשׁ שֶׁחֲתוּם בּוֹ בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, שְׁאֵם עוֹשֶׂה
כָּךְ, מוֹשְׁכִים אוֹתוֹ לְגִיּהֵנָם. וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה עַל
הַגִּיּוֹנָם דּוּמָ"ה שָׁמוֹ, וְכַמָּה רַבּוֹאוֹת שֶׁל מְלָאכֵי
חֲבָלָה יַחַד אֵתוֹ, וְעוֹמֵד עַל פֶּתַח הַגִּיּוֹנָם, וְכָל
אוֹתָם שֶׁשָּׁמְרוּ בְּרִית הַקֹּדֶשׁ בַּעוֹלָם הַזֶּה אֵין לוֹ
רְשׁוֹת לִקְרֹב אֲלֵיהֶם.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ, בְּשַׁעָה שֶׁקָּרָה לוֹ אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה, פָּחַד.
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה עָלָה דּוּמָ"ה לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, כְּתוּב בַּתּוֹרָה
(ויקרא כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת אִשְׁתּוֹ אִישׁ, וְכְתוּב
(שם יח) וְאֵל אִשְׁתּוֹ עֲמִיתָךְ וְכוּ'. דָּוִד שֶׁקִּלְקַל בְּרִית

בְּעֶרְוָה מָהוּ (מה דינו)? אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:
 דָּוִד צָדִיק הוּא, וּבְרִית הַקֹּדֶשׁ עַל תְּקוּנָתוֹ עוֹמֵד,
 שֶׁהָרִי לְפָנָי גָּלוּי שְׁמִזְמֻנָּת לֹו בֵּת שָׁבַע מִיּוֹם
 שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

אָמַר לוֹ: אִם לְפָנֶיךָ גָּלוּי – לְפָנָיו לֹא גָלוּי! אָמַר
 לוֹ: וְעוֹד בְּהִתְר הָיָה מָה שֶׁהָיָה, שֶׁהָרִי כָּל
 אֵלֹו שְׁעוֹלִים לְקָרֵב, לֹא עוֹלָה אֶחָד מֵהֶם עַד
 שְׁפוּטָר אֶשְׁתּוֹ בִּגְט. אָמַר לוֹ: אִם כֵּן, הָיָה לוֹ
 לְחִכּוֹת שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, וְלֹא חֶכֶה. אָמַר לוֹ: בְּמָה
 עוֹמֵד הַדָּבָר? בְּמָקוֹם שְׁחוּשָׁשִׁים שֶׁהִיא מְעַבְרָת,
 וְגָלוּי לְפָנָי שְׁאוּרִיָּה לֹא קָרֵב אֵלֶיהָ מֵעוֹלָם, שֶׁהָרִי
 שְׁמִי חֲתוּם בְּתוֹכּוֹ לְעֵדוּת. כָּתוּב אוּרִיָּה, וְכָתוּב
 אוּרִיָּהוּ. שְׁמִי חֲתוּם עִמּוֹ, שֶׁלֹא שִׁמַּשׁ בָּהּ
 לְעוֹלָמִים. אָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, זֶה מָה שֶׁאִמְרָתָּ
 – אִם לְפָנֶיךָ גָּלוּי שְׁאוּרִיָּה לֹא שָׁכַב עִמָּה, לְפָנָיו
 הָאֵם גָּלוּי? הָיָה לוֹ לְחִכּוֹת לָהּ שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים.
 וְעוֹד, אִם יָדַע שְׁמֵעוֹלָם לֹא שָׁכַב עִמָּה, אָז לָמָּה
 שָׁלַח לוֹ דָּוִד וְצָוָה עָלָיו לְשִׁמַּשׁ עִם אֶשְׁתּוֹ,
 שֶׁכָּתוּב (שְׁמוּאֵל-ב יא) יָד לְבֵיתְךָ וּרְחֹץ רַגְלֶיךָ?

אָמַר לוֹ: וְדָאִי לֹא יָדַע, אֲבָל חֶכֶה יוֹתֵר
 מְשַׁלְשָׁה חֲדָשִׁים, שֶׁהָרִי אֲרַבְעָה חֲדָשִׁים
 הָיוּ, שֶׁכֵּן לְמַדְנּוֹ, בְּעֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה בְּנִיּוֹן

הַעֲבִיר דָּוִד כְּרוּז בְּכָל יִשְׂרָאֵל, וְהָיוּ עִם יוֹאֵב
 בְּשִׁבְעָה יָמִים שְׁבַסְיוֹן, וְהָלְכוּ וְהִשְׁחִיתוּ אֶרֶץ
 בְּנֵי עַמּוֹן. שָׁהוּ שָׁם סִיּוֹן תַּמּוּז אָב וְאֵלּוּל,
 וּבַעֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה בְּאֵלּוּל הָיָה מָה שֶׁהָיָה עִם
 בֵּת שֹׁבַע, וּבַיּוֹם הַכַּפּוֹרִים מָחַל לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא אוֹתוֹ חֲטָא. וַיֵּשׂ אוֹמְרִים בְּשִׁבְעָה בְּאֶדָר
 הַעֲבִיר כְּרוּז, וְהִתְכַּנְּסוּ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵיר,
 וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵלּוּל הָיָה מָה שֶׁהָיָה עִם בֵּת
 שֹׁבַע, וּבַיּוֹם הַכַּפּוֹרִים הִתְבַּשֵּׁר (שם יב) גַּם ה'
 הַעֲבִיר חֲטָאתָךְ לֹא תָמוּת. מָה זֶה לֹא תָמוּת?
 לֹא תָמוּת בְּיַד דּוּמָה.

אָמַר דּוּמָה: רַבּוֹן הָעוֹלָם, הֲרִי דָבָר אֶחָד יֵשׁ לִי
 אֵלָיו, שֶׁהוּא פָּתַח פִּיו וְאָמַר (שם) חֵי ה' כִּי
 בֶן מוֹת הָאִישׁ הָעֹשֶׂה זֹאת, וְהוּא דֵּן אֶת נַפְשׁוֹ.
 טְרוֹנָא יֵשׁ לִי עָלָיו. אָמַר לוֹ: אֵינְךָ לְךָ רְשׁוּת,
 שֶׁהֲרִי הוֹדָה לְפָנַי וְאָמַר חֲטָאתִי לָהּ, אַף עַל פִּי
 שֶׁלֹּא חֲטָא. אֲבָל בְּמָה שִׁחֲטָא בְּאוֹרֵיהָ, עָנַשׁ
 כְּתִבְתִּי עָלָיו וְקִבַּל. מִיָּד חֲזַר דּוּמָה לְמִקְוָמוֹ בְּפִיחִי
 נַפֵּשׁ. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, (תהלים צד) לוּלִי ה' עֲזָרְתָהּ
 לִי כִמְעַט שְׁכָנָה דּוּמָה נַפְשִׁי. לוּלִי ה' עֲזָרְתָהּ לִי
 שֶׁהָיָה אֶפּוֹטְרוֹפּוֹס שְׁלִי, כִּמְעַט שְׁכָנָה וְכוּ'. מָה
 זֶה כִּמְעַט? כָּמוֹ חוּט דִּקְ כָּמוֹ הַשְּׁעוֹר שֵׁשׁ בֵּינִי

וּבֵין הַצַּד הָאֲחֵר, כְּאוֹתוֹ שְׁעוֹר הָיָה שְׁלֹא שָׁכְנָה
דּוֹמָה נִפְשִׁי.

וְלִבִּי צָרִיךְ בֶּן אָדָם לְהַשְׁמֵר שְׁלֹא יֹאמֵר דָּבָר
בְּדוֹד, בְּגִלְלִי שְׁלֹא יוֹכֵל לֹאמֹר לְדוֹמָה (קהלת
ה) כִּי שָׁגְגָה הִיא, כְּמוֹ שֶׁהָיָה לְדוֹד וְנִצַּח אוֹתוֹ
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִין. לָמָּה יִקְצֹף הָאֱלֹהִים עַל
קוֹלָךְ – עַל אוֹתוֹ קוֹל שֶׁהוּא אָמַר, וְחָבַל אֶת
מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ – זֶה בְּשׁוֹר קֹדֶשׁ בְּרִית הַקְדוֹשׁ שֶׁפָּגַם
וְנִמְשָׁךְ בְּגִיּוֹהֶנָם עַל יְדֵי דּוֹמָה. וּבְגִלְלִי זֶה (תהלים יט)
וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מִגִּיד הָרָקִיעַ. אֵלּוֹ אוֹתָם הַחֲבָרִים
שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִם הַכֹּלָה הַזֶּה וּבִעֲלֵי בְרִיתָהּ, מִגִּיד
וְרוֹשֵׁם כָּל אֶחָד וְאֶחָד. מִי הָרָקִיעַ? זֶהוּ הָרָקִיעַ
שֶׁבּוֹ חֲמָה וּלְבָנָה וְכוֹכָבִים וּמִזְלוֹת, וְזֶהוּ סִפְר
זְכָרוֹן, הוּא מִגִּיד וְרוֹשֵׁם אוֹתָם וְכוֹתֵב אוֹתָם
לְהִיּוֹת בְּנֵי הַהִיכָל וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנָם תָּמִיד.

יּוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ אָמַר (שם) – יוֹם קְדוֹשׁ מֵאוֹתָם
יָמִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ, מְשַׁבְּחִים אוֹתָם
הַחֲבָרִים וְאוֹמְרִים אוֹתוֹ דָּבָר שֶׁאָמַר כָּל אֶחָד
לְחֻבְרוֹ. יוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ אוֹתוֹ אָמַר וּמְשַׁבְּחוֹ,
וְלִילָה לְלִילָה – כָּל דְּרָגָה שֶׁמְשַׁלֶּמֶת [נ"א
שְׁשׁוּלֶטֶת] בְּלִילָה מְשַׁבַּח זֶה לָזֶה אוֹתוֹ דַּעַת שֶׁל

כָּל אֶחָד מִחֲבֵרוֹ, וּבִשְׁלֵמוֹת [ס"א וּבִאֲהָבָה] רַבָּה
נַעֲשִׂים לָהֶם חֲבָרִים וְאוֹהֲבִים.

אֵין אָמַר וְאֵין דְּבָרִים – בְּשָׂאֵר דְּבָרֵי הָעוֹלָם,
שֶׁלֹּא נִשְׁמָעִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ וְלֹא
צָרִיךְ לִשְׁמָעַם. אֲבָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ, בְּכָל הָאָרֶץ
יֵצֵא קוֹם. עוֹשִׂים מְדִידָה, אוֹתָם דְּבָרִים מְדוּרִים
עֲלִיוֹנִים וּמְדוּרִים תַּחְתּוֹנִים, מֵאֲלֵה נַעֲשִׂים
רְקִיעִים, וּמֵאֲלֵה הָאָרֶץ, מֵאוֹתוֹ הַשְּׁבִיחַ. וְאִם
תֹּאמַר שְׁאוֹתָם דְּבָרִים בְּמָקוֹם אֶחָד מְשׁוּטָטִים
בְּעוֹלָם – בְּקִצָּה תֵּבֵל מְלִיָּהֶם. וְכִיּוֹן שֶׁנַּעֲשִׂים מֵהֶם
רְקִיעִים, מִי שׁוֹרָה בָּהֶם? חֲזַר וְאָמַר, לִשְׁמַשׁ שָׁם
אֶהֱל בָּהֶם. אוֹתוֹ שְׁמַשׁ, קָדוֹשׁ שָׁם מְדוּרוֹ וּמִשְׁכָּנוֹ
בָּהֶם וּמִתַּעֲטָר בָּהֶם.

כִּיּוֹן שְׁשׁוֹרָה בְּאוֹתָם רְקִיעִים וּמִתַּעֲטָר בָּהֶם, אֲזִי
– וְהוּא כֹּחֲתָן יֵצֵא מִחֻפָּתוֹ. שְׁמַח וְרֵץ
בְּאוֹתָם רְקִיעִים. יוֹצֵא מֵהֶם וְרֵץ לְתוֹךְ מִגְדָּל
אֶחָד אַחֵר בְּמָקוֹם אַחֵר. מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם מוֹצֵאוֹ –
וְדָאֵי מֵעוֹלָם עֲלִיוֹן יוֹצֵא וּבָא, שֶׁהוּא קִצָּה
הַשָּׁמַיִם לְמַעְלָה. וְתִקּוּפָתוֹ – מִי זֶה תִּקּוּפָתוֹ? זֶה
קִצָּה הַשָּׁמַיִם לְמַטָּה, שֶׁהִיא תִּקּוּפַת הַשָּׁנָה
שְׁסוּבֵבֶת אֶת כָּל הָאֵיבָרִים, וּמִתְקַשֶּׁרֶת מִן
הַשָּׁמַיִם עַד רְקִיעַ זֶה. וְאֵין נִסְתָּר מִחֻמָּתוֹ –

שְׁאוּתָהּ תְּקוּפָה זוּ וּתְקוּפַת הַשָּׁמֶשׁ שְׁמֻסּוּבָּ
בְּכָל צַד.

וַאִין נִסְתָּר – אֵין מִי שְׁמַתְכֶסָּה מִמֶּנּוּ מְכָל
הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהֵיוּ כָּלם מְקִיפּוֹת
וּבָאוֹת אֵלָיו, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד אֵין מִי שְׁמַתְכֶסָּה
מִמֶּנּוּ. מִחֲמַתּוֹ – בְּשַׁעַת שְׁמַתְחֵמָם וְשָׁב (וּמִשְׁתַּוְּקָק)
לְגִבְיָהֶם בְּתִשְׁבּוּבָה (בְּתִשְׁוָקָה) שְׁלָמָה, כָּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה
וְכָל הָעֲלוּי הַזֶּה בְּגִלְלֵי הַתּוֹרָה הוּא, שְׁכָתוּב תּוֹרַת
ה' תְּמִימָה. שֵׁשׁ פְּעָמִים כָּתוּב כָּאן ה', וְשִׁשָּׁה
פְּסוּקִים מִן "הַשָּׁמַיִם מְסֻפָּרִים" עַד "תּוֹרַת ה'
תְּמִימָה". וְעַל סוּד זֶה כָּתוּב בְּרֵאשִׁית – הֲרִי שֵׁשׁ
אוֹתִיּוֹת. בְּרֵא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ –
הֲרִי שֵׁשׁ תְּבוּלוֹת. פְּסוּקִים אֲחֵרִים כְּנֻגַּד שֵׁשׁ פְּעָמִים
ה'. שִׁשָּׁה פְּסוּקִים בְּגִלְלֵי שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל כָּאן.
שִׁשָּׁה שִׁמוֹת בְּגִלְלֵי שֵׁשׁ תְּבוּלוֹת שֶׁל כָּאן.

בַּעֲוֹדָם יוֹשְׁבִים, נִכְנָסוּ רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ וְרַבִּי
אָבָא. אָמַר לָהֶם, וְדַאי פְּנֵי הַשְּׂכִינָה
בָּאוּ, וְלִכְּן קָרְאָנוּ לָכֶם פְּנִיא"ל, שֶׁהֲרִי רְאִיתֶם אֶת
הַשְּׂכִינָה פְּנִים בְּפְנִים. וְעַכְשָׁו שִׁידַעְתֶּם וּגְלָה לָכֶם
הַכָּתוּב שֶׁל "וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹדָע" – וְדַאי שֶׁדָּבָר
עֲתִיק קָדוֹשׁ הוּא וְהַפְּסוּק שֶׁלֹּא אַחֲרָיו. וְאוֹתוֹ
הִסְתַּתֵּם מִהַכֹּל אָמְרוּ.

וּפְסוּק זֶה הוּא בְּמָקוֹם אַחֵר כְּגוֹן זֶה. פָּתַח וְאָמַר,
 (דברי הימים-א יא) וְהוּא הִכָּה אֶת הָאִישׁ
 הַמִּצְרִי אִישׁ מִדָּה חֲמֵשׁ בָּאַמָּה. וְהִכָּל סוּד אֶחָד
 הוּא. מִי הַמִּצְרִי? אוֹתוֹ הִידוּעַ, (שמות יא) גָּדוֹל מְאֹד
 בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּעֵינַי עֲבָדִי וְגו', גָּדוֹל וְנִכְבָּד כְּמוֹ
 שֶׁגָּלָה אוֹתוֹ זֶקֶן (רב הַמְנוּנָא).

וּפְסוּק זֶה מִתְבָּאָר בִּישִׁיבָה הָעֲלִיוֹנָה. אִישׁ מִדָּה
 הַכֹּל אֶחָד. (שמואל-ב כג) אִישׁ מֵרָאָה וְאִישׁ
 מִדָּה הַכֹּל אֶחָד. בְּגִלָּל שֶׁהוּא שֹׁכֵת וְתַחֲנוּם,
 שִׁכְתוּב (במדבר לה) וּמִדָּתָם מִחוּץ לְעִיר, וְכָתוּב
 (ויקרא יט) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפָּט בַּמִּדָּה. וְעַל זֶה
 אִישׁ מִדָּה הוּא, וְהוּא מִמֶּשׁ אִישׁ מִדָּה הוּא, אֲרָכּוֹ
 מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם. אָדָם הָרָאשׁוֹן כֶּךָ
 הָיָה. וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי כָתוּב חֲמֵשׁ בָּאַמָּה? אוֹתָם
 חֲמֵשׁ בָּאַמָּה הָיוּ מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּף הָעוֹלָם.
וּבִיד הַמִּצְרִי חֲנִית (דברי הימים-א יא), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 כְּמִנּוֹר אֲרָגִים – זֶה מִטָּה הָאֱלֹהִים שֶׁהִיא
 בְּיָדוֹ חֲקוּק בִּשְׁם גָּלוּף מְפָרֵשׁ בְּאוֹר שֶׁל צְרוּפִי
 אוֹתִיּוֹת שֶׁהִיא חוּקָק בְּצִלְאֵל וַיִּשְׁיכְתּוּ, שֶׁנֶּקְרָא
 אוֹרָג, שִׁכְתוּב (שמות לה) מִלֵּא אֹתָם וְגו' חָרַשׁ
 וַחֲשֵׁב וְרָקַם וְגו'. וְאוֹתוֹ מִטָּה הִיא מֵאִיר שֵׁם
 חֲקוּק בְּכָל הַצְּדָדִים בְּאוֹר שֶׁהַחֲכָמִים שֶׁהִיוּ

חוקקים שם המפרש בארבעים ושנים אפנים.
 והפסוק מכאן והלאה כמו שאמר. אשרי חלקו.
 שבו נכבדים, שבו ונחדש תקון הכלה בלילה
 הזה. שכל מי שמשתתף יחד אתה בלילה הזה,
 יהיה שמור למעלה ולמטה כל השנה היא
 ויוציא שנתו בשלום. עליהם כתוב (תהלים לד)
 חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם טעמו וראו
 כי טוב ה'.

פתח רבי שמעון ואמר, בראשית ברא אלהים.
 בפסוק זה יש להסתכל, שכל מי שאומר
 יש אלוה אחר, משמד מהעולמות, כמו שנאמר
 (ירמיה י) כף תאמרו להם: אלהי השמים וארקא
 לא עשו, יאבדו מהארץ ומתחת השמים אלה.
 בגלל שאין אלוה אחר חוץ מן הקדוש ברוך
 הוא בלבדו.

וּפְסוּק זה הוא תרגום, חוץ ממלת סוף הפסוק
 (אלה). אם תאמר בגלל שמלאכים
 קדושים לא נזקקים לתרגום ולא מכירים אותו,
 אז מלה זו ראויה היא להאמר בלשון הקדש כדי
 שישמעו מלאכים קדושים ויהיו זקוקים להודות
 על זה, אלא ודאי משום כך כתוב תרגום, שלא
 נזקקים לו המלאכים הקדושים ולא יקנאו בכן

אדם להזיק לו, בגלל שבפסוק זה בכלל הם מלאכים קדושים, שהרי הם נקראים אלהים, והם בכלל של אלהים, והם לא עשו שמים וארץ. וארקא, היה צריך לכתב וארעא (א"ר)! אלא בגלל שארקא היא אחת מאותן שבע ארצות שלמטה, ובאותו מקום ישנם בני בניו של קין. לאחר שגרש מעל פני הארץ, ירד שם ועשה תולדות, והשתבש שם, שלא ידע כלום. והיא ארץ כפולה שנכפלה מחשך ואור.

וְשֵׁם שְׁנֵי מַמְנִים שְׁלִיטִים שְׁשׁוּלָטִים – זה בחשך וזה באור. ושם קטרוג זה בזה. ובשעה שירד לשם קין, השתתפו זה עם זה והשלימו כאחד, והכל רואים שהם תולדות קין. ועל זה הם בשני ראשים כמו שתי חיות, פרט שבשאותו אור שולט – מנצח שלו ומנצח על האחר. ועל זה נכללו שבחשך באור ונהיים אחד. הם שני ממנים, עפרירא וקסטימון, ודמותם כדמות מלאכים קדושים בשש כנפים, אחד דמותו כמו שו"ר, ואחד דמותו כמו נש"ר, וכשמתחברים נעשים דמות אדם.

בְּשֵׁהם בחשך, מתהפכים לדמות של נחש בשני ראשים, והולכים כנחש, וטסים לתוך

הַתְּהוּם וְרוּחָצִים בֵּימַם הַגָּדוֹל. כְּשֶׁמִּגִּיעִים
 לְשִׁלְשֻׁלַת עֵז"א וְעֵז"ל, מְרַגִּיזִים אוֹתָם
 וּמַעוֹרְרִים אוֹתָם, וְהֵם מְדַלְּגִים לְתוֹךְ הָרִי הַחֲשֹׁךְ,
 וְחוֹשְׁבִים שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה לְתַבֵּעַ לָהֶם
 דִּין. וּשְׁנֵי מִמֵּנִים אֵלּוּ שְׁטִים בֵּימַם הַגָּדוֹל, וּפּוֹרְחִים
 מִשָּׁם, וְהוֹלְכִים בְּלִילָה לְנַעֲמָה, אִם הַשָּׂדִים,
 שִׁטְעוּ אַחֲרֶיהָ יֵרָאִים רֵאשׁוֹנִים וְחֹשְׁבִים לְהִתְקַרֵּב
 אֵלֶיהָ. וְהִיא מְדַלְּגַת שְׁשִׁים אֶלֶף פְּרָסָאוֹת,
 וְנַעֲשִׂית בְּכֶמֶה צִיּוּרִים לְגִבֵּי בְּנֵי אָדָם כְּדֵי שִׁיטְעוּ
 אַחֲרֶיהָ בְּנֵי אָדָם.

וּשְׁנֵי מִמֵּנִים אֵלֶּה פּוֹרְחִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּכָל
 הָעוֹלָם וְחוֹזְרִים לְמְקוֹמָם, וְהֵם מְעוֹרְרִים
 לְאוֹתָם בְּנֵי בָּנָיו שֶׁל קֵין בְּרוּחַ שֶׁל יִצְחָרִים רָעִים
 לַעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת. הַשָּׁמַיִם שֶׁשָּׁם הֵם שׁוֹלְטִים אֵינָם
 כְּאֵלֶּה, וְהָאָרֶץ לֹא מוֹלִידָה בְּכַחַם שְׁלָהֶם זֶרַע
 וְקָצִיר כְּמוֹ אֵלֶּה, וְלֹא חוֹזְרִים אֵלָּא בְּכֶמֶה שָׁנִים
 וְזִמְנִים. וְהֵם אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֵרְקָא לֹא עָשׂוּ.
 יֵאבְדוּ מֵאָרֶץ עֲלִיוֹנָה שֶׁל תִּבְל, שֶׁלֹּא יִשְׁלְטוּ בָּהּ
 וְלֹא יִשׁוֹטְטוּ בָּהּ, וְלֹא יִגְרְמוּ לְבְנֵי אָדָם לְהִטָּמֵא
 מִמֶּקְרָה לִילָה. וְעַל זֶה יֵאבְדוּ מֵהָאָרֶץ וּמִתַּחַת
 הַשָּׁמַיִם, שֶׁנַּעֲשׂוּ בְשֵׁם שֶׁל אֵלֶּה, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר.
 וְלָכֵן פָּסוּק זֶה הוּא תְּרַגּוּם, שֶׁלֹּא יִחְשְׁבוּ מִלְּאָכִים

עֲלִיּוֹנִים שְׁעֲלִיהֶם אוֹמְרִים, וְלֹא יִקְטְרוּ לָנוּ. וְעַל
זֶה הַסּוּד שֶׁל "אַלֶּה" כָּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר, הוּא דָּבָר
קָדוֹשׁ שֶׁלֹּא מִתְחַלֵּף בְּתַרְגּוּם.

אָמַר לוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, פָּסוּק זֶה שִׁכְתוֹב (ירמיה י') מִי
לֹא יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לֵךְ יֵאָתָה, אֵיזָה
שִׁבַּח הוּא? אָמַר לוֹ, אֶלְעָזָר בֶּנִּי, פָּסוּק זֶה נֶאֱמַר
בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת, אֲבָל וְדַאי הוּא לֹא [כָּךְ], שִׁכְתוֹב
כִּי בְּכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם. שֶׁהֲרִי בָּא
לִפְתָּח פֶּה הֶרְשָׁעִים שְׁחוּשָׁבִים שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לֹא יוֹדֵעַ הִרְהוּרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם, וְלִכְן יֵשׁ
לְהוֹדִיעַ אֶת שְׁטוּתָם. שֶׁפַּעַם אַחַת בָּא אֵלַי
פִּילוֹסוֹף אֶחָד מֵאַמוֹת הָעוֹלָם, אָמַר לִי: אַתָּם
אוֹמְרִים שְׂאֵלְהִיכֶם שׁוֹלֵט בְּכָל רוּמֵי הַשָּׁמַיִם? כָּל
הַצְּבָאוֹת וְהַמְּרַכְבוֹת לֹא מְשִׁיגִים וְלֹא יוֹדְעִים אֶת
מְקוֹמוֹ. פָּסוּק זֶה לֹא מַגְדִּיל אֶת כְּבוֹדוֹ כָּל כָּךְ,
שִׁכְתוֹב כִּי בְּכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאִין
כָּמוֹךְ. מַה שֶׁקוֹל זֶה לִבְנֵי אָדָם שְׂאִין לָהֶם קִיּוּם?
וְעוֹד, שְׂאֵתֶם אוֹמְרִים (דְּבָרִים לד') וְלֹא קָם נָבִיא עוֹד
בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה, בְּיִשְׂרָאֵל לֹא קָם – אֲבָל
בְּאַמוֹת הָעוֹלָם קָם. גַּם כֵּךְ אֲנִי אוֹמֵר, בְּכָל חֲכָמֵי
הַגּוֹיִם אֵין כְּמוֹהוּ – אֲבָל בְּחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל יֵשׁ. אִם
כֵּךְ, אֱלֹהֵי שֵׁשׁ בְּחֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹהוּ, אֵינוֹ

הָאֱלוֹהִי הַשְּׁלִיט. עֵינִן בְּפִסּוּק וְתַמְצָא שְׁדִיקָתִי
כָּרְאוֹי. אֲמַרְתִּי לוֹ: וְדַאי יָפָה אֲמַרְתָּ.

מִי מַחֲיֶה מֵתִים? אֵלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ.
בָּא אֵלֵיהּ וְאַלִישָׁע וְהַחֲיוּ מֵתִים. מִי מוֹרִיד
גְּשָׁמִים? אֵלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ. בָּא אֵלֵיהּ
וּמִנֵּעַ אוֹתָם, וְהוֹרִידֵם בְּתַפְלָתוֹ. מִי עֹשֶׂה שְׁמַיִם
וָאָרֶץ? אֵלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבַדּוֹ. בָּא אַבְרָהָם
וְהִתְקַיְמוּ בְּעַמְדָם בְּגָלְלוֹ. מִי מְנַהִיג אֶת הַשֶּׁמֶשׁ?
אֵלָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בָּא יְהוֹשֻׁעַ וְהִשְׁתִּיקוּ
וְצִוְהוּ שְׁיַעֲמֵד עַל עֲמָדוֹ וְשָׁקֵט, וְכָתוּב (יהושע י)
וַיֵּדֶם הַשֶּׁמֶשׁ וַיֵּרַח עֲמָד. הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר
גְּזֵר דִּין – גַּם כִּף מִשָּׁה גְּזֵר גְּזֵר דִּין וְהִתְקַיְמִים. וְעוֹד,
שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹזֵר גְּזֵרוֹת – וְצִדִּיקֵי יִשְׂרָאֵל
מִבְּטָלִים אוֹתָם, שְׁכָתוּב (שמואל-ב כג) צִדִּיק מוֹשֵׁל
יִרְאֵת אֱלֹהִים. וְעוֹד, שֶׁהוּא מַצֵּוֶה אוֹתָם לָלֶכֶת
בְּדַרְכֵּיו מִמֶּשׁ לְהִתְדַמּוֹת לוֹ בְּכָל. הֵלֶךְ אוֹתוֹ
פִּילוֹסוֹף וְהִתְגַּיֵּר בְּכַפֵּר שְׁחָלִים, וְקָרְאוּ לוֹ יוֹסִי
קִטִּינָאָה, וְלָמַד תּוֹרָה הַרְבֵּה, וְהוּא בֵּין חֲכָמֵי
וְצִדִּיקֵי אוֹתוֹ מָקוֹם.

כַּעֲתָ יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל בְּפִסּוּק, וְהָרִי כָתוּב (ישעיה מ)
כָּל הַגּוֹיִם כְּאֵין נִגְדּוֹ, מָה הָרַבּוּי כָאֵין?
אֵלָא, מִי לֹא יֵרָאֶךְ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם, וְכִי מֶלֶךְ הַגּוֹיִם

הוא, ולא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל? אֵלָּא בְּכָל מָקוֹם
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְהִשְׁתַּבַּח בְּיִשְׂרָאֵל, וְלֹא
נִקְרָא – רַק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת ה')

אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הָעִבְרִים. וְכָתוּב כֹּה אָמַר
ה' מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל. מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בּוֹדָאִי. אָמְרוּ
אֲמוֹת הָעוֹלָם: פֶּטְרוֹן אַחֵר לָנוּ בַּשָּׁמַיִם, שֶׁהָרִי
מַלְכְּכֶם לֹא שׁוֹלֵט אֵלָּא עֲלֵיכֶם לְבַדְכֶם, וְעַלִּינוּ
אֵינוֹ שׁוֹלֵט.

בא הַפְּסוּק וְאָמַר, מִי לֹא יִרְאֶה מֶלֶךְ הַגּוֹיִם [נ"א
הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיוֹן לְרִדּוֹת בָּהֶם וּלְהַלְקוֹתָם
וּלְעֲשׂוֹת בָּהֶם רְצוֹנוֹ. כִּי לֶךְ יָאֲתָה, לִירָא מִמֶּךָ
לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. כִּי בְּכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם] – אֵלָּה
שְׁלִיטִים גְּדוֹלִים הַמִּמְנִים עֲלֵיהֶם. וּבְכָל מַלְכוּתָם
– בְּמַלְכוּת הַהִיא שְׁלַמְעֵלָה, שֶׁהָרִי אֲרָבַע
מַלְכוּת שׁוֹלְטוֹת יֵשׁ לְמַעַלָּה, וְשׁוֹלְטוֹת בְּרָצוֹנוֹ
עַל כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים, וְעַם כָּל זֶה אֵין בָּהֶם
שִׁיעֲשֵׂה אֶפְלוֹ דְּבַר קָטָן אֵלָּא כְּמוֹ שִׁעֲשֵׂה אוֹתָם,
כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (דְּנִיאל ד') וְכְרָצוֹנוֹ עוֹשֶׂה בְּצָבָא
הַשָּׁמַיִם וּבְדִירֵי הָאָרֶץ. חֲכָמֵי הַגּוֹיִם – אוֹתָם
הַמִּמְנִים וְהַגְּדוֹלִים שְׁלַמְעֵלָה שֶׁחֲכָמְתָם הִיא
מֵהֶם. וּבְכָל מַלְכוּתָם – הַמַּלְכוּת הַשְּׁלֵטָה, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר. וְזֶה הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁלֵט.

אבל בְּכָל חֲכָמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם – אֵת זֶה
 מִצְאָנוּ בְּסִפְרֵי הָרַאשׁוֹנִים, שְׁאוֹתָן מִרְכָּבוֹת
 וּצְבָאוֹת, אֵף עַל גֵּב שְׁנַתְמָנוּ עַל דְּבָרֵי הָעוֹלָם
 וּמָנָה לְכָל אֶחָד לַעֲשׂוֹת פְּעֻלָּתוֹ, מִיְהוּ [נִסְתָּר
 קְדוֹשׁ וְלֹא כְרִצּוֹנוֹ] שִׁיעֲשֶׂה שׁוּם אֶחָד מֵהֶם
 כָּמוֹךָ? בְּגִלָּל שְׁאֵתָה רָשׁוּם בְּעֵלּוּי, וְאֵתָה רָשׁוּם
 בְּמַעֲשֶׂךָ מִכָּלָם. וְזֶהוּ מֵאֵין כָּמוֹךָ ה'. מִיְהוּ נִסְתָּר
 קְדוֹשׁ שִׁיעֲשֶׂה וְיִהְיֶה כָמוֹךָ לְמַעֲלָה וּלְמַטָּה
 וְיִהְיֶה דּוּמָה לָךְ בְּכָל? מַעֲשֶׂה הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ,
 שְׁמַיִם וָאָרֶץ. אָבֵל הֵם (ישעיה מד) תִּהְיוּ וְחַמּוּדֵיהֶם
 בַּל יוֹעִילוּ. בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּתוּב בְּרֹאשִׁית
 בָּרָא אֱלֹהִים וְכוּ', בְּמַלְכוּתָם כָּתוּב וְהָאָרֶץ הִיְתָה
 תִּהְיוּ וְכוּ'.

אמר רַבִּי שְׁמַעוֹן לַחֲבֵרִים, בְּנֵי הַלּוּלָא זֶה, כָּל
 אֶחָד מֵכֶם יִקְשֹׁט קִשּׁוֹט אֶחָד לְכָלָה. אָמַר
 לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, אֶלְעָזָר, תֵּן מִתְּנָה אַחַת לְכָלָה,
 שְׁהָרִי מָחָר יִסְתַּכֵּל [הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא] [נ"א בָּה] כְּשִׁיכָנֶס
 לַחֲפָה בָּאוֹתָם שִׁירִים וּשְׁבָחִים (אָצְעָדוֹת
 וְצִמְדִּים) שְׁנוֹתָנִים לָהּ בְּנֵי הַהִיכָל לַעֲמֹד לְפָנָיו.

פתח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שיר ג) מִי זֹאת עֲלָה מִן
 הַמִּדְבָּר וְגו'. מִי זֹאת – הַכָּלָל שֶׁל שְׁנֵי
 קְדוּשִׁים שֶׁל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת בְּחִבּוּר אֶחָד וְקִשָּׁר אֶחָד

– עלה ממש להיות קדש קדשים. שהרי קדש קדשים מ", ומתחבר עם זא"ת כדי להיות עולה, שהיא קדש קדשים. מן המדבר – שהרי מן המדבר ירשה להיות כלה ולהכנס לחפה. ועוד, מן המדבר היא עולה, כמו שנאמר (שיר ד) ומדברך נאווה. באותו מדבר של לחש בשפתים היא עולה.

וְשִׁנְיוֹ, מהו שכתוב (שמואל א-ד) האלהים האלה אלה הם האלהים המכים את מצרים בכל מכה במדבר, וכי כל מה שעשה להם הקדוש ברוך הוא במדבר הזה? והרי בישוב זה היה! אלא במדבר – בדבור, כמו שנאמר (שיר ד) ומדברך נאווה, וכתוב (תהלים עה) ממדבר הרים. גם כך עלה מן המדבר – מן המדבר ודאי. באותו דבר של הפה היא עולה ונכנסת בין כנפי האמא, ואחר כך בדבור יורדת ושורה על ראשי העם הקדוש.

איך עולה בדבור? שהרי בהתחלה, כשכן אדם קם בבקר, יש לו לברך לרבנו בשעה שפקח עיניו. איך מברך? כך היו עושים חסידים ראשונים: נטלה של מים היו נותנים לפניהם, ובזמן שמתעוררים בלילה, רוחצים ידיהם,

וְעוֹמְדִים וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּמְבָרְכִים עַל קְרִיאָתָהּ.
 וְכִשְׁהִתְרַנְּגוּל קוֹרָא, אִז חֲצוֹת הַלַּיְלָה מִמָּשׁ, וְאִז
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא עִם הַצַּדִּיקִים בְּגֵן עֵדֶן.
 וְאִסּוּר לְבָרֵךְ בְּיָדַיִם טְמֵאוֹת וּמִזֵּהמוֹת,
 [וּמְבָרְכִים], וְכֵךְ כָּל שְׁעָה.

בגלגל שְׂבָשְׁעָה שֶׁבֶן אָדָם יֵשֶׁן, רוּחוֹ פּוֹרַחַת
 מִמֶּנּוּ. וּבְשָׁעָה שֶׁרוּחוֹ פּוֹרַחַת מִמֶּנּוּ, רוּחַ
 טְמֵאָה מְזַמֶּנֶת וְשׁוֹרָה עַל יָדָיו וּמְטַמֵּאת אוֹתָם,
 וְאִסּוּר לְבָרֵךְ בָּהֶם לֹא נְטִילָה. וְאִם תֹּאמַר, אִם
 כֵּךְ, הֲרִי בַיּוֹם כְּשֶׁאֵינָנו יֹשֵׁן וְרוּחוֹ לֹא פּוֹרַחַת
 מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ טְמֵאָה, וְכִשְׁנֹכְנֵס לְבֵית
 הַכֶּסֶּא לֹא יִבָּרֵךְ וְלֹא יִקְרָא בַּתּוֹרָה אֶפְלוּ דָּבָר אֶחָד
 עַד שִׁירְחֵץ יָדָיו! וְאִם תֹּאמַר בְּגִלְגַּל שֶׁהֵם
 מְלַכְלָכִים – לֹא כֵךְ הוּא, בְּמָה הִתְלַכְלְכוּ? אֵלָּא
 אוֹי לְבָנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מְשַׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים עַל
 כְּבוֹד רַבּוֹנָם וְלֹא יוֹדְעִים עַל מָה עוֹמֵד הָעוֹלָם.
 יֵשׁ רוּחַ אֶחָד בְּכָל בֵּית כֶּסֶּא שֶׁבָּעוֹלָם שֶׁשֵּׁם שׁוֹרָה
 וְנִהְיָה מֵאוֹתוֹ לְכָלוּךְ וְטִנְפָת, וּמִיָּד שׁוֹרָה עַל אוֹתָן
 אֶצְבָּעוֹת יָדֵי הַבֶּן אָדָם.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כָּל מִי שֶׁשָּׁמַח בְּאוֹתָם
 הַמוֹעֲדִים וְלֹא נוֹתֵן חֶלֶק לַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא, אוֹתוֹ רַע עֵין, שֵׁטֶן שׁוֹנֵא אוֹתוֹ וּמִקְטָרְג

עָלִיו וּמִסְלָקוֹ מֵהָעוֹלָם, וְכַמָּה צָרוֹת עַל צָרוֹת
מְסוּבָב לוֹ. חֶלֶק הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁמְחָה
עֲנִיִּים כְּפִי מֵה שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹת. בְּגִלָּל שֶׁהַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּיָמִים אֵלּוּ בָּא לְרֹאוֹת אוֹתָם כָּלִים
שְׂבוּרִים שְׁלוֹ, וְנִכְנָס עֲלֵיהֶם, וְרוֹאֶה שְׂאִין לָהֶם
לְשִׁמְחָה, וּבּוֹכָה עֲלֵיהֶם. עוֹלָה לְמַעַלָּה וְרוֹצָה
לְהַחֲרִיב אֶת הָעוֹלָם.

בָּאִים בְּנֵי הַיְשִׁיבָה לְפָנָיו וְאוֹמְרִים: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, רַחוּם וְחַנּוּן נִקְרָאתָ, יִתְגַּלְגֵּלוּ
רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ! אָמַר לָהֶם: וְכִי הָעוֹלָם לֹא
עָשִׂיתִיהוּ אֲלֵא עַל חֶסֶד, שְׁכָתוֹב (תהלים פט)
אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, וְהָעוֹלָם עַל זֶה קָיָם.
אוֹמְרִים לְפָנָיו הַמֶּלֶאכִּים הָעֲלִיוֹנִים: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, הֲרִי פְלוֹנִי שָׂאֲכָל וְשָׂתָה וַיִּכּוֹל לַעֲשׂוֹת
חֶסֶד עִם הָעֲנִיִּים וְלֹא נָתַן לָהֶם דָּבָר. בָּא אוֹתוֹ
מִקְטָרֵג וּמִבְקֵשׁ רְשׁוֹת, וְרוֹדֵף אַחֵר אוֹתוֹ אִישׁ.
מִי לָנוּ בָּעוֹלָם גָּדוֹל מֵאַבְרָהָם שֶׁעָשָׂה חֶסֶד לְכָל
הַבְּרִיּוֹת. בְּיוֹם שֶׁעָשָׂה מִשְׁתָּה מֵה שְׂתָה מֵה כָּתוּב?
(בראשית כא) וַיִּגְדֵּל הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם
מִשְׁתָּה גָדוֹל בְּיוֹם הַגְּמִל אֶת יִצְחָק. עָשָׂה אַבְרָהָם
מִשְׁתָּה וְקָרָא לְכָל גְּדוֹלֵי הַדּוֹר לְאוֹתָהּ סְעוּדָה.
וּלְמַדְנּוּ, בְּכָל סְעוּדַת שְׂמִיחָה אוֹתוֹ מִקְטָרֵג הוֹלֵךְ

וְרוּאָה. אִם אוֹתוֹ אָדָם הַקָּדִים חֲסֵד לְעֲנִיִּים
וְהָעֲנִיִּים בְּבֵית – אוֹתוֹ מְקַטְרֵג נִפְרָד מֵאוֹתוֹ בֵּית
וְלֹא נִכְנָס שָׁם. וְאִם לֹא – נִכְנָס לְשֵׁם וְרוּאָה
עֲרֻבּוּבִיהָ שֶׁל שְׂמֻחָה בְּלִי עֲנִיִּים וּבְלִי חֲסֵד
שֶׁהַקָּדִים לְעֲנִיִּים, עוֹלָה לְמַעְלָה וּמְקַטְרֵג עָלָיו.

כִּיּוֹן שֶׁהַזְמִין אֲבָרָהָם אֶת גְּדוּלֵי הַדּוֹר, יֵרֵד
הַמְקַטְרֵג וְעֵמֶד עַל הַפֶּתַח כְּמוֹ עָנִי, וְלֹא
הָיָה מִי שִׁישְׁגִּיחַ בּוֹ. אֲבָרָהָם הָיָה מְשַׁמֵּשׁ אֶת
אוֹתָם הַמַּלְכִּים וְהַגְּדוּלִּים. שָׂרָה הֵינִיקָה בָּנִים
לְכָלָם, שֶׁלֹּא הָיוּ מֵאֲמִינִים כְּשֶׁהוֹלִידָהּ, אֲלֵא
אָמְרוּ, אֲסוּפֵי הוּא, וְהֵבִיאוּ אוֹתוֹ מִן הַשּׁוּק.
מִשּׁוּם כֵּךְ הֵבִיאוּ אֶת בְּנֵיהֶם עִמָּם, וְנִטְלָה אוֹתָם
שָׂרָה וְהֵינִיקָה אוֹתָם לְפָנֶיהֶם. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (ש)
מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָּנִים שָׂרָה. בָּנִים וְדָאִי.
וְהַמְקַטְרֵג הַהוּא עַל הַפֶּתַח. אָמְרָה שָׂרָה, צָחֵק
עָשָׂה לִי אֱלֹהִים.

מִיָּד עָלָה הַמְקַטְרֵג הַהוּא לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וְאָמַר לוֹ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, אֲתָה אֹמְרָת
אֲבָרָהָם אוֹהֵבִי, עָשָׂה סְעוּדָה וְלֹא נָתַן לָךְ דָּבָר
וְלֹא לְעֲנִיִּים, וְלֹא הַקָּרִיב לְפָנֶיךָ אֶפְלוּ יוֹנָה אַחַת.
וְעוֹד, אָמְרָה שָׂרָה שְׂצַחֲקָתָ בָּהּ. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא: מִי בָעוֹלָם כְּאַבְרָהָם? וְלֹא זֶז מִשָּׁם עַד

שְׁבִלְבֵל כָּל אוֹתָהּ שְׁמָחָה, וְצוּהָ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוא לְהַקְרִיב אֶת יִצְחָק קָרְבָן, וְנִגְזֵר עַל שָׂרָה
שְׁתָּמוּת עַל צַעַר בְּנָהּ. כָּל אוֹתוֹ הַצַּעַר גָּרַם שֶׁלֹּא
נָתַן דְּבַר לְעֲנִיִּים.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וָאֹמֵר, מֵהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה לח)
וַיִּסַּב חֲזָקִיָּהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל ה'
– בֹּא תִרְאֶה כִּמָּה הוּא הַכַּח הַחֲזָק שֶׁל הַתּוֹרָה
וְכִמָּה הוּא עֲלִיּוֹן עַל הַכֹּל. שֶׁכָּל מִי שְׁמַשְׁתַּדֵּל
בַּתּוֹרָה, לֹא פוֹחַד מֵעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלֹא
פוֹחַד מִחֻלָּאִים רָעִים שֶׁל הָעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא
אַחֲזֵז בְּעֵץ הַחַיִּים וְלוֹמֵד מִמֶּנּוּ בְּכָל יוֹם.

שְׁהַרִּי הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אָדָם לָלֶכֶת בְּדֶרֶךְ אֱמֶת,
תִּלְמַד אוֹתוֹ עֲצָה אֵיךְ יָשׁוּב לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ
לְבַטֵּל אֶת אוֹתָהּ הַגְּזֵרָה. שְׁאִפְלוֹ אִם נִגְזֵר עָלָיו
שֶׁלֹּא תִתְּבַטֵּל הַגְּזֵרָה הַזֹּאת – מִיָּד מִתְּבַטֵּלֶת
וּמִסְתַּלְקֶת מִמֶּנּוּ וְלֹא שׁוֹרָה עַל הָאָדָם בְּעוֹלָם
הַזֶּה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה
יָמִים וְלַיְלֹת וְלֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (יהושע
א) וְהִגִּיתָ בוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִם סָר מִן הַתּוֹרָה אוֹ
נִפְרָד מִמֶּנָּה, כָּאֵלּוּ נִפְרָד מֵעֵץ הַחַיִּים.

בֹּא רֵאֵה עֲצָה לָאָדָם – כִּשֶּׁהוּא עוֹלָה בַּלֵּילָה עַל
מִטָּתוֹ, צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמַּלְכוּת

שְׁלֹמֶעֱלָה בָּלֵב שְׁלֵם וּלְהַקְדִּים לְמָסֹר לְפָנָיו אֶת
פְּקֻדוֹן נַפְשׁוֹ, וּמִיד נְצוּל מְכַל הַמַּחְלוֹת הָרָעוֹת
וּמְכַל הָרוּחוֹת הָרָעוֹת וְלֹא שׁוֹלְטִים עָלָיו.
וּבִבְקָר, כְּשֶׁקָּם מִמִּטָּתוֹ, צָרִיךְ לְבָרֵךְ לְרַבּוֹנוֹ,
וּלְהַכְנִס לְבֵיתוֹ, וּלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנָיו הַיְכָלוֹ בִּירְאָה
רַבָּה, וְאַחֵר כֵּךְ יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. וַיִּקַּח עֲצָה
מֵאוֹתָם הָאֲבוֹת הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁכָּתוּב (תהלים ה) וַאֲנִי
בְּרַב חֲסִדֶּךָ אָבוֹא בֵּיתְךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הַיְכָל
קֹדֶשְׁךָ בִּירְאָתְךָ.

כֵּךְ פִּרְשׁוּהָ, שֶׁלֹּא צָרִיךְ לְאָדָם לְהַכְנִס לְבֵית
הַכְּנָסֶת אֲלָא אִם נִמְלֵךְ בְּרֹאשׁוֹנָה בְּאַבְרָהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב, מִשּׁוּם שֶׁהֵם תִּקְנּוּ הַתְּפִלָּה לְפָנָיו
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב וַאֲנִי בְּרַב חֲסִדֶּךָ
אָבוֹא בֵּיתְךָ – זֶה אַבְרָהָם. אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הַיְכָל
קֹדֶשְׁךָ – זֶה יִצְחָק. בִּירְאָתְךָ – זֶה יַעֲקֹב. וְצָרִיךְ
לְהַכְלִילָם בְּרֹאשׁ, וְאַחֵר כֵּךְ יַכְנִס לְבֵית הַכְּנָסֶת
וַיִּתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. אַז כָּתוּב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי
עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

רַבִּי פִּינְחָס הָיָה מְצוּי לְפָנָיו רַבִּי רַחוּמַאי בְּחוּף
יָם כְּנָרֶת, וְאָדָם גָּדוֹל וְקָשִׁישׁ יָמִים הָיָה,
וְעֵינָיו פָּסְקוּ מִלְּרֹאוֹת. אָמַר לְרַבִּי פִּינְחָס, וְדַאי
שָׁמַעְתִּי שְׁלִיחוֹתַי חֲבֵרְנוּ יֵשׁ מְרַגְלִית אֲבָן טוֹבָה,

וְהִסְתַּכְלֵתִי בְּאוֹר הַמְּרַגְלִית הַהִיא שְׂיוֹצָא כְּאוֹר
הַשֶּׁמֶשׁ מִנִּרְתִּיקָה וְהַאִירָה אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְאוֹתוֹ
הָאוֹר עָמַד מִן הַשָּׁמַיִם לָאָרֶץ וְהָאִיר אֶת כָּל
הָעוֹלָם עַד שֶׁיָּשָׁב עֲתִיק הַיָּמִים וַיָּשָׁב עַל הַכֶּסֶּא
כְּרָאוֹ. וְהָאוֹר הַהוּא כָּלֵל הַכֹּל בְּבֵיתָהּ, וּמִהָאוֹר
שֶׁנִּכְלָל בְּבֵיתָהּ יֵצֵא אוֹר דֶּק וְקָטָן, וַיֵּצֵא הַחוּצָה
וְהָאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חֲלָקָהּ. צֵא, בְּנִי, צֵא,
וְלֵךְ אַחֵר הַמְּרַגְלִית הַהִיא שֶׁמֵּאִירָה אֶת כָּל
הָעוֹלָם, שֶׁהִרִי הַשָּׁעָה עוֹמֶדֶת לָהּ.

יֵצֵא מִלְּפָנָיו וְעָמַד לְהַכְנִס לְאַנְיָה הַהִיא, וּשְׁנֵי
גְּבָרִים עָמּוּ. רָאָה שְׁתֵּי צַפְרִים שֶׁהָיוּ בָּאוֹת
וְטָסוֹת עַל הַיָּם. הָרִים לָהֶם קוֹל וְאָמַר: צַפְרִים
צַפְרִים, שְׂאֵתֵן טָסוֹת עַל הַיָּם, הִרְאִיתֶם אֶת
הַמָּקוֹם שֶׁשָּׁם בֶּר יוֹחָאִי? הִשְׁתַּהֲהָ מְעַט, אָמַר:
צַפְרִים צַפְרִים, לָכוּ וְהִשְׁיבוּ אוֹתִי. פָּרְחוּ וְהִלְכוּ.
נִכְנְסוּ לַיָּם וְהִלְכוּ לָהֶן. עַד שֶׁיֵּצֵא, הִנֵּה אוֹתָן
צַפְרִים בָּאוֹת, וּבְפִי אַחַת מֵהֶן פִּתְקָה אַחַת, וְכַתּוּב
בְּתוֹכָהּ שֶׁהִנֵּה בֶר יוֹחָאִי יֵצֵא מִן הַמַּעְרָה וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּנוֹ. הִלֵּךְ אֵלָיו, וּמָצָא אוֹתוֹ מְשֻׁנָּה, וְגוֹפּוֹ
מֵלֵא חֲלָדִים. בָּכָה עָמּוּ וְאָמַר: וַיִּשְׂרָאִיתִיךָ בְּכָךְ.
אָמַר: אֲשֶׁרִי חֲלָקִי שְׂרָאִיתִי אוֹתִי בְּכָךְ. שְׂאֵלְמָלֵא
לֹא רָאִיתִי אוֹתִי בְּכָךְ, לֹא הֵייתִי בְּכָךְ.

סדר הלימוד ליום ד תשרי (יום 4 בשנה)

בא ראה, הָהָר הַזֶּה, לָשׁוֹן קָשָׁה הוּא. אוֹתָם הָרִים לְמַעַלָּה, וְצַדִּיקִים הָאֵלוּ שְׂאֲחוֹזִים בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְנִקְרָאִים הָר צִיּוֹן אוֹתָם הָרִים שְׂסָבִיב יְרוּשָׁלַיִם, בְּגִלְל שְׁהֵם מְצִינִים וְאוֹמְרִים זֶה לָזֶה בְּצַד הַיַּחֲוֹד (עובדיה א) לְשַׁפֵּט אֶת הָר עֲשׂו, שְׂקִטְרוּג הַמְּקִטְרֵג מְצַד הַשְּׂמָאֵל. בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְהִיתָה לֵה' הַמְּלוּכָה. בְּהִתְחַלָּה נִקְרָאת מִמְּלָכָה, מְשׁוּם שְׂמִינִיקָה לְשָׁנֵי צַדִּדִּים – לְיָמִין וּלְשְׂמָאֵל. וְעַכְשׁוֹ נִקְרָאת מְלוּכָה, בְּגִלְל שְׂמִינִיקָה לְיָמִין. זֶהוּ שְׂכַתוֹב (הושע ב) וְאַרְשָׁתִּיךָ לִי לְעוֹלָם. וּבְגִלְל שְׂהַגְלוֹת לֹא לְעוֹלָם הִיא, שְׂהָרֵי יוֹשְׁבַת בְּגָלוֹת.

בא ראה, שְׂסָמוּךְ לוֹ (זכריה יד) וְהָיָה ה' לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד. בְּגִלְל שְׂעַד עַכְשׁוֹ, כְּשִׁישְׂרָאֵל בְּגָלוֹת – שְׂכִינָה עִמָּהֶם, וּמֶלֶךְ בְּלִי גְבִירָה אֵינוֹ מֶלֶךְ, אֲבָל אוֹתוֹ זְמַן, וְהָיָה ה' מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד. כְּשֶׁנִּדְבַּקְתָּ הַשְּׂכִינָה בְּצַדִּיק, אָז הוּא הַיַּחֲוֹד.

שְׂבַךְ לְמַדְנֹו בְּסוּד שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, שְׂצָרִיךְ אָדָם לִיַּחַד לְאֲדוֹנֹו וּלְקִשָּׁר קִשְׁרֵי הָאֲמוּנָה

בְּרָצוֹן הַלֵּב. וּכְשֶׁמִּגִּיעַ לְ"אֶחָד", צָרִיךְ לוֹ לִכְוֹן
 בָּא' נִסְתָּרַת עֲתִיקָה [עֲמָקָה] שֶׁל הַכֹּל, וְח' –
 שְׁמוֹנֶה דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת מַחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה עַד צָדִיק.
 וּד' גְּדוּלָּה – הַתְּדַבְּקוֹת שֶׁל כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא
 חֶלְקוֹ שֶׁל דּוּד שְׁנִקְרָא (תהלים פו) עֲנִי וְאַבְיוֹן,
 כְּשֶׁנִּדְבַּקְתָּ לְאוֹתָן דְּרָגוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה שְׁרָמוֹזוֹת
 בָּא"ח. אֲזִי הִיא גְּדוּלָּה וְכֹל הָעוֹלָם יוֹנֵק מִמֶּנָּה,
 וְאוֹתָם שְׂדִים שֶׁהֵם כִּמְגִדְלוֹת, (שיר ח) אֲזִי הֵייתִי
 בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת שְׁלוֹם.

בא רָאָה, פָּסוּק זֶה עַל כִּנְסַת יִשְׂרָאֵל נִתְבָּאָר.
 כְּשֶׁהִיא בְּגָלוּת עִם בְּנִיָּה בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם
 נִקְרָאת קִטְנָה, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם) אֲחוֹת לָנוּ קִטְנָה.
 וּכְשִׁיִּשְׂרָאֵל נִדְבָקִים בַּתּוֹרָה וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ אֱמֶת,
 אֲזִי מִתְמַלֵּאת, וְשְׁלוֹם מִתְחַבֵּר בָּהֶם. מְשִׁיבָה הִיא
 וְאוֹמֶרֶת, אֲנִי חוֹמָה וְשְׂדֵי כִּמְגִדְלוֹת.

באותו זְמַן שֶׁהִתְחַבֵּר עָמִי, אֲזִי וְשְׁלוֹם. א' סוּד
 הָעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַכֹּל. ז' שִׁבְעַת
 דְּרָגוֹת, וְשְׁלוֹם שְׁנִקְרָא צָדִיק. כִּיּוֹן שֶׁהַדְּרָגוֹת
 הֵלְלוּ מִתְחַבְּרוֹת, אֲזִי הֵייתִי בְּעֵינָיו כְּמוֹצֵאת
 שְׁלוֹם. וְאִיָּה עֵינִים? אוֹתָן שִׁבְעַת דְּרָגוֹת
 שְׁנִקְרָאוֹת עֵינֵי ה', פְּנֵי ה', וְאֲזִי שְׁלוֹם לְעוֹלָם,
 וְשׁוֹרָה הַטּוֹב שֶׁל הָעֲתִיק בְּמָקוֹם שֶׁל זָכָר

וּנְקָבָהּ, וְלָכֵן צִוָּה מֹשֶׁה בַּתּוֹרָה וְאָמַר (דברים יד)
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. לְקַשֵּׁר אֶת כָּל
קִשְׁרֵי הָאֱמוּנָה.

בא ראה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ בְּאֶחָד, מַאֲרִיכִין לוֹ יָמָיו
וּשְׁנוֹתָיו. מָה הַטַּעַם? בְּגִלָּל שֶׁהוּא מְקוֹם
שֶׁכָּל יָמָיו וּשְׁנוֹת הָעוֹלָם בּוֹ תְלוּיִים בְּסוּד אוֹתָם
הַדְּרָגוֹת שֶׁרְמוּזוֹת בְּאֶחָד, וְהֵם עֲשָׂרָה, וְכָלֶם
אֶחָד. וְהַתְעוּרָרוּ בּוֹ הַחֲבֵרִים וְאָמְרוּ, בְּדִלָּת
וְיָפָה, בְּגִלָּל שֶׁמְקוֹם זֶה שֶׁל דִּלָּת הוּא, וְאֵין לָהּ
אוֹר מְשָׁלָה, וְצָרִיךְ אָדָם לְהַאֲרִיךְ בָּהּ וּלְמַשֵּׁךְ לָהּ
בְּרָכוֹת מֵאוֹתָם שֶׁשָּׂה צְדָדִים, שֶׁשָּׂה בָנִים עֲלִיוֹנִים
עַל יְדֵי הַצְדִּיק, וְאוֹתָם שֶׁשָּׂה צְדָדִים רְמוּזִים בַּח',
בְּסוּד שֶׁל שְׁמוֹנָה.

שִׁשִּׁת אֵלֶּה, וּשְׁנַיִם לְמַעְלָה – חֲכָמָה וּבִינָה, אָב
וָאָם – לְהוֹסִיף וּלְהַכְלִיל לְמַעְלָה וּלְתַת
לָהֶם בְּרָכוֹת מֵאָב וָאָם הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁהָרִי אֵין
שׁוּרָה הַטּוֹב שֶׁל הָעֲתִיק אֲלֹא בְּמָקוֹם שָׁלֵם,
בְּמָקוֹם שֶׁנִּמְצָאִים זָכָר וּנְקָבָה. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שיר ג)
צִאֲיָנָה וּרְאִינָה בָנוֹת צִיּוֹן בְּמִלֶּךְ שְׁלָמָה וְגוֹמֵר.
בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וְגוֹמֵר. בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ דּוֹקָא. וְעַל זֶה
אָמְרוּ, וּבִלְבָד שֶׁלֹא יִחַטֵּף בְּחִי"ת, אֲלֹא צָרִיךְ
לְמַשֵּׁךְ בְּרָכוֹת מִמָּקוֹם עֲלִיוֹן שֶׁל הַכֹּל, וּלְהַרְיֵק

בְּאוֹתָם שְׁשֶׁה בָּנִים. אַחֲרֵי כֵן לִבַּת הַזֹּאת שְׂאִין לָהּ יִרְשָׁה בְּבֵית אָבִיהָ וְאִמָּהּ, אֲלֵא רַק הֵבֵן הָזֶה. וּמִכָּאן לְמִדְּנוּ שֶׁבֶן יוֹרֵשׁ אָב וְאִם, וּבֵת לֹא, אֲלֵא שֵׁישׁ לָהּ מְזוֹנוֹת מִן הֵבֵן, אֲלֵא צָרִיךְ לְהֶאֱרִיךְ בְּדִל"ת הַזֹּאת.

וְיִשָּׁם אוֹמְרִים כִּמָּה צָרִיךְ אָדָם לְהֶאֱרִיךְ בָּהּ, כְּשַׁעוֹר שְׁיִמְלִיךְ אוֹתָהּ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה וּלְאַרְבַּע זְווֹיֹת הָעוֹלָם, סוּד שֶׁל שְׁשֶׁה צְדָדִים עֲלִיוֹנִים שְׁכָלָם יִתְחַבְּרוּ עִמָּה וְלֹא יִפָּרְדּוּ לְעוֹלָמִים, וּכְשֶׁאָדָם מֵאֲרִיךְ בָּזֶה, כָּל אוֹתָם יָמִים וְשָׁנִים עֲלִיוֹנִים מוֹשְׁכִים בְּרָכָה עַל רֹאשׁוֹ, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לוֹ (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבָדִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

בֹּא רֵאֵה, כָּלֵל הַתּוֹרָה בְּפִסּוּק הַזֶּה רְמוּזִים, וְכָלֵל שֶׁל כָּל אוֹתָן הָאֱמִירוֹת שֶׁבָּהֶן נִבְרָא הָעוֹלָם רְמוּזִים בְּאֶחָד. זֶהוּ שְׁכָתוּב (איוב כג) וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יִשְׁיבֵנוּ וְנִפְשׁוּ אֹתָהּ וַיַּעַשׂ. וּבָהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם. וְעַל זֶה שָׁנִינוּ, בַּעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת נִבְרָא הָעוֹלָם וְכו', וּפִרְשָׁנוּ שְׁכָלָם עֲשָׂרָה, וְכָלָם כָּלוּלִים בְּפִסּוּק הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה.

בְּרִאשִׁית – סוּד הַחֲכָמָה. בָּרָא – הָעֲלִיּוֹן הַנִּסְתָּר שֶׁלֹא נֹדַע. אֱלֹהִים – בִּינָה. אֵת – כָּלֵל

שֶׁל חֶסֶד וּגְבוּרָה. הַשְּׁמַיִם – תַּפְאֶרֶת. וְאֵת – כָּלִלוּת שֶׁל נִצּוּחַ וְהוּד. וְאִ"ו שֶׁל "וְאֵת" – לְהַכְלִיל הַצְדִּיק. הָאָרֶץ – כָּלִלוּת שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אָרֶץ הַחַיִּים, וְאַחֵר כֶּךָ פָּרֹט שֶׁל תוֹרָה בְּסוּד אוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים. בְּרֹאשִׁית הוּא מֵאֹמֶר, כְּנֶגֶד הַדְּרָגָה שֶׁל חֻכְמָה, וְנִקְרָא רֹאשִׁית.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר – כְּנֶגֶד הַדְּרָגָה שֶׁל חֶסֶד שֶׁהִיא לִימִין, שֶׁהִרִי מִשֵּׁם יוֹצֵא אֹר לְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּסוּד שֶׁל יוֹם, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים נב) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. וּכְנֶגְדּוֹ לְמִטָּה, אֲבָרָהם שְׂאוּחִז בַּחֲלֹק הַזֶּה, וְלִכְן כָּתוֹב כָּאֵן יוֹם אֶחָד, וְכֵאֵן – אֶחָד הִיָּה אֲבָרָהם, וּבּוֹ כָּתוֹב (ישעיה מא) מִי הָעִיר מִמְּזֻרָח, בְּסוּד שֶׁל אֹר שְׂיוֹצֵא מִמְּזֻרָח.

וּבֹא רֹאֵה, לֹא תִמָּצֵא בְּכָל שְׁבַעַת הַצְדִּיקִים שְׂאוּחוֹזִים לְמַעַלָּה בְּסוּד שֶׁל שְׁמוֹתֵיהֶם בַּתְּחִלָּה אֶלֶף, אֶלָּא אֲבָרָהם וְאַהֲרֹן שְׂאוּחוֹזִים בַּחֲסֵד הַזֶּה, שֶׁהִרִי כְהָנִים מִצַּד הַחֲסֵד בָּאִים. אֵף עַל גַּב שְׂאוּחֵרֶן אֲחוֹז בְּהוּד, גַּם בַּחֲסֵד הוּא אֲחוֹז. וּמִשֵּׁה, אֵף עַל גַּב שְׂאוּחוֹז בְּנִצּוּחַ, גַּם בַּתַּפְאֶרֶת אֲחוֹז הוּא, לְהִרְאוֹת שֶׁהַכֹּל אֶחָד. וְאַבְרָהָם רֹאשׁ לְכָל הַצְדִּיקִים, וּמִמֶּנּוּ נִפְרְדּוּ לְמִטָּה, שֶׁהוּא לִימִין הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִקְרָא כְהֵן, זֶהוּ

שְׁכָתוֹב (תהלים קי) אֶתָּה כֹהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבָרְתִי
מֶלְכִי צֶדֶק. וְאַהֲרֹן אָחוֹז בָּזָה בְּגָלִל שֶׁהוּא כֹהֵן,
אֲבָל דִּרְגָתוֹ הוּא הוֹד.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי
מִבְדִּיל וְכו' – כִּנְגֵד הַדִּרְגָּה שֶׁל גְּבוּרָה
שֶׁשָּׁם אָחוֹז יִצְחָק, וּכְנִגְדּוֹ תַּפְאֲרַת. הַמַּיִם הוֹלִידוּ
אֵשׁ, בְּגָלִל כֹּךְ יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל,
וּבְגָלִל כֹּךְ לְמַטָּה (בראשית כה) אֲבָרְהָם הוֹלִיד אֶת
יִצְחָק, וּבְאוֹתוֹ יוֹם נִבְרָא גִיהֶנֶם, שִׁיָּצָא מֵאוֹתָהּ
אֵשׁ חֲזָקָה בְּאוֹתָהּ מַחֲלֶקֶת, וְלִכֵּן אוֹתוֹ יוֹם הוּא
יוֹם הַדִּין.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם – כִּנְגֵד דִּרְגַת תַּפְאֲרַת
שֶׁנִּקְרָא קוֹ הָאֲמָצְעִי, וּכְנִגְדֵי יַעֲקֹב שֶׁהוּא
שְׁלִישִׁי, וְנוֹטֵל שְׁנֵי חֲלָקִים בְּאוֹתוֹ שֶׁל אֵשׁ וּמַיִם
[שֶׁל אֵשׁ הַשָּׁמַיִם] מִשָּׁמַיִם, וּכְנִגְדּוֹ יוֹם שְׁלִישִׁי,
וְעַל זֶה נִקְרָא יַעֲקֹב (שם) אִישׁ תָּם יֹשֵׁב אֲהֵלִים.
שָׁלֵם בְּכָל. שָׁלֵם בְּחֶסֶד. שָׁלֵם בְּדִין. שָׁלֵם בְּמַיִם.
שָׁלֵם בְּאֵשׁ. יֹשֵׁב אֲהֵלִים – שְׁנַיִם, חֶסֶד וּגְבוּרָה,
וְנוֹטֵל הַכֹּל, וְנִעֲשֶׂה בְיָדָיו רַחֲמִים.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׁא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזֵּרִיעַ
זֶרַע עֵץ פָּרִי וְגוֹמֵר. הַדִּרְגָּה שֶׁל צַדִּיק

שְׁנִקְרָא עֵץ הַחַיִּים, וְהוּא עוֹשֶׂה פְּרִי, שֶׁהָרִי אֵין
 בְּכֻלָּם שִׁיעֶשֶׂה פְּרִי פָּרֵט לוֹ. זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ,
 דּוֹקָא, וּכְנָגְדּוֹ לְמִטָּה (שם מט) בֵּין פֶּרֶת יוֹסֵף בֵּין פֶּרֶת
 עָלֵי עֵין, וְנִקְרָא בְּרִית שְׁלוֹם. וְלָכֵן פַּעַמִּים בְּיוֹם
 הַזֶּה כִּי טוֹב, אֶחָד כְּנָגֵד דְּרָגַת תַּפְאֲרַת, וְאֶחָד
 כְּנָגֵד דְּרָגַת צְדִיק, שֶׁהוּא יוֹם הַשְּׁבַת שְׁלֹמֶעֱלָה,
 וּמַעֲשֶׂה אַחֵר אֵין בּוֹ אֱלָא זְוֹנָה לְהוֹצִיא פְּרִי
 נִשְׁמוֹת לְעוֹלָם, פְּרִי מַעֲשָׂיו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא. כֵּךְ גַּם לְמִטָּה, שֶׁזְוֹנָה מֵתָר בּוֹ מִשְׁבַּת לְשְׁבַת.
בֵּא רֵאָה סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה, מֵה זֶה עֵץ פְּרִי
 עֹשֶׂה פְּרִי, הוּא כְּנָגֵד יוֹם הַשְּׁבַת, מֵה הַטַּעַם
 נִכְלָל בְּיוֹם שְׁלִישִׁי? סוּד עֲלִיּוֹן הוּא, בְּגִלְל
 שְׁשָׁנֵינוּ, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר, מֵה הַטַּעַם
 כָּתוּב בַּתּוֹרָה (דברים כד) כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, וְלֹא כִּי
 תִּלְקַח אִשָּׁה לְאִישׁ? בְּגִלְל שֶׁדֶּרֶךְ הָאִישׁ לְחַזֵּר
 וּלְבַקֵּשׁ אִשָּׁה. מִשָּׁל לְאָדָם שֶׁאֲבָדָה לוֹ אֲבָדָה,
 בַּעַל הָאֲבָדָה מְחַזֵּר אַחֵר אֲבָדָתוֹ. וְצְדִיק (יסוד) זֶה
 נִקְרָא אִישׁ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית מג) וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ
 מִנְחָה, כִּפִּי שְׁבַאֲרָנוּ.

וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל שְׁרֵמוֹזָה בְּיוֹם רַבִּיעִי בְּסוּד שֶׁל
 מְאֹרֶת חֶסֶד, הָעֲמוּד הָרַבִּיעִי מְלָכוֹת שֶׁל
 דָּוִד, לָכֵן אֵף עַל גַּב שְׁמִקּוֹמוֹ שֶׁל צְדִיק זֶה יוֹם

השֶׁבֶת, נִכְלָל וְנִרְמָז בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, לְהִיּוֹת סְמוּךְ לַיּוֹם רְבִיעִי, וְהִיא אֲשֶׁתּוֹ, לִכֵּן בַּעַל הָאֲבֹדָה מְחִזֵּר עַל אֲבֹדָתּוֹ, וְלִכֵּן כָּתוּב לְמַטָּה (שם מב) וַיּוֹסֶף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ.

אב לַעֲתִיד לָבֹא, שֶׁהוּא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי שֶׁהוּא הָאֶלֶף הַשְּׁשִׁי, כְּשִׁיבָא הַמְּשִׁיחַ, שְׂיֻמוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלֶף שָׁנָה, אֵף עַל גֵּב שְׁחֻלְקָהּ שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל הוּא יוֹם הַרְבִּיעִי, הֵלֶכָה וְנִרְמָזָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְהִיּוֹת סְמוּכָה לְבַעֲלָהּ שְׁנִקְרָא צַדִּיק, יוֹם הַשֶּׁבֶת, לְתַקֵּן לוֹ שְׁלֵחַן. וְזֶהוּ שְׁכָתוּב (ירמיה לא) כִּי בָרָא ה' חֲדָשָׁה בְּאָרֶץ נִקְבָּה תְּסוּבָב גָּבֵר. זֶהוּ בְּזִמְן הַמְּשִׁיחַ שֶׁהוּא בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי, וְלִכֵּן כָּתוּב וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי. מָה הַטַּעַם נוֹסֵף ה', מָה שֶׁלֹּא הָיָה כֵּן בַּשָּׂאֵר הַיָּמִים? אֲבָל בְּכָל מְקוֹם ה' זֹו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁבָאָה לְהַזְדַּוֵּג עִם בַּעֲלָהּ בַּיּוֹם שֶׁבֶת, כְּשִׁיבָא בַּעֲלָהּ לְהַקִּימָהּ מִן הָעָפָר. וּבְגִלָּל כֶּךָ כָּתוּב (ישעיה כז) וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאָרֶץ אֲשׁוּר, זֶה צַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

דבר אַחֵר, מָה הַטַּעַם נִכְלָל הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הַסּוּד שֶׁל צַדִּיק? בְּגִלָּל שְׁשָׁלֵשׁ דְּרָגוֹת מִיָּמִין וְשָׁלֵשׁ מִשְׁמָאל, וְהוּא הָיָה בְּאִמְצַע הַגּוֹף

לְהַשְׁקוֹת לְכָל כְּדֵי לְהַשְׁפִּיעַ הַשְׁפָּעָתוֹ לְיוֹם רְבִיעִי
 שֶׁהוּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שָׁאִין לָהּ אֹר מַעֲצָמָה סְמוּךְ
 לְצַדִּיק הַזֶּה. וּבֹא תִרְאֶה, יוֹם הַשָּׁבַת הַזֶּה אֲסוּר
 לַעֲשׂוֹת בּוֹ מְלָאכָה, מִשּׁוּם כֶּךָ נִכְלָלוּ בּוֹ שְׁנֵי
 וַיֹּאמֶר, כְּנָגֵד שְׁתֵּי דְרָגוֹת, וְהַכְּפֹל בּוֹ כִּי טוֹב.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת – כְּנָגֵד דְּרָגָה שֶׁל צֶדֶק,
 מַלְכוּת שְׁלֹמֶעֱלָה שָׁאִין לָהּ אֹר מַשְׁלָה
 אֲלֹא מֵה שְׁנוּתָן לָהּ עַל יְדֵי צַדִּיק, וְלִכֵּן דּוּד לְמִטָּה
 עָנִי וְאַבְיוֹן אֲחוּז בָּהּ, וְהַצֵּטְרֵךְ לְהוֹסִיף לוֹ יָמִים
 וְשָׁנִים, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ דּוֹקָא שְׁבָעִים שָׁנָה, וְנִקְרָא
 יוֹם רְבִיעִי.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם – כְּנָגֵד דְּרָגָה שֶׁל
 נִצָּח, שֶׁהוּא עֲמוּד יָמִין שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וּכְנָגְדוֹ מִשָּׁה לְמִטָּה סוּמֵךְ לְעוֹלָם בַּתּוֹרָה. זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (יִרְמְיָה לֵג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וּלְלֵילָה וְגוֹמֵר.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ – כְּנָגֵד דְּרָגָה
 שֶׁל הוֹד שְׁאוּחֵז אֶהְרֵן, וְנִקְרָאת יוֹם
 שְׁשִׁי. בֹּא רְאֵה, אֶהְרֵן לְמִטָּה אֵף עַל גִּב שְׁבֹא
 מִחֶסֶד, אֲחוּז לְמִטָּה בְּיוֹם הַשְׁשִׁי שֶׁנִּקְרָא הוֹד,
 וְעוֹשֶׂה קְרִבְנוֹת בְּאוֹתָם מִיָּנִי בְּהִמּוֹת טְהוֹרוֹת
 שֶׁנִּבְרְאוּ בְּיוֹם שְׁלֹו, לְקָרֵב אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל

שְׁנֵרמָזָה בְּצַדִּיק, לְקֶשֶׁר דְּרָגוֹת הָאֱמוּנָה
וּלְהוֹרִיד רַחֲמִים לְעוֹלָם.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם. הָאֱמִירָה הַזֹּאת כְּנֶגֶד
הַדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַכֹּל נִסְתָּרָת
הַנִּסְתָּרִים, רָצָה לַעֲשׂוֹת כְּבוֹד לְדַמּוּתוֹ בְּסוּד שֶׁל
אָדָם, וּבְכָל הַדְּרָגוֹת לְמַטָּה נָתַן כֹּחַ לְהוֹצִיא, כָּל
אֶחָד כְּרָאוּי לוֹ, וַעֲשֶׂה אָדָם שְׁשׁוּלֵט בְּכָל,
בְּעֲלִיּוֹנִים וּתְחִתּוֹנִים.

וּבֹא רֵאָה, עַד שֶׁלֹּא הִשְׁתַּלְמוּ אוֹתָן שְׁבַע דְּרָגוֹת
שֶׁל יָמִים עֲלִיּוֹנִים, לֹא הִשְׁתַּלֵּם אָדָם
לְמַעַלָּה. כִּיּוֹן שֶׁהִשְׁתַּלֵּם לְמַעַלָּה אָדָם הָעֲלִיּוֹן,
הִשְׁתַּלֵּם לְמַטָּה אָדָם הַתְּחִתּוֹן וְכָל הָעוֹלָמוֹת
בְּשִׁלְמוֹת. לָכֵן הִשְׁלִיט אֶת הָאָדָם הַתְּחִתּוֹן עַל
כָּל מֵה שֶׁנִּבְרָא בְּעוֹלָם, בְּגִלְלֵי שְׁאָדָם הָעֲלִיּוֹן
שׁוּלֵט עַל הַכֹּל. וְלָכֵן רָמַז בְּפָסוּק זֶה שְׁבַע
דְּרָגוֹת, שֵׁשׁ בּוֹ שְׁבַע דְּרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שֶׁנִּקְרָא
בָּהֶם אָדָם שֶׁלְמַעַלָּה וְהִשְׁתַּלֵּם בָּהֶם. בְּגִלְלֵי כֵן,
נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ, לְתֵת לוֹ שְׁפַע מֵאוֹתוֹ מְקוֹם
שֶׁנִּקְרָא חֶסֶד.

בֹּא רֵאָה, מִי שֶׁצָּלָם זֶה עָלָיו, חֶסֶד אֵל לֹא זֶה
מִמֶּנּוּ וַיּוֹשֶׁב עַל רֵאָשׁוֹ, וּמִתְחַבֶּרֶת בּוֹ שְׂכִינָה

בְּסוּף יָמָיו, בְּגִלְל שְׁחָסַד זֶה הוּא יוֹם רֵאשׁוֹן,
וְהוּא רֵאשׁ שֶׁל כָּל הַיָּמִים שְׁלֹמֶעֱלָה. וְצֶלֶם זֶה
שָׁבָא לוֹ מִמָּנוּ לֹא מִסְתַּלֵּק, עַד שְׁנִשְׁלָמִים יָמָיו
בְּאוֹתָהּ הַדְּרָגָה שְׁנִקְרָאת אַחֲרִית הַיָּמִים. וְהִיא
הַדְּרָגָה שֶׁל צַד־ק, וְהִיא שְׁבִיעִית, שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה.
וּבְאוֹתָהּ דְּרָגָה נִשְׁלָמִים יָמֵי הָאָדָם, כְּשִׁנְשָׁלְמוֹ
שְׁבָעִים שָׁנָה כְּנֶגֶד שְׁבַע דְּרָגוֹת, עָשָׂר לְכָל דְּרָגָה.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים ז) יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים
שָׁנָה. מַה זֶה בָּהֶם? בְּאוֹתָם יָמִים וְשָׁנִים
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְאִם בְּגִבּוּרֹת שְׁמוֹנִים.

בא רֵאָה, בָּנִים חַיִּים וּמְזוֹנוֹת לֹא בְּזָכוֹת תְּלוּיִים
הַדְּבָרִים, הַסּוּד שֶׁל אוֹתָן שְׁבַע דְּרָגוֹת
שָׁבְהֵן זָכוֹת וְחוּבָה בְּסוּד חֶסֶד וּגְבוּרָה, שְׁאֵם כֶּף
לֹא הָיָה לוֹ לְאָדָם לְהִיּוֹת חַי פָּרֻט לְשְׁבָעִים, אֶלֶּא
שְׁבַמְזָל הָעֲלִיּוֹן הָעֲתִיק שֶׁל הַכֹּל תְּלוּיִים, בְּגִלְל
כֶּף הוּא מוֹסִיף עַל כָּל יָמֵי הָאָדָם כְּרָצוֹנוֹ.

ובא רֵאָה, כֶּף לְמִדָּנוּ בְּסִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ,
שְׁבַלִּילָה הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חַג, אִם יִסְתַּכַּל אָדָם
בְּצִלְמוֹ וְיִרְאֶה אוֹתוֹ שָׁלֵם, לֹא נִגְזְרָה עָלָיו מִיתָה.
וּמַה הַטַּעַם בְּלִילָה הַזֶּה? בְּגִלְל שְׁשְׁבָעַת יָמֵי הַחַג
כְּנֶגֶד שְׁבָעָה יָמִים עֲלִיוֹנִים הֵם, שְׁכָל הַיָּמִים
וְהַשָּׁנִים שֶׁל הָעוֹלָם תְּלוּיִים בָּהֶם, וְהֵם רְמוּזִים

בְּכָתוּב שֶׁל (דברי הימים-א כט) לָךְ ה' הִגְדָּלָהּ וְגוֹמַר.
רֹאשִׁיתָם חֶסֶד וְסִיּוּמָם מַמְלָכָה. כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל.
אַחֲרִית הַיָּמִים שְׁנַמְצָאת שְׁבִיעִית אַחֲרִית.

וּבְשָׁבָא לֵיל הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, נִרְאָה אִם הִשְׁתַּלְמוּ
הַיָּמִים בְּאַחֲרִית הַזֹּאת. וְאִם הִצְלָם
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה נִרְאָה עָלָיו, אִזּוֹ חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם
יִחְזֹר עָלָיו כְּבִתְחִלָּה, וְלֹא פוֹחַד מִהֲדִין הַזֶּה שֶׁל
צָדֵק, וְהִיא עִמּוֹ בְּשִׁלְמוֹת בְּחֻדּוֹה וּמַחֲזִירָה לוֹ
פָּנִים. וְלָכֵן הַזֶּהִיר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל
לְהַנְצִיל מִדִּינֵי הַצָּדֵק הַזֶּה, וּלְכַסּוֹת סִכַּת שְׁלוֹם
עֲלֵיהֶם, וְלִשְׁכַּת בְּצֵל הָאֱמוּנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ויקרא
כג) בְּסִכַּת תִּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים, לְהַכְלִיל אֶת הַדִּרְגָּה
הַזֹּאת לְמַעַלָּה וּלְהוֹסִיף בָּהּ בְּרָכָה מִמֵּי הָעֲלִיּוֹנִים,
בְּגִלּוֹל שִׁיּוֹם זֶה הוּא שְׁבִיעִי הוּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל.
אֲנוּ מְקִיפִים אֶת הַמְּזֻבָּח הַזֶּה הָעֲלִיּוֹן בְּאוֹתָם שְׁנֵי
לְמוֹדִים שֶׁהֵם עֲרֵבֵי נַחַל, וְעוֹשִׂים בָּהּ נְסוּךְ הַמַּיִם,
וְנוֹתֵן צָדִיק בְּאוֹתָם שְׁתֵּין שֶׁהֵם מִשְׁשֶׁת יְמֵי
בְּרֹאשִׁית, הַכֹּל בְּסוּד הַחֲכָמָה.

וּלְאַחֵר מִכֵּן (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תַּהֲיֶיהָ
לָכֶם, תַּעֲשׂוּ כְנוּס לְאוֹתָם שִׁבְעָה יָמִים
עֲלִיּוֹנִים, וְעֲשׂוּ יוֹם טוֹב בְּגִלּוֹל שְׁנַצְלָתָם מִדִּינוֹ שֶׁל
אוֹתוֹ יוֹם שְׁבִיעִי. בְּגִלּוֹל כֵּךְ כָּתוּב בְּצִלְמָנוּ

כְּדִמוּתָנוּ, כְּנֶגֶד יוֹם שְׁנֵי גְבוּרָה, חֲלָקוֹ שֶׁל יִצְחָק, וְאִזּוּ יֵשׁ לְאָדָם לְשֵׁים אֶת 'דִּמוּתָנוּ' הַזֹּאת וּלְהַדְמוּת בְּמַעֲשָׂיו לְאוֹתָם הָעֲלִיוֹנִים. וְכָל זֶה לָמָּה? בְּגִלָּל שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן בְּיַד הָאִישׁ, אִם רוֹצֶה הָאִישׁ לְדְמוּת עֲצֻמוֹ לְאוֹתָם שֶׁלְמַעְלָה, מִשְׁתַּלֵּם בָּהֶם, וְלֹא פוֹחֵד מִמֶּדֶת הַדִּין הָעֲלִיוֹנָה. וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם – כְּנֶגֶד הַדְרָגָה שֶׁל נִצַּח שְׁאֲחוֹז בָּהּ מֹשֶׁה, שֶׁדִּגְתַּת הַיָּם נִבְרָאוּ בְּאוֹתָהּ דְרָגָה (סְפִירָה), וְנָתַן לָהֶם נִסְתֵּר הַנִּסְתָּרִים כַּח לְשִׁלּוֹת עֲלֵיהֶם אִם דּוֹמֶה אָדָם לְעֲלִיוֹנִים, וְאִם לֹא דּוֹמֶה לְעֲלִיוֹנִים – יִרְדּוּ, וְדָגֵי הַיָּם שׁוֹלְטִים בָּהֶם בְּבִנְיָ אָדָם, וְלִכֵּן הִזְהִירָה אוֹתָם הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה עַל יַד מֹשֶׁה, (דְּבָרִים ל) וּבִבְחֶרֶת בְּחַיִּים.

בא רֵאֵה, מֹשֶׁה, כְּשֶׁנִּזְרַק לָיִם, לֹא שָׁלְטוּ עָלָיו דָּגֵי הַיָּם וְלֹא פָחַד מֵהֶם, בְּגִלָּל שֶׁהוּא הִיָּה עֲתִיד לְהִתְקָרֵב לְמַעְלָה וּלְדַבֵּק בְּקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֵאחֶר שֶׁנִּדְבַּק, שָׁלַט עַל דָּגֵי הַיָּם, וְרִמָּז לְאַהֲרֹן אָחִיו שֶׁיִּכָּה אֶת הַיָּם וַיְמִיתוּ הַדָּגִים, וְהוּא לֹא עָשָׂה כֵן, בְּגִלָּל שֶׁאוֹתָהּ דְרָגָה שָׁלוּ שׁוֹלְטֵת עֲלֵיהֶם וּבָהּ נִבְרָאוּ, וְלֹא רָצָה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיכָה הוּא בְּשִׁבִּיל לְהִתְהַפֵּךְ לָהֶם לְאוֹיֵב. וְכִשְׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּתוּב

עָלֶיךָ (ישעיה מג) כִּי תַעֲבֹר בַּמִּים אֶתְּךָ אֲנִי וְגוֹמֵר.
שְׁזָה וַיֵּרְדּוּ בְדָגַת הַיָּם וּבַעוֹף הַשָּׁמַיִם. כִּנְגֵד
דְּרָגָה שֶׁל שָׁמַיִם, שְׂבָאוֹתֶיהָ דְרָגָה שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם,
וְזוֹ תַפְאֶרֶת.

וְאֵף עַל גֵּב שְׂבִדְרָגַת הַנֶּצֶח נַעֲשׂוּ כָל דְּגֵי הַיָּם
וְהַעוֹפּוֹת, לֹא כְּתוֹב שֵׁם אֱלֹא עוֹף כָּנָף,
אֲבָל עֲכָשׁוּ קָרָא לָהֶם עוֹף הַשָּׁמַיִם, בְּגִלְל שֶׁבֶן
אָדָם לֹא שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם אֱלֹא מֵצֵד שֶׁל שָׁמַיִם.
וּבִבְהֵמָה – שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם בְּסוֹד שֶׁל הוֹד שְׁנוֹתָן
לוֹ סִיוֵעַ, שֶׁהָרִי בָּאוֹתוֹ יוֹם נִבְרָאוּ הַבְּהֵמוֹת.
וּבְכָל הָאָרֶץ – שׁוֹלֵט בְּסוֹד שֶׁל צַדִּיק שֶׁנִּקְרָא
כָּל, וְהוּא שׁוֹלֵט עַל הָאָרֶץ, אֶרֶץ הָעֲלִיּוֹנָה. כִּף
גַּם אָדָם לְמִטָּה שׁוֹלֵט עַל אֶרֶץ הַתַּחְתּוֹנָה,
מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּל בּוֹ. וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ
– שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם אָדָם מִסִּיוֵעַ שְׁנֵתָן לוֹ מֵאֶרֶץ
הַחַיִּים, הַמְּלָכוֹת הָעֲלִיּוֹנָה: (ע"כ מֵהַהִשְׁמָטוֹת)

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה וְאָמַר, מִצְּוֹת
הַתּוֹרָה שְׁנֵתָן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל,
כֵּלָן כְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה בְּדֶרֶךְ כָּלָל.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים. זוֹהִי הַמִּצְוָה הָרִאשׁוֹנָה
שֶׁל הַכֹּל. וְנִקְרָאת מִצְוָה זוֹ יִרְאֵת ה',

שְׁנִקְרָאת רֵאשִׁית, שְׁכָתוּב (תהלים קיא) רֵאשִׁית חֲכָמָה
יִרְאֵת ה'. (משלי א) יִרְאֵת ה' רֵאשִׁית דַּעַת. מִשּׁוּם
שְׁדָבָר זֶה נִקְרָא רֵאשִׁית, וְזֶה הַשַּׁעַר לְהַכְנִס לְתוֹךְ
הָאֱמוּנָה, וְעַל הַמַּצּוֹה הַזֶּה מִתְקִים כָּל הָעוֹלָם.

הִירְאָה נִפְרָדָת לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, שְׁנַיִם מֵהֶם
אֵין בָּהֶם עֶקֶר כְּרֵאוֹי, וְאַחַד עֶקֶר שֶׁל
יִרְאָה. יֵשׁ אָדָם שִׁירָא מִהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי
שִׁיחִיו בְּנִיו וְלֹא יָמוּתוּ, אוֹ שִׁירָא מֵעֲנֵשׁ שֶׁל גּוֹפוֹ
אוֹ שֶׁל מָמוֹנוֹ, וְעַל כֵּן יִרָא מִמֶּנּוּ תָמִיד. נִמְצָאת
הִירְאָה שֶׁהוּא יִרָא מִן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא שֵׁם
אוֹתָהּ לְעֶקֶר. יֵשׁ אָדָם שֶׁפּוֹחַד מִן הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִשּׁוּם שֶׁפּוֹחַד מֵעֲנֵשׁ אוֹתוֹ הָעוֹלָם וּמֵעֲנֵשׁ
הַגִּיהֶנֶם. שְׁנֵי אֵלֶּה לֹא עֶקֶר שֶׁל יִרְאָה הֵם
וְהַשָּׂרֵשׁ שֶׁלוֹ.

הִירְאָה שֶׁהִיא עֶקֶר, שֶׁאָדָם יִירָא מִרְבוּנוֹ מִשּׁוּם
שֶׁהוּא גָדוֹל וְשָׁלִיט, עֶקֶר וְשָׂרֵשׁ שֶׁל כָּל
הָעוֹלָמוֹת, וְהַכֹּל לִפְנֵיו כְּלֹא חֲשׁוּבִים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (דניאל ד) וְכָל דְּיָרִי הָאָרֶץ כְּאִינָם חֲשׁוּבִים,
וְלָשִׁים אֶת רְצוֹנוֹ בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא יִרְאָה.

בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֶמֶר, אוֹי אִם אֶמֶר, וְאוֹי אִם
לֹא אֶמֶר. אִם אֶמֶר – יִדְעוּ הָרָשָׁעִים אִיךָ

יַעֲבֹדוּ אֶת רַבּוֹנָם. אִם לֹא אָמַר – יַאֲבֹדוּ הַחֲבֵרִים
 אֶת הַדָּבָר הַזֶּה. בְּמָקוֹם שְׁשׁוּרָה יִרְאֶה קְדוּשָׁה,
 מִלְּפָנֶיהָ יֵשׁ יִרְאֶה רָעָה שְׁמִלְקָה וּמִכָּה וּמִקְטָרֶגֶת,
 וְהִיא הִרְצוּעָה לְהִלְקוֹת אֶת הָרָשָׁעִים, וּמִי שְׁפוּחַד
 בְּגִלְל עֲנָשׁ הַמִּלְקוֹת וְהַקְטָרוֹג כְּמוֹ שְׁנַתְבְּאָר, לֹא
 שׁוּרָה עָלָיו אוֹתָהּ יִרְאֶת ה' שְׁנִקְרֵאת יִרְאֶת ה'
 לַחַיִּים. אֲלֹא מִי שׁוּרָה עָלָיו? הִיִּרְאֶה הָרָעָה הַהִיא.
 וְנִמְצָא שְׁשׁוּרָה עָלָיו הִרְצוּעָה הַהִיא, יִרְאֶה רָעָה
 וְלֹא יִרְאֶת ה'.

וּמִשּׁוּם כֵּךְ הַמָּקוֹם שְׁנִקְרֵא יִרְאֶת ה' נִקְרָא
 רֵאשִׁית דַּעַת, וְעַל כֵּן נִכְלָלָת כָּאֵן
 הַמְצוּה הַזֹּה, וְזֶה הָעֵקֶר וְהִיסוּד לְכָל שְׁאָר
 הַמְצוּוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוּמֵר הִיִּרְאֶה הַזֹּה –
 שׁוּמֵר הַכֹּל. לֹא שׁוּמֵר יִרְאֶה – לֹא שׁוּמֵר אֶת
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵרִי זֶה הַשַּׁעַר שֶׁל הַכֹּל. וּמִשּׁוּם
 כֵּךְ כְּתוּב בְּרֵאשִׁית, שֶׁהִיא יִרְאֶה, בָּרָא אֱלֹהִים אֶת
 הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. שְׁמִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה, עוֹבֵר עַל
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה. וְעֲנִשׁוֹ שֶׁל מִי שְׁעוֹבֵר עַל זֶה –
 הִרְצוּעָה הָרָעָה הַזֹּה מִלֶּקֶה אוֹתוֹ, וְהִינּוּ וְהָאָרֶץ
 הִיִּתָּה תֵּהוֹ וּבֵהוּ וַחֲשֹךְ עַל פָּנֵי תֵּהוֹם וְרוּחַ
 אֱלֹהִים. הִנֵּה אֵלּוֹ אֲרַבְּעָה עֲנָשִׁים לְהַעֲנִישׁ בָּהֶם
 אֶת הָרָשָׁעִים.

תהו – זה חֲנֹק, שְׁכָתוֹב (ישעיה לד) קו תהו, (זכריה ב) חָבַל מְדָה. בהו – זו סְקִילָה, אֲבָנִים הַמְשַׁקְעוֹת בְּתוֹךְ הַתְּהוֹם הַגָּדוֹל לַעֲנֹשׁ אֶת הָרָשָׁעִים. וְחֹשֶׁךְ – זו שְׁרָפָה, שְׁכָתוֹב (דברים ה) וַיְהִי כְשֶׁמַּעַכְם אֶת הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ, (שם ד) וַהֲרָב בְּעַר בָּאֵשׁ עַד לֵב הַשָּׁמַיִם חֹשֶׁךְ וְכוּ'. וְזוּ הָאֵשׁ הַחֲזָקָה שֶׁעַל רָאשֵׁי הָרָשָׁעִים מִתְּחִילָה לְשׂוֹרֵף אוֹתָם. וְרוּחַ – זה הָרֶג בְּסִיף. רוּחַ סְעָרָה, חָרֵב שְׁנוֹנָה מְלַהֶטֶת בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית ג) וְאֵת לֵהט הַחֲרֵב הַמִּתְהַפֶּכֶת, וְנִקְרָאת רוּחַ. הַעֲנֹשׁ הַזֶּה לְמִי שֶׁיַּעֲבֹר עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה. וְאַחֵר כָּתוּב יִרְאֶה רָאשִׁית, שֶׁהִיא הַכֶּלֶל שֶׁל הַכֹּל. מִכָּאן וְהָלָא שָׂאֵר מִצְוֹת הַתּוֹרָה.

מִצְוָה שְׁנִיָּה – זוּהִי מִצְוָה שְׁמִצְוָה שֶׁל יִרְאֶה נֶאֱחָזָה בָּהּ וְלֹא יוֹצֵאת מִמֶּנָּה לְעוֹלָמִים, וְהִיא אֶהְבָּה. שְׁאָדָם יֵאָהֵב אֶת רֵבּוֹנוֹ אֶהְבָּה שְׁלָמָה. וּמָה הִיא אֶהְבָּה שְׁלָמָה? זוֹ אֶהְבָּה רַבָּה, שְׁכָתוֹב (שם יז) הַתְּהִלָּךְ לִפְנֵי וַהֲיָה תָמִים, שָׁלֵם בְּאֶהְבָּה. וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. זוֹ אֶהְבָּה שְׁלָמָה שֶׁנִּקְרָאת אֶהְבָּה רַבָּה. וְכָאן הִיא הַמִּצְוָה שְׁאָדָם יֵאָהֵב אֶת רֵבּוֹנוֹ כְּרָאוּי.

אמר רבי אלעזר, אבא, אהבה בשלמות אני שמעתי בזה. אמר לו, אמר, בני, לפני רבי פינחס, שהרי הוא עומד בדרךגה הזו. אמר רבי אלעזר, אהבה רבה הינו אהבה שלמה בשלמות של שני צדדים, ואם אין נכללת בשני צדדים – אינה אהבה כראוי בשלמות.

ועל כן שנינו, לשני צדדים נפרדת האהבה, אהבת הקדוש ברוך הוא. יש מי שאוהב אותו מתוך שיש לו עשר, אך ימים, בנים סביבו, שולט על שונאיו, דרכיו מתקנות לו, ומתוך כך אוהב אותו. ואם לזה יתהפך ויחזיר עליו הקדוש ברוך הוא גלגול של דין קשה – ישנא אותו ולא יאהב אותו כלל, ובגלל כך אהבה זו אינה אהבה שיש לה עקר.

אהבה שנקראת שלמה, ההוא שהיה בשני הצדדים – בין בדין בין בחסד. ותקון דרכו שאוהב את רבונו, כמו ששנינו, אפלו שנוטל את נשמתו ממך. זו היא אהבה שלמה בשני צדדים. ועל כן האור של מעשה בראשית יצא ואחר כך נגנז. כשנגנז, יצא דין קשה, ונכללו שני הצדדים יחד, שתהיה שלמות האהבה כראוי.

נִטְלוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן וְנִשְׁקוּ. בָּא רַבִּי פִּינְחָס וְנִשְׁקוּ
וּבִרְכוּ, וְאָמַר, בּוֹדֵאי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שֶׁלַּחֲנִי לְכָאן. זֶה הוּא אוֹר קֶטֶן שֶׁאָמְרוּ לִי שֶׁנִּכְלַל
בְּבֵיתִי וְאַחֵר כֵּךְ מֵאִיר לְכָל הָעוֹלָם. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, בּוֹדֵאי לֹא צָרִיךְ לְשַׁכַּח יְרָאָה בְּכָל
הַמַּצּוֹת, כָּל שֶׁכֵּן בַּמַּצּוֹה הַזֶּה צָרִיךְ יְרָאָה
לְהִתְדַבֵּק בָּזֶה. אֵיךְ מִתְדַבֵּק? הָאֱהָבָה הִיא בְּצַד
אֶחָד טוֹב, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שְׁנוֹתֵן עֶשֶׂר וְטוֹב, אַרְךְ
שָׁל חַיִּים, בָּנִים וּמְזוֹנוֹת, אִזְ צָרִיךְ לְעוֹרֵר יְרָאָה
וּלְפַחַד שְׁלֹא יִגְרַם הַחֵטָא. וְעַל זֶה כָּתוּב (משלי כח)
אֲשֶׁרִי אָדָם מִפִּחַד תָּמִיד, מִשּׁוֹם שֶׁזֶה כּוֹלֵל
יְרָאָה בְּאַהֲבָה.

וְכֵךְ צָרִיךְ בְּצַד הָאֲחֵר שֶׁל הַדִּין הַקָּשֶׁה לְעוֹרֵר בּוֹ
יְרָאָה. כְּשֶׁרוֹאֶה שֶׁהַדִּין הַקָּשֶׁה שׁוֹרֶה עָלָיו,
אִז יְעוֹרֵר יְרָאָה וַיִּפְחַד מִרְבוּנוֹ כְּרֹאֵי וְלֹא יִקְשֶׁה
לְבוֹ. וְעַל זֶה כָּתוּב (סו) וּמִקְשָׁה לְבוֹ יִפּוֹל בְּרָעָה,
בְּאוֹתוֹ הֵצֵד הָאֲחֵר שֶׁנִּקְרָא רָעָה. נִמְצָאת שִׁירָאָה
שֶׁנֶּאֱחָזָה בְּשְׁנֵי צַדִּים וְנִכְלָלָתָּ מֵהֶם, וְזוֹהִי אֱהָבָה
שְׁלֵמָה כְּרֹאֵי.

מַצּוֹה שְׁלִישִׁית - לְדַעַת שְׁיֵשׁ אֱלוֹהִים גָּדוֹל
וְשְׁלִיט בָּעוֹלָם, וּלְיַחַד אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם
יַחַד כְּרֹאֵי בְּאוֹתָם שֵׁשֶׁת הַצַּדִּים הָעֲלִיוֹנִים,

וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָם יַחֲדָא אֶחָד בְּשֵׁשׁ הַתְּבוֹת שֶׁל
 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וּלְכַוֵּן רְצוֹן לְמַעְלָה עִמָּהֶם. וְעַל כֵּן
 צָרִיךְ "אֶחָד" לְהַאֲרִיךְ אוֹתוֹ [נ"א בְּשֵׁשׁ] בְּשֵׁשׁ
 תְּבוֹת, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב יָקוּוּ הַמִּים מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
 אֶל מָקוֹם אֶחָד. יִתְפַּנְסוּ הַדְּרָגוֹת שֶׁתַּחַת הַשָּׁמַיִם
 שֶׁתֵּאָחֵז בָּהֶן יִרְאֶה לְהִיּוֹת בְּשִׁלְמוֹת לְשִׁשָּׁה
 צְדָדִים כְּרָאוּי. וְעַם כָּל זֶה, בְּאוֹתוֹ הַיַּחֲדָא צָרִיךְ
 לְקַשֵּׁר בּוֹ יִרְאֶה, שֶׁצָּרִיךְ לְהַאֲרִיךְ בְּדִל"ת שֶׁל
 אֶחָד, שְׁדִל"ת שֶׁל אֶחָד גְּדוֹלָה. וְהֵינּוּ שְׁכָתוֹב
 וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה, שֶׁתִּרְאֶה וְתִתְקַשֵּׁר דִּל"ת, שֶׁהִיא
 יִבְשָׁה, בְּאוֹתוֹ הַיַּחֲדָא.

וְאַחֲרֵי שֶׁנִּקְשְׁרָה שֵׁם לְמַעְלָה, צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אוֹתָהּ
 לְמִטָּה עִם אוֹכְלוּסְיָהּ בְּשִׁשָּׁה צְדָדִים
 הָאַחֲרִים שֶׁלְמִטָּה, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם
 וָעֶד, שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שֵׁשׁ תְּבוֹת אַחֲרוֹת שֶׁל הַיַּחֲדָא. וְאִזּוּ,
 מֶה שֶׁהִיָּתָה יִבְשָׁה, נַעֲשֶׂתָה אֶרֶץ לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת
 וְאֲבִים וְלִנְטֵעַ אֵילָנוֹת. וְהֵינּוּ מֶה שְׁכָתוֹב וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לַיִּבְשָׁה אֶרֶץ, בְּאוֹתוֹ הַיַּחֲדָא שֶׁלְמִטָּה אֶרֶץ,
 רְצוֹן שָׁלֵם כְּרָאוּי. וְעַל כֵּן כִּי טוֹב כִּי טוֹב פְּעָמִים.
 יַחֲדָא אֶחָד עֲלִיּוֹן וַיַּחֲדָא אֶחָד תַּחְתּוֹן. כִּיּוֹן שֶׁנֶּאֱחָז
 בְּשְׁנֵי צְדָדִים, מִכָּאן וְהִלָּאָה תִּדְשָׂא הָאֶרֶץ דָּשָׂא.
 הַתִּתְקַנָּה לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְאֲבִים כְּרָאוּי.

מִצְוָה רְבִיעִית – לְדַעַת שֶׁה' הוּא הָאֱלֹהִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ד) וַיִּדְעַתָּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לִבְכָּךְ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים. וְשִׁכְלָל הַשֵּׁם שֶׁל אֱלֹהִים בַּשֵּׁם שֶׁל יי', לְדַעַת שֶׁהֵם אֶחָד וְאֵין בָּהֶם פְּרוּד. וְהֵינּוּ סוּד הַכְּתוּב יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ, שֶׁיְהִיוּ שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת אֶחָד בְּלִי פְרוּד כָּלֵל, שֶׁיְכַלֵּל מְאֹרֶת חֹסֶר בַּשֵּׁם שֶׁל שָׁמַיִם [נ"א שְׁרָשׁוּם] שֶׁהֵם אֶחָד וְאֵין בָּהֶם פְּרוּד. אֹר שְׁחֹר בְּאוֹר לְבָן אֵין בָּהֶם פְּרוּד, וְהַכֵּל [דְּבָר] אֶחָד. וְזֶה הוּא עֲנֵן הַלְבָן שֶׁל הַיּוֹם וְעֲנֵן שֶׁל אֵשׁ בְּלִילָה, מִדַּת יוֹם וּמִדַּת לַיְלָה, וַיִּתְּקֵנוּ זֶה עִם זֶה לְהָאִיר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ.

וְזֶהוּ הַחֲטָא שֶׁל הַנֶּחֱשׁ הַקְּדָמוֹנִי הֵהוּא – חֵבֶר לַמָּטָה וְהַפְּרִיד לַמַּעְלָה, וּמִשּׁוּם כֶּף גֶּרֶם מֵה שְׁגָרָם לְעוֹלָם, מִשּׁוּם שֶׁצָּרִיךְ לְהַפְּרִיד לַמָּטָה וּלְחֵבֶר לַמַּעְלָה. וְאוֹר שְׁחֹר צָרִיךְ לְהֵאָחֵז לַמַּעְלָה בְּחִבּוּר אֶחָד, וּלְהֵאָחֵז אַחֵר כֶּף בְּאוֹכְלוּסִיָּה בִּיחּוּדָהּ וּלְהַפְּרִיד אוֹתָהּ מִן הַצַּד הָרַע. וְעַם כָּל זֶה צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁאֱלֹהִים ה' הַכֹּל אֶחָד בְּלִי פְרוּד. ה' הוּא הָאֱלֹהִים. וּכְשִׁידַע אָדָם שֶׁהַכֹּל אֶחָד וְלֹא

יְשִׁים פְּרוּד, אָפְלוּ אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר יִסְתַּלַּק מִן
הָעוֹלָם וְלֹא יִמָּשֶׁךְ לַמָּטָה.

וְהֵינּוּ סוּד הַכְּתוּב וְהֵיוּ לַמָּאֲרוֹת. שֶׁהֵנָּה הַקְּלָפָה
עוֹלָה אַחֵר הַמַּח. הַמַּח אֹר. הַצַּד הָאֲחֵר
מָוֶת. אֹר בְּחִבּוּר שֶׁל אוֹתִיּוֹת. מָוֶת בְּפִירוּד.
וְכִשְׁהָאֹר הַזֶּה מִסְתַּלַּק מִשָּׁם, מִתְחַבֵּר בְּאוֹתִיּוֹת
מָוֶת שֶׁל פְּרוּד. מִהָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ הַתְּחִילָה חוּה
וְגִרְמָה רַע עַל הָעוֹלָם, כְּכַתוּב (בראשית ג) וַתֵּרָא
הָאִשָּׁה כִּי טוֹב. הַחֲזִירָה הָאוֹתִיּוֹת לַמַּפְרֵעַ וְנִשְׁאַר
מ"ו, וְהֵם הִלְכוּ וְנִטְלוּ הָאוֹת תִּי"ו עִמָּם, וְגִרְמָה
מָוֶת עַל הָעוֹלָם, כָּמוֹ שֶׁכְּתוּב וַתֵּרָא. אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, אָבִא, הָרִי לַמְּדִנּוּ מ"ם נִשְׁאַרָה יְחִידָה.
וְא"ו שֶׁהִיא חַיִּים, תָּמִיד מִתְהַפֶּכֶת וְהוֹלֶכֶת
וְנוֹטֶלֶת תִּי"ו, שֶׁכְּתוּב וַתִּקַּח וַתִּתֵּן. וְנִשְׁלָמָה
הַתְּבָה הַזֹּאת וְהַתְּחַבְּרוּ הָאוֹתִיּוֹת. אָמַר לוֹ, בְּרוּךְ
אַתָּה בְּנִי, וְהָרִי בְּאַרְנוֹ הַדָּבָר הַזֶּה.

סדר הלימוד ליום ה' תשרי [יום 5 בשנה]

מִצְוָה חֲמִישִׁית – כְּתוּב יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ
חַיָּה. בַּפִּסּוּק הַזֶּה יֵשׁ שְׁלֹשׁ מִצְוֹת: אַחַת
לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְאַחַת לְהִתְעַסֵּק בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה,
וְאַחַת לָמוּל לְשִׁמוּנָה יָמִים וּלְהַעֲבִיר מִשָּׁם

הַעֲרָלָה. לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה וּלְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ וּלְהַגְדִּילָהּ
בְּכָל יוֹם לְתַקֵּן אֶת נַפְשׁוֹ וּרְחוּ.

שְׂבִיּוֹן שְׂאֵדָם מִתַּעֲסֵק בַּתּוֹרָה, הוּא נִתְקֵן
בְּנִשְׁמָה אַחֶרֶת קְדוּשָׁה, שְׁכָתוֹב שָׂרָץ
נֶפֶשׁ חַיָּה. הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הַחַיָּה הַקְדוּשָׁה הִיא.
שְׂכָאֲשֶׁר אֵין אָדָם מִתַּעֲסֵק בַּתּוֹרָה, אֵין לוֹ נֶפֶשׁ
קְדוּשָׁה, וְהַקְדָּשָׁה שְׁלֹמַעְלָה אֵינָה שׁוֹרָה עָלָיו.
וְכֵאֲשֶׁר מִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, בָּאוּתוֹ הַדְּבוּר שֶׁהוּא
מְבַרֵּר בָּהּ, הוּא זוֹכֶה לְנֶפֶשׁ חַיָּה הִיא וּלְהִיּוֹת
כְּמוֹ מְלָאכִים קְדוּשִׁים, שְׁכָתוֹב (תהלים קג) בָּרְכוּ ה'
מְלָאכָיו. אֵלוֹ הֵם שְׂמִתַּעֲסָקִים בַּתּוֹרָה שְׁנִקְרָאִים
מְלָאכָיו בְּאַרְץ.

יְזַהוּ שְׁכָתוֹב וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ. זֶה בְּעוֹלָם
הַזֶּה. וּבָאוּתוֹ הָעוֹלָם שְׁנִינּוּ, שְׁעֵתִיד
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לָהֶם כְּנָפִים כְּנִשְׂרִים
וְשִׁישׁוּטוֹ בְּכָל הָעוֹלָם, שְׁכָתוֹב (ישעיה מ) וְקוֹי ה'
יַחְלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֶבֶר כְּנִשְׂרִים. וְהִינּוּ מֵה שְׁכָתוֹב
וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ – זוֹ הַתּוֹרָה שְׁנִקְרָאֵת
מִיָּם, יִשְׂרָצוּ וְיִוצִיאוּ שָׂרָץ שֶׁל נֶפֶשׁ חַיָּה
מִהַמָּקוֹם שֶׁל הַחַיָּה הִיא יִמְשְׁכוּ אוֹתָהּ לְמַטָּה,
כְּמוֹ שְׂנַתְבָּאֵר. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד (תהלים נא) לֵב

טְהוּר בְּרָא לִי אֱלֹהִים, לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, וְאִזּוּ – וְרוּחַ
נִכּוֹן חַדָּשׁ בְּקֶרְבִּי.

מִצְוָה שְׁשִׁית – לְהִתְעַסֵּק בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה. שְׁכָל מִי
שֶׁמִּתְעַסֵּק בַּפְּרִיָּה וּרְבִיָּה, גּוֹרֵם לְנֶהֱרַק
הַהוּא לְהִיּוֹת נוֹבֵעַ תָּמִיד וְלֹא יִפְסְקוּ מִיָּמִיו. וְהֵם
מִתְמַלֵּא בְּכָל הַצְדָּדִים. וּנְשָׁמוֹת חֲדָשׁוֹת
מִתְחַדָּשׁוֹת וְיוֹצְאוֹת מֵאוֹתוֹ הָאֵילָן, וְצִבְאוֹת רַבִּים
מִתְגַּדְּלִים לְמַעַלָּה עִם אוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת. זֶהוּ
שְׁכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית א) יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׁרָץ נָפֶשׁ חַיָּה. זֶה
בְּרִית הַקֹּדֶשׁ, הַנֶּהֱרַק שְׁשׁוּפֵעַ וְיוֹצֵא, וְהַמַּיִם שְׁלוֹ
מִתְרַבִּים וְשׁוֹרְצִים שְׁרָץ וְהַתְּרַבּוֹת שֶׁל נִשְׁמָתוֹ
לַחַיָּה הַחַיָּה.

וּבְאוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּכְנָסוֹת לַחַיָּה הַחַיָּה, יוֹצְאִים
כִּמָּה עוֹפוֹת שְׁפוֹרָחִים וְטָסִים בְּכָל
הָעוֹלָם. וְכֹאֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה יוֹצֵאת אֶל הָעוֹלָם הַזֶּה,
הָעוֹף הַהוּא שְׁפוֹרַח וְיוֹצֵא עִם הַנְּשָׁמָה הַזֹּאת,
מֵאוֹתוֹ הָעֵץ יוֹצֵא עִמּוֹ. כִּמָּה יוֹצְאִים עִם כָּל
נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה? שְׁנַיִם, אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד
מִשְּׂמָאל. אִם הוּא זֹכֶה – הֵם שׁוֹמְרִים אוֹתוֹ,
שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים צא) כִּי מִלֹּאֲכִיו יִצְוֶה לָךְ. וְאִם לֹא –
הֵם מְקַטְרָגִים עָלָיו.

אמר רבי פינחס, שלשה הם שעומדים
אפטרופוסים על האדם כשהוא זוכה,
שכתוב (איוב לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני
אלף להגיד לאדם ישרו. אם יש עליו מלאך הנה
אחד. מליץ – שנים. אחד מני אלף להגיד לאדם
ישרו – הנה שלשה. אמר רבי שמעון חמשה,
שכתוב יותר, ויחננו ויאמר. ויחננו – אחד.
ויאמר – שנים. אמר לו, לא ככה, אלא ויחננו זה
הקדוש ברוך הוא לבדו, שהרי אין רשות לאחר
אלא לו.

אמר לו, יפה אמרת, ומי שנמנע מפריה ורביה,
ככיכול ממעיט את הדמות שכוללת את
כל הדמיות, וגורם לאותו הנקר שאין שופעים
מימיו, ופוגם את הברית הקדוש בכל הצדדים,
ועליו כתוב (ישעיה סו) ויצאו וראו בפגרי האנשים
הפשעים בי. בי ודאי זה לגוף, ואין נשמתו
נכנסת לפרגוד כלל, והוא נטרד מאותו העולם.
מצוה שביעית – למול לשמנה ימים ולהעביר
את זהמת הערלה, משום שהחיה ההיא
היא הדרגה השמינית לכל הדרגות, והנפש
ההיא שפורחת ממנה צריכה להראות לפניה
לשמנה ימים כמו שהיא דרגה שמינית, ואז ודאי

תיקון הכללי

קודם אמירת תהלים ביום חול אומרים זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר בְּדָוִד עַבְדּוֹ וּבִזְרָעוֹ אַחֲרָיו
 וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירֹת וּתְשַׁבְּחוֹת שְׁתַּפֵּן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת
 מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁאֶקְרָא בָּאלוֹ אֲמָרם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו
 הַשְּׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי
 תְהִלִּים וּזְכוּת תְּבוּתֵיהֶם וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם
 וְטַעֲמֵיהֶם וְהַשְׁמֹת הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם מְרָאשֵׁי תְבוּת
 וּמִסּוֹפֵי תְבוּת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ
 וּלְזַמֵּר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל הַחוּחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹכְבִּים
 אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה וּלְחַבֵּר אִשָּׁת גְּעוּרִים עִם דּוֹדָהּ
 בְּאַהֲבָה וְאַחֻזָּה וְרַעוּת וּמִשָּׁם יִמָּשֶׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ
 רוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעוֹנוֹתֵינוּ וּלְסָלוּחַ חַטָּאתֵינוּ
 וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדָוִד שֶׁאָמַר מִזְמוּרִים אֵלּוּ
 לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גַּם יְהוָה יֵאָהֲדוּנֵהי הָעֶבֶר חַטָּאתֶךָ
 לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קֶדֶם זְמַנּוֹ עַד
 מְלֹאֶת שְׁנוֹתֵינוּ בְּאִפֵּן שְׁנוּכַל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ.
 וּזְכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֶדְנוּ
 שֶׁתֵּאָרִיךְ אַפָּךְ עַד שׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ

וּמֵאוֹצֵר מִתַּנַּת חַנּוּם חֲנָנוּ כְּדִכְתִּיב וַחֲנוּתִי אֶת אֲשֶׁר אָחֵן
וְרַחֲמֵי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם. וּכְשֶׁם שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ
שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּךְ נִזְכָּה לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי
אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׂבַחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל יְדֵי אֲמִירַת
תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבֻצַּלַת הַשָּׁרוֹן וְלִשִׁיר בְּקוֹל נְעִים
בְּגִילַת וְרֵגֶן כְּבוֹד הַלְבָנוֹן נִתֵּן לָהּ הוֹד וְהָדָר בְּבֵית
אֱלֹהֵינוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סָלָה:

הַרְיֵנִי מִזְמָן אֶת פִּי לַהֲדוּת וּלְהִלָּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי
לֵשֶׁם יְחֹד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינָתָה בְּדַחֲלֵינוּ
וְרַחֲמֵינוּ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת קודם אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּאֲמִירַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמְרִים אֵלָיו
לְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם שֶׁבְּדוֹרֵנוּ וּלְכָל
הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם שׁוֹכְנֵי עֶפְרָה קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
הַמָּה, וּבִפְרֹט לְרַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם נַחַל נֹבֵעַ
מְקוֹר חֲכָמָה רַבֵּנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּיגַא שְׁגָלָה תִּקּוֹן זֶה זְכוּתָם
יִגֵּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל אָמֵן.

לְבוּ בְּרִנָּה לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי נִרְיָעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ:
נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה בְּזִמְרוֹת נִרְיָע לֹא: כִּי אֵל
גָּדוֹל יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי וּמִלְךָ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

מִזֹּ « מִכְּתָם לְדוֹד, שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי־חֲסִיתִי בְךָ: » אָמְרַת
לִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי, אֲדַנִּי אַתָּה, טוֹבָתִי בַל־עֲלִיד:

ג לְקַדוּשִׁים אֲשֶׁר-בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי, כָּל-חֲפָצֵי-בָם:
 ד יִרְבוּ עֲצָבוֹתָם, אַחֲרֵי מָהְרוּ, בַּל-אֶסִּיף נִסְפֵיהֶם מִדָּם,
 וּבַל-אֶשָּׂא אֶת-שְׁמוֹתָם עַל-שַׁפְּתַי: ה יְהוָה יֵאֱהָדוּנֵהּ
 מִנֶּת-חֶלְקִי וְכוּסִי, אֶתָּה תוֹמִיד גְּזֹרְלִי: ו חֲבָלִים נִפְלוּ-לִי
 בְּנַעֲמִים, אֶף-נִחַלְתָּ שְׁפָרָה עָלַי: ז אֲבָרַךְ אֶת-יְהוָה
 יֵאֱהָדוּנֵהּ אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אֶף-לֵילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיֹּתַי: ח שְׁוִיתִי
 יְהוָה יֵאֱהָדוּנֵהּ לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיְמִינִי בַל-אֶמוּט: ט לָכֵן
 שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף-בְּשָׂרִי יִשְׁכֵּן לְבִטָּח: י כִּי
 לֹא-תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשָׂאוֹל, לֹא-תִתֵּן חֲסִידְךָ חֲסִידֶיךָ לְרָאוֹת
 שַׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֵרַח חַיִּים, שִׁבַּע שְׁמַחוֹת אֶת-פָּנֶיךָ,
 נַעֲמֹת בְּיָמֶיךָ נָצַח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי-פֶשַׁע, כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁרִי-אָדָם לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה יֵאֱהָדוּנֵהּ לוֹ עוֹן,
 וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי-הִחַרְשֵׁתִי בָּלוּ עֲצָמִי, בְּשִׂאֲגָתִי
 כָּל-הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֹּד עָלַי יָדְךָ, נִהַפְּךָ
 לְשֹׂדֵד, בְּחִרְבֵּנִי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעָךָ, וְעוֹנִי
 לֹא-כִסִּיתִי, אִמְרָתִי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לְיְהוָה יֵאֱהָדוּנֵהּ,
 וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל-זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל-חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לַעֲת מִצָּא, רַק לְשֹׁטֵף מִים רַבִּים אֱלֹהֵי
 לֹא יִגְיעוּ: ז אֶתָּה סֶתֶר לִי, מִצָּר תִּצְרֵנִי, רָנִי פֶלֶט
 תִּסּוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ, וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ-זוֹ תִּלְךָ,

אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אַל-תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין הָבִין,
בְּמַתְגַּי וְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוּם, בַּל קָרַב אֵלֶיךָ: י רַבִּים
מִכְּאוּבִים לָרָשָׁע, וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי חֶסֶד
יְסוּבְכֶנּוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי, וְגִילוּ צַדִּיקִים,
וְהִרְנִינוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל לָב:

מא * לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל-דָּל,
בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי: ג יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֶהוּ, וְאֲשֶׁר יֵאָשֶׁר כ' בְּאַרְצָא, וְאֶל-
תַּתְנִיחַו בְּנִפְשׁ אִיבִיו: ד יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי יִסְעֲדֶנּוּ עַל-עֵרֶשׁ
דָּוִי, כָּל-מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכְתָּ בַחֲלִיו: ה אֲנִי-אִמְרָתִי יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי חֲנֻנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי כִּי-חָטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ
רַע לִי, מִתִּי יָמוּת וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם-בָּא לְרֹאוֹת, שְׂוֹא
יְדָבָר, לָבוֹ יִקְבֹּץ-אָוֶן לוֹ, יֵצֵא לַחוּץ יְדָבָר: ח יַחַד עָלִי
יִתְלַחֲשׁוּ כָּל-שֹׁנְאֵי, עָלִי יַחֲשָׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר-בְּלִיעַל
יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם-אִישׁ שְׁלוּמִי
אֲשֶׁר-בִּטַּחְתִּי בּוֹ, אוֹכֵל לַחֲמִי, הַגְדִּיל עָלִי עֶקֶב:
יא וְאַתָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֹמָה לָהֶם:
יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי-חָפַצְתָּ בִּי, כִּי לֹא-יִרְעֶה אוֹיְבִי עָלַי:
יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לִפְנֵיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ
יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם,
אָמֵן וְאָמֵן:

מב » לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל, לְבְנֵי-קָרַח: ב פֶּאִיל תַּעְרַג
עַל-אַפְיקֵי-מַיִם, בֵּן נַפְשֵׁי תַעְרַג אֱלֹהִים:
ג צִמְאָה נַפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לֹאֵל חוּ, מְתִי אָבּוֹא וְאַרְאָה
פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִיתָה-לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם וּלְיָלָה,
בְּאֹמַר אֵלִי כָל-הַיּוֹם, אֵיזָה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֶזְכְּרָה
וְאֶשְׁכַּח עָלַי נַפְשִׁי, כִּי אֶעֱכַר בְּסֶף, אֲדֹדִם עַד-בֵּית
אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה, הַמּוֹן חוּגֵג: ו מֵה-תִּשְׁתַּוְּחָחִי
נַפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי, הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים, כִּי-עוֹד אֲדֹנּוּ
יִשְׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהִי, עָלַי נַפְשִׁי תִשְׁתַּוְּחָח, עַל-בֵּן
אֶזְכְּרָךְ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים, מֵהַר מִצְעָר: ח תַּהוֹם-
אֶל-תַּהוֹם קוֹרָא, לְקוֹל צְנוּרִיךָ, כָּל-מִשְׁבְּרִיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי
עֲבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה יֵאָדְוָנִי חֶסֶדּוֹ, וּבְלִילָה
שִׁירָה עָמִי, תִּפְלָה לֹאֵל חַיִּי: י אֲמַרְהָ לֹאֵל סִלְעִי,
לָמָּה שְׂכַחְתָּנִי, לָמָּה-קָדַר אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אֹיִב: יא בְּרִצַּח
בְּעֲצָמוֹתַי, חֲרַפּוֹנִי צוֹרְרִי, בְּאֹמַרְם אֵלִי כָל-הַיּוֹם אֵיזָה
אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה-תִּשְׁתַּוְּחָחִי נַפְשִׁי, וּמֵה-תַהֲמִי עָלַי,
הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים, כִּי-עוֹד אֲדֹנּוּ יִשְׁוּעַת, פְּנֵי וְאֱלֹהִי:

נבז » לְמַנְצַח אֶל-תִּשְׁחַת, לְדוֹד מִכְתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת-הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: ג הִצִּילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהִי,
מִמִּתְקוֹמְמִי תִשְׁגְּבֵנִי: ג הִצִּילֵנִי מִפְּעָלִי אָוֶן, וּמֵאֲנָשִׁי
דְּמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יָגוּרוּ עָלַי עֲזִים,

לֹא-פָשַׁעִי וְלֹא-חַטָּאתִי יְהוָה יִאֱהֹדֶנִּי: ה בְּלִי-עוֹן
 יִרְצוֹן וַיְכַוְּנֵנִי, עוֹרָה לְקִרְאתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה יְהוָה
 יִאֱהֹדֶנִּי-אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הַקִּיצָה לְפָקֶד
 כָּל-הַגּוֹיִם, אֶל-תַּחֲזֹן כָּל-בְּגָדֵי אֹן סֵלָה: ז יָשׁוּבוּ לְעָרֵב,
 יִהְיוּ בְּכָלֵב, וַיִּסּוּכְבוּ עִיר: ח הִנֵּה יִבְעוֹן בְּפִיהֶם, חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי-מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה יִאֱהֹדֶנִּי
 תִּשְׁחַק-לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל-גּוֹיִם: י עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה,
 כִּי-אֱלֹהִים מְשֻׁנָּבִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי חֲסֵדוֹ כ', יִקְדָּמֵנִי,
 אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרִי: יב אֶל-תַּהֲרֹגֶם פֶּן-יִשְׁכְּחוּ עָמִי,
 הִנֵּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוֹ, מִגִּגְנוֹ אֲדָנִי: יג חַטָּאת-פִּימוֹ,
 דַּבַּר-שִׁפְתֵימוֹ, וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם, וּמֵאֲלֹה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ:
 יד כִּלָּה בַּחֲמָה, כִּלָּה וַאֲיַנְמוֹ, וַיִּדְעוּ כִּי-אֱלֹהִים מִשְׁלַל
 בִּיעֶקֶב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה: טו וַיָּשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְיוּ בְּכָלֵב,
 וַיִּסּוּכְבוּ עִיר: טז הִמָּה יִנִּיעוֹן יִנְעוֹן כ' לָאֵכֶל, אִם-לֹא
 יִשְׁכְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: יז וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ, וְאַרְגֵּן לְבַקֵּר חֲסִדָּךְ,
 כִּי-הָיִיתָ מְשֻׁנָּב לִי וּמְנוֹם, בְּיוֹם צָר-לִי: יח עֲזוּ אֱלֹהֵי
 אֲשֻׁמְרָה, כִּי-אֱלֹהִים מְשֻׁנָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֵי:

עז א לְמַנְצָה עַל-יְדוּתוֹן יִדִּיתוֹן כ' לְאַסָּף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי
 אֶל-אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי:
 ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דִרְשָׁתִּי, יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תַפּוּג,
 מֵאֲנָה הַנַּחֵם נַפְשִׁי: ד אֲזַכֶּרָה אֱלֹהִים וְאֶהְמִיָּה, אֲשִׁיחָה

וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סֵלָה: ^ה אֶחָזֶת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא
אֲדַבֵּר: ^ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ^ז אֶזְכְּרָה
נִגְיַנְתִּי בַלִּילָה, עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיִּחַפֵּשׁ רוּחִי:
^ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא-יִסִּיף לְרָצוֹת עוֹד: ^ט הָאִפֶּס
לְנִצָּח חֲסִדוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדֹר וָדֹר: ^י הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל,
אִם-קָפִץ בָּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה: ^{יא} וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת
יָמַי עָלוּיוֹן: ^{יב} אֶזְכּוֹר אֲזִכִּיר ^כ מַעֲלֵלֵי-יָהּ, כִּי-אֶזְכְּרָה מִקֶּדֶם
פִּלְאָהּ: ^{יג} וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּהּ, וּבְעֵלִילוֹתֶיהָ אֲשִׁיחָה:
^{יד} אֱלֹהִים בִּקְדָשׁ דִּרְכָּהּ, מִי-אֵל גָּדוֹל בָּאֱלֹהִים: ^{טו} אַתָּה
הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא, הוֹדַעַת בְּעַמִּים עֶזֶךָ: ^{טז} גָּאֻלְתָּ בְּזוֹרַע
עֲמָהּ, בְּגִי-יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סֵלָה: ^{יז} רָאוּךָ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךָ
מַיִם יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: ^{יח} זָרְמוּ מַיִם עֲבוֹת, קוֹל
נִתְּנוּ שְׁחָקִים, אֶף-חֲצִצִּיף יִתְהַלְכוּ: ^{יט} קוֹל רַעֲמָךְ בַּגִּלְגָּל,
הֵאִירוּ בְּרָקִים תִּבְל, רָגְזָה וַתִּרְעַשׂ הָאָרֶץ: ^כ בָּיִם דִּרְכָּהּ,
וַיִּשְׁבִּילָךְ וּשְׁבִילֶךָ ^כ בְּמַיִם רַבִּים, וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְּעוּ:
^{כא} נָחִיתָ כִּצְאוֹן עֲמָהּ, בִּיד-מִשָּׁה וְאַהֲרֹן:

צ ^א תִּפְלָה לְמִשָּׁה אִישׁ-הָאֱלֹהִים, אֲדָנִי מַעֲזֵן אַתָּה
הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר: ^ב בְּמִרְם הָרִים יִלְדוּ, וַתְּחַוֵּל
אָרֶץ וַתִּבֵּל, וּמַעֲזוֹלִם עַד-עוֹלָם אַתָּה אֵל: ^ג תֵּשֵׁב אֲנוֹשׁ
עַד-דָּבָא, וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְּנֵי-אָדָם: ^ד כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמוֹרָה בַּלִּילָה:

ה זרמתם שנה יהיו, בבקר כחציר יחלף: ו בבקר יציין
 וחלף, לערב ימולל ויבש: ז כִּי־כָלֵינוּ בִּאֶפֶד, וּבְחֻמַּתְךָ
 נִבְהַלְנוּ: ח שְׁתֵּה שֵׁת כ' עֲוֹנֹתֵינוּ לְגִגְדֶּךָ, עֲלַמְנוּ לְמֹאֹר
 פָּנֶיךָ: ט כִּי כָל־יְמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ, כָּלֵינוּ שְׁגִינוּ כְּמוֹ־
 הֶגֶה: י יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבָעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת
 שְׂמוֹנִים שָׁנָה, וְרֹהֶבֶם עֲמַל וְאוֹן, כִּי־גוֹ חֵישׁ וְנִעְפָּה:
 יא מִי־יֹדַע עֵז אֶפֶד, וּכִירָאֲתָךְ עִבְרַתְךָ: יב לְמִנּוֹת יְמֵינוּ
 בֶּן הַדָּעַ, וְנִבְא לְכָב חֻכְמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה־יֵי אֶהְדּוּנֵהּ
 עַד־מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל־עֲבֹדֶיךָ: יד שְׁבָעֵנוּ בְּבֶקֶר חֲסִידֶךָ,
 וְנִרְנְנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל־יְמֵינוּ: טו שְׂמֻחָנוּ בִּימּוֹת עֲנִיתָנוּ,
 שְׁנוֹת רֵאִינוּ רָעָה: טז יִרְאָה אֶל־עֲבֹדֶיךָ פִּעֲלֶךָ, וְהִדְרֶךָ
 עַל־בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה א הוֹדּוּ לַיהוָה־יֵי אֶהְדּוּנֵהּ קִרְאוּ בְּשִׁמוֹ, הוֹדִיעוּ
 בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ־לוֹ זִמְרוֹ־לוֹ, שִׁיחוּ
 בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב
 מִבְּקִשֵּׁי יְהוָה־יֵי אֶהְדּוּנֵהּ: ד דִּרְשׁוּ יְהוָה־יֵי אֶהְדּוּנֵהּ וְעֵזוֹ,
 בִּקְשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה, מִפְּתִיו
 וּמִשְׁפְּטֵי־פִיו: ו זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו:
 ז הוּא יְהוָה־יֵי אֶהְדּוּנֵהּ אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
 ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבָר צוּה לְאַלְף דּוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת

אֶת־אֲבָרָהֶם, וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק,
 לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ־כְּנָעַן,
 חֲבֹל נַחֲלָתְכֶם: יב בְּהֵיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר, כְּמַעֲט וְגָרִים
 בָּהֶ: יג וַיִּתֶּהֱלְכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אֲחֵר:
 יד לֹא־הָנִיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
 טו אֶל־תִּגְזְעוּ בְּמִשְׁחִי, וּלְנִבְיָאֵי אֶל־תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב
 עַל־הָאָרֶץ, כָּל־מִטְהַלֵּחַ לֶחֶם שָׁבַר: יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ,
 לַעֲבֹד גִּמְכָר יוֹסֵף: יח עָנוּ בְּכָבֵל רִגְלוֹ רַגְלוֹ כ', בְּרוֹזַל בָּאָה
 נַפְשׁוֹ: יט עַד־עַתָּה בָּא־דְּבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה יאהרונחי
 צִרְפָּתָהּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ:
 כא שָׁמוֹ אֲדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל־קִנְיָנוֹ: כב לְאַסֹּר שָׂרָיו
 בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקִנָיו יַחֲכֶם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם, וַיַּעֲקֹב גָּר
 בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפְּרֹ אֶת־עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצִמְהוּ מִצְרָיו:
 כה הִפְךָ לָבָם לְשָׂנֵא עַמּוֹ, לְהִתְנַכֵּל בְּעֵבְרָיו: כו שָׁלַח
 מֹשֶׁה עֲבָדוֹ, אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר־בּוֹ: כז שָׁמוּ־בָם דְּבָרֵי
 אֱתוֹתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח חֲשֹׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ,
 וּלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ דְּבָרָיו כ': כט הִפְךָ אֶת־מִימֵיהֶם לָדָם,
 וַיָּמַת אֶת־דֹּגְתָם: ל שָׂרֵץ אֲרָצָם צִפְרֹדְעִים, בְּחֻדְרֵי
 מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עֶרֶב, בָּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן
 גְּשֵׁמֵיהֶם בָּרֶד, אִשׁ לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיָּה, גִּפְגָּפָם
 וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר, וַיָּבֹא אֲרָבָה,

וַיֵּלֶק, וַאֲזַן מִסָּפֶר: ^ל וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ, וַיֹּאכַל
פְּרֵי אֲדָמָתָם: ^{לו} וַיֵּךְ כָּל-בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, רֵאשִׁית לְכָל-
אוֹנָם: ^{לז} וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲזַן בְּשִׁבְטָיו כֹּזֵל:
^{לח} שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי-נָפַל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם:
^{לט} פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְדָּה, וְאֵשׁ, לְהָאִיר לַיְלָה: ^מ שָׁאֵל וַיָּבֵא
עֲלָיו שְׁלוֹ כ', וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁפִּיעַם: ^{מא} פָּתַח צוּר, וַיּוֹצִי
מִיָּם, הֶלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: ^{מב} כִּי-זָכַר אֶת-דְּבַר קָדְשׁוֹ,
אֶת-אַבְרָהָם עַבְדּוֹ: ^{מג} וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה
אֶת-בְּחִירָיו: ^{מד} וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרֻצּוֹת גּוֹזִים, וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ: ^{מה} בְּעֶבֶר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו, וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּהָ:

קלז א על נהרות בבֵּל שֵׁם יִשְׁבְּנוּ, גַּם-בְּכִינוּ בְּזִכְרָנוּ
אֶת-צִיּוֹן: ^ב עַל-עֲרֻכִּים בְּתוֹכָהּ, תִּלְיֵנוּ בְּנֻרוֹתֵינוּ:
^ג כִּי שֵׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַר-יְשִׁיר, וְתוֹלְלֵנוּ שְׂמִיחָה,
שִׁירוֹ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: ^ד אִיךָ נָשִׁיר אֶת-שִׁיר-יְהוָה:
יֵאֱהֻדוּנָהּ, עַל אֲדָמַת גִּבֹּר: ^ה אִם-אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם,
תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ^ו תִּדְבֹּק-לְשׁוֹנִי לְחִפִּי, אִם-לֹא אֶזְכְּרֶנּוּ,
אִם-לֹא אֶעֱלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמִיחָתִי: ^ז זָכַר
יְהוָה יֵאֱהֻדוּנָהּ לִבִּנִי אֲדוֹם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֻמִּים
עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוֹד בָּהּ: ^ח בַּת-בָּבֶל הִשְׁדּוּדָהּ, אֲשֶׁרִי
שִׁישְׁלָם-לָךְ אֶת-גְּמוּלָךְ שְׂגַמְלָתָ לָנוּ: ^ט אֲשֶׁרִי שִׁיאֲחֹז
וְנִפֹּץ אֶת-עַלְלֶיךָ אֶל-הַסָּלַע:

קנ א הָלְלוּהָ הַלְלוּ-אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הָלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ:
 ב הָלְלוּהוּ בַּגְּבוּרָתוֹ, הָלְלוּהוּ בְּרֹב גְּדָלוֹ: ג הָלְלוּהוּ
 בְּתַקַּע שׁוֹפָר, הָלְלוּהוּ בַּנִּבָּל וּבְנֹר: ד הָלְלוּהוּ בְּתַף
 וּמַחֲוֹל, הָלְלוּהוּ בַּמִּנִּים וְעֹגֵב: ה הָלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שְׁמַע,
 הָלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו כֹּל הַנִּשְׁמָה תְּהִלָּה יְהִי,
 הַלְלוּ-יְהִי:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בָּשׁוּב יְהוָה־יֵאָהֳרֹנְהִי
 שְׁבוּת עַמּוֹ. יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וּתְשׁוּעַת
 צְדִיקִים מִיְהוָה־יֵאָהֳרֹנְהִי מָעוֹז מְעוֹז בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם
 יְהוָה־יֵאָהֳרֹנְהִי וַיַּפְלִטֵם וַיַּפְלִטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי
 חָסוּ בוֹ:

רבנו שֶׁל עוֹלָם, עֲלֵת הָעֲלֹת וְסִפַּת כָּל הַסְּבוּת, אֲנִתָּ
 לְעֵלָא, לְעֵלָא מִן כָּלָא, וְלִית לְעֵלָא מִנָּה, דְּלִית
 מִחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כָּלָל, וְלָךְ דּוּמְיָה תְּהִלָּה, וּמִרְמָם
 עַל כָּל בְּרָכָה וְתְהִלָּה. אוֹתָךְ אֲדַרְשׁ, אוֹתָךְ אֲבַקֵּשׁ
 שְׁתַּחֲתֹר חֲתִירָה דְּרָךְ כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּרָךְ כָּל
 הָעוֹלָמוֹת, עַד הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת שְׁלִי בְּמָקוֹם שְׁאֵנִי עוֹמֵד,
 כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לָךְ, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, וּבְדֶרֶךְ וּנְתִיב הַזֶּה
 תֹּאִיר עָלַי אוֹרָךְ, לְהַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ
 בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן מְבַחַר הַבְּרוּאִים,
 לְבִלִּי לַחֲשֹׁב בְּמַחֲשַׁבְתִּי שׁוּם מִחֲשַׁבַּת חוּץ וְשׁוּם

מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונה, רק לדבק במחשבות
 זכות צחות וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך
 ובתורתך. הט לבי אל עדותיך, ותן לי לב מהור לעבדך
 באמת. וממצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל
 מהרה. תשועת יהוה יאהדונהי כהרף עין, לאור באור
 החיים כל ימי היותי על פני האדמה. ואזכה לחדש
 נעורי, הימים שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה,
 ותהיה יציאתי מן העולם כביאתי, בלא חטא. ואזכה
 לחזות בנעם יהוה יאהדונהי ולבקר בהיכלו, בלו אומר
 כבוד, אמן נצח סלה ועד:

דיני וסדר תפלת הדרך

לעירו או לעיר שרוצה ללון בה,
 רמשם ואילך יאמר אותה בלא
 חתימה. וטוב להסמיק תפלת הדרך
 לברכה אחרת כרי שתהא ברכה
 הסמוכה לחברתה. לכן כשיוצא
 בדרך בשחרית קודם התפלה כגון
 שהוא נחוץ, יאמר ברכת השחר על
 הדרך ויסמיק תפלת הדרך לברכת
 השחר, וביום יאכל איזה פרי ויסמיק
 תפלת הדרך לברכת הפרי, או
 כשמטיל מים יסמוך אותה לברכת
 אשר יצר.

היוצא לדרך מהלך שיעור פרסה
 (שבעים ושנים דקות) ויותר צריך
 להתפלל תפלת הדרך. אבל אם הוא
 צריך לילך רק פחות ממהלך שיעור
 פרסה, מתפלל בלא שם ומלכות.
 ובמקום סכנה אפילו בפחות ממהלך
 שיעור פרסה צריך להתפלל
 בחתימה בשם ומלכות. תיכף
 כשיוצא מעיבורה של עיר צריך
 להתפלל תפלה זו. ואם שכח מתפלל
 כל זמן שהוא בדרך, ובלבד שלא
 הגיע עדיין תוך פרסה הסמוכה

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתּוֹלִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם
 וְתַדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם וְתַסְמְכֵנוּ לְשָׁלוֹם. (ואם חוזר באותו היום
 יאמר וְתַחַזִּירֵנוּ לְשָׁלוֹם) וְתַצִּילֵנוּ מִכָּף כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב
 בְּדֶרֶךְ, וְתִשְׁלַח בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו. וְתַתֵּנוּ לָחֵן וּלְחֶסֶד
 וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 יֵאָהֳדוּנָהי, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

ויש מוסיפים פסוקים אלו לשמירה:

וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב כֹּאֲשֶׁר רָאִים מַחֲנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם
 הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵם:

ג' פעמים

וַיִּסָּעוּ וַיְהִי חֶמֶת אֱלֹהִים עַל הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם
 וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב: לִישׁוּעָתְךָ קוִיֵּיתִי
 יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי:

ג' פעמים

וַיִּבְרַךְ יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי
 פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶךָ: יֵשֵׁא יְהוָה יֵאָהֳדוּנָהי פָּנָיו
 אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לָךְ שָׁלוֹם:

ג' פעמים

הִנֵּה אֲנִי שֹׁלַח מַלְאָךְ לִפְנֶיךָ לְשֹׁמְרֶךָ בְּדֶרֶךְ וְלִהְבִּיאָךְ
 אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הִכֵּנִתִּי:

ג' פעמים

חַמְלָאָךְ הַגּוֹאֵל אוֹתִי מִכָּל רָע, יִבְרַךְ אֶת הַנְּעָרִים,
 וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמֵי וְשֵׁם אֲבוֹתֵי, אֲבָרָהִם

וַיַּצְחֶק, וַיִּדְגּוּ לָרוֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

ג' פעמים

להודות ולהלל את ה' יתברך מביאה לכל הישועות.
כל האומר אותה כל יום יזכה לראות נסים גלויים מבורא עולמים,
וכל האומר תחנה זו מהלב הופך מיד מדת דין לרחמים.

תפילת הודיה לבורא עולם

מִלְךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲדוֹן עוֹלָם, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, תּוֹדָה.

תּוֹדָה שְׁאֲנִי עוֹמֵד/ת כָּאֵן לְפָנֶיךָ וּמוֹדָה לָךְ.
וְכָל מִה שְׁאֲנִי אוֹמֵר יִהְיֶה כָּאֵין וּכְאֶפֶס לַעֲמֵת כְּמִה שְׁאֲנִי
בְּאֻמָּת צְרִיכָה לַהּוֹדוֹת לָךְ.

הָרִי עַל הַכֹּל אֲנִי צְרִיכָה לַהּוֹדוֹת לָךְ.
כִּי הַכֹּל מוֹמֵךְ, הַכֹּל נִתַּת לִי בָחֵן, בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.
תּוֹדָה עַל כָּל הַדְּבָרִים בְּעוֹלָם.

תּוֹדָה עַל רוֹב רַבִּי רַבּוֹת פְּעָמִים שְׁעוֹרְתָּ לִי, תְּמוֹכָת בִּי,
הוֹשַׁעַת אוֹתִי הַצֵּלָת אוֹתִי, שְׁמֹחֶת אוֹתִי רִיפְאֶת אוֹתִי,
שְׂמֹרֶת עָלִי, עוֹדְדֶת אוֹתִי, תּוֹדָה שְׂאֵתָה אֶתִּי תָמִיד.

תּוֹדָה שְׂאֵתָה נוֹתֵן לִי כּוֹחַ לַעֲשׂוֹת מַצּוֹת, כּוֹחַ לַעֲשׂוֹת
מַעֲשִׂים טוֹבִים, וְכּוֹחַ לַהֲתַפְלֵל.

תּוֹדָה עַל כָּל הַפְּעָמִים שְׁעוֹרְתָּ לִי וְלֹא יָדַעְתִּי לַהֲגִיד לָךְ
תּוֹדָה.

תּוֹדָה עַל כָּל הַחֲסָדִים שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה עִמִּי בְּכָל רָגַע וְרָגַע.
תּוֹדָה עַל כָּל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה שְׁאֲנִי נוֹשֵׁם/ת.

תודה לך מלך מלכי המלכים, גם על כל הדברים שאין לי.
תודה שקשה לי לפעמים, כי הכל לטובתי אפילו אם לא
תמיד ראיתי שזה לטובתי, עמוק בלב אני יודע/ת שכל מה
שמוציא ממך הוא הדבר הטוב ביותר עבורי, והוא נעשה
במיוחד בשבילי, בהשגחה פרטית מדקדקת ומשלמות, כמו
שרק מלך מלכי המלכים יכול לעשות.

תודה שלפעמים קשה לי, כי רק כך אני יודע/ת להעריך
את הטוב,

כי רק כשנמצאים בחשך אפשר להעריך את האור.

תודה על החיים הנפלאים שנתת לי.

תודה על הדבר הכי קטן שיש לי, כי את הכל אתה נתת
לי ולא אף אחד אחר.

תודה שאתה שומע את התפלות שלי.

בורא עולם! אני מבקש/ת ממך סליחה מעמקי לבי, אם
היו פעמים שלא הערכתי את מה שנתת לי, ובמקום לומר
לך תודה, רק התלוננתי.

אני עפר ואפר ואתה אדון כל העולם, אנא אל תרחק
ממני לעולם!!!

מבוסס על פ' הסה"ק יסוד ושרש העבודה (צוואה ס' כ"ו)
מצוה גדולה לפרסם ולהפיץ את התפלה הקדושה הזו

תפילה קצרה לאומרה קודם הלימוד

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיה וְכוּ'. עַל
יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל
לְאַקְמָא שְׁכִינְתָּא מַעְפָּרָא, וְלַעֲלוֹי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ אִם
הַבְּנִים שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם
כָּל יִשְׂרָאֵל.

חֲרִינִי מִקָּשֶׁר עֲצָמִי בְּלִימוֹד הַקְדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל
הַתְּנָאִים וְהַצְדִּיקִים הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְדוֹשׁ
וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְרַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּנּוּ. וְעַל יְדֵי זֶה תִּתְקַיֵּים תְּפִילַת דָּוִד הַמְּלֶכֶךְ
עָלָיו הַשָּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד' ה') כִּי הָיִיתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְדֹּל
עַז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִידָה בְּאַהֲלָךְ עוֹלָמִים אֲחֶסֶה בְּסֶתֶר
בְּנִפְיָךְ סֵלָה. וְאַזְכֶּה שְׁבִלִימוֹדִינוּ זֶה יִהְיוּ שְׁפָתוֹתֵינוּ
דּוֹכְבוֹת בְּקָבֶר, לְמַעַן שָׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ
לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא
הַזוּהַר, יִפְקֹן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל
עַבְדֶּיךָ פִּעְלֶךָ וְהִדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
בּוֹנֵנָה, וְיִהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה (תְּהִלִּים צ' ט"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה

מהאד"י זלה"ה

רבוּן העוֹלָמִים וְאֲדֹנֵי הָאֲדוֹנִים. אֵב הַרְחָמִים
וְהַסְלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה
יֵאֱהֹדְנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוָיָה,
שֶׁקִּבְּרָתָנוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנָתַתָּ לָנוּ
חֵלֶק בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה. מָה אָנוּ, מָה חַיֵּינוּ,
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה. עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים
תַּחֲנוּגֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטֹּאתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהִיו עֲוֹנוֹתֵינוּ מִבְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבִינֶךָ.
וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדְנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּכַוֵּן אֶת לִבֵּנוּ לִירְאָתְךָ וְאֶהְבְּתָךְ,
וְתִקְשִׁיב אָזְנְךָ לְדִבְרֵינוּ אֱלֹהִי, וְתִפְתָּח לִבֵּנוּ הָעֵרֶל
בְּסוּדוֹת תּוֹרָתְךָ. וַיְהִי לַמוֹדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי כִּסֵּא
כְּבוֹדְךָ כְּרִיחַ נִיחוּחַ. וְתִאֲצִיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נִשְׁמָתָנוּ
בְּכָל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת עֲבָדֶיךָ הַקְדוּשִׁים
אֲשֶׁר עַל יָדָם גָּלִיתָ דְּבָרֶיךָ אֱלֹהִי בְּעוֹלָם. וּזְכוֹתָם וּזְכוֹת
אֲבוֹתָם וּזְכוֹת תּוֹרָתָם וּתְמִימוֹתָם וּקְדוּשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ
לְבַל גִּפְשָׁל בְּדִבְרִים אֵלֹהִי. וּבְזְכוֹתָם תִּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה
שָׂאֵנוּ לִזְמוּדִים. כִּמְאֹמֶר נָעִים זְמוּרוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי
וְאִבִּטָּה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה יֵאֱהֹדְנֵהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה

יֵאֱהֹדְנֵהי יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּיו דַּעַת וּתְבוּנָה:

רבוֹן עֲלֵמִין, דְּאַנְתָּ הוּא מְגַלִּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתָּרְתָּא
וְגַלִּי רְזִיָּא. יְהֵא רַעְוָא מִן קַדְמָךְ לְאַסְפָּרָא
מַלִּין בְּפּוּמָנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכָתוּב, וְאַנְכִי
אַהֲיָה עִם פִּיד וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תִּדְבֵּר. וְלֹא נִיעוּל
בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ. וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רְזִין עֲלָאִין דְּאוּרִיתָא
מְפּוּמָא דְּרִישָׁא דְּמַתִּיבְתָּא עֲלָאָה. אֲמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן,
אֲמֵן, סְלָה:

וְנִתְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה
לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים: וְהַמִּשְׁבָּלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר
הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִּים לְעוֹלָם וָעֶד: גַּל־עֵינֵי
וְאַבְיֹטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתֶךָ:

תפלה לרפואות וישועות

הֲרִינִי מְקַבֵּל עָלֵי מַצּוֹת עֲשֵׂה נָשָׁל וְאַהֲבַת לְרַעָךְ
כְּמוֹךְ, וְהֲרִינִי אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּנַפְשֵׁי וּמַאֲדֵי, וְהֲרִינִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְרֵי הַזֹּהַר
הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פ"ב (וְכַאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָת...]
[יְשׁוּעָת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזִקְהוּ
[וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרַפּוּאָת הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו
וּשְׁס"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שָׁאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאֲרִיךְ יָמָיו
וּשְׁנוֹתָיו בְּנִעְיָמִים] [וַיּוֹשִׁיעָהוּ בְּדַבָּר יְשׁוּעָה
וְרַחֲמִים ...] אֲמֵן סְלָה:

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי
שְׂמִינְתֵּינִים בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי
בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי בְּסִיתִיךָ לְגִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ",
לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הָרִיסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְׂכִּינָה
הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנוֹ
יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָה וְקִים בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא
שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָּנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה
יְהִיָּה שְׁבַע־עֶשְׂרִים כְּאֹרֶךְ שְׁבַע־עֶשְׂרֵת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁב־י
הַקְדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזִיחָה, יַעֲמֹד לָנוּ
לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנִבְרָא עַד סוּפּוֹ כְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן
יִרְאָיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל יָדָהּ
תִּתְקַרֵּב הַגָּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָהּ מְהֵרָה תִּצְמִיחַ, לְעַלּוֹי
שְׂכִינָת עֲוֹנוֹ בְּמֵהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב
"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹרֶךְ", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹרֶךְ יְהוָה
יֵאָהֲדוּנְהִי, בְּיוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אַחֲד וְנִשְׁמוֹ
אַחֲד, אֲמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד. (נִסְחַת הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ שֶׁל

רַבִּי חַיִּים וַיִּטָּאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵי שְׂמִינְתֵּינִי לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסִפְרֵי הַקְדוּשׁ
הַזֶּה וְיִהְיֶה עֲלֵיָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְדוּשִׁים שְׁלִמְדָנוּ
תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזִרְעָנוּ וְנִזְכֶּה לְהִבְטָחַת הַנְּבִיא

סוד הגאולה "בראשית תמו" תקון מ"ג מתקוני זוהר השלם והמבואר

(זוהר הקדוש דף פ"ב ע"א)

א. הבנים צועקים שמע ישראל ואין קול ואין עונה

בְּרֵאשִׁית, שָׁם אֶת־ר יב"ש, וְזֶהוּ נָהָר יַחֲרֹב וַיִּבֶשׁ,
(שם ה), בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא יִבֶּשׁ וְהִיא
יִבֶּשֶׁה, צוֹנְחִים הַבָּנִים לְמַטָּה בִּיחּוּד וְאוֹמְרִים שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל, וַאֲיֵין קוֹל וַאֲיֵין עוֹנָה. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (משלי א כח) אֵין
יִקְרָאנִי וְלֹא אֶעֱנֶה.

ב. הלומד רק תורת הנגלה טוב לו שלא נברא כלל בעולם

וְכֵךְ מִי שֶׁגִּזְרֵם שְׁתַּסְתַּלַּק קְבָלָה וְחֻכְמָה מִתּוֹרָה שֶׁבַּעַל
פֶּה וּמִתּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב, וְגִזְרֵם שְׁלֹא יִשְׁתַּדְּלוּ בָהֶן,
וְאוֹמְרִים שְׂאִין אֵלָּא פִּשְׁט בִּתּוֹרָה וּבִתְלִמּוּד, בּוֹדֵאי
בְּכָלוֹ הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּעֲנֵן מֵאוֹתוֹ נָהָר וּמֵאוֹתוֹ גֶּן. אוֹי
לוֹ, טוֹב שְׁלֹא נִבְרָא בְּעוֹלָם וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה
שֶׁבִּכְתָּב וְתּוֹרָה שֶׁבַּעַל פֶּה, שֶׁנֶּחֱשֵׁב לוֹ בְּכָלוֹ הַחֲזִיר
הָעוֹלָם לְתֵהוּ וּבֵהוּ, וְגִזְרֵם עֲנִי בְּעוֹלָם וְאַרְךְ הַגְּלוּת.

ג. אם מתחיל ללמוד היום זוה"ק מתקן את העבר שלא למד

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי"ם תִּדְרָשׁא הָאֶרֶץ דְּרָשׁא וְכו' (בראשית א יא),
אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזָר: אָבָא, וְהִירִי קָרָא לוֹ יִבֶּשֶׁה,

מאיפה תדשא הארץ? אמר לו: בני, כך למד תשובה
לכל בני העולם, שאם אדם יחזר בתשובה, מוריד לה
המעין שהסתלק, ומה שהיתה יבשה קורא לה ארץ,
ולנהר שהיה חרב ויבש קרא לו מקנה המים וימים,
זהו שכתוב (שם י) ויקרא אלהים לַיַבֶּשֶׁה אֶרֶץ וּלַמִּקְנָה
הַמַּיִם קָרָא יָמִים. באותו זמן שנקראת ארץ, מה כתוב
בו? ויאמר אלהים תדשא הארץ, להוציא זרעים
ופרות שהן נשמות, (דף פב ע"ב) כל אחד למינהו, אלו
הנשמות שנגזרו מכסא כבודו, ואלו רוחות שנגזרו
ממלאכים, ואלו הנפשות שנגזרו מהאופנים, כל אחד
הוציא למינהו את כל אחד כראוי. עץ פרי - זה
תלמיד חכם, עשה פרי - זו בת זוגו, לכל אחד כראוי
(כל אחד הוציא למינו).

ד. הת"ח שנסמטו גדולה, פוגם יותר אם אינו לומד זוהר

ועוד, עץ פרי - זה העמוד האמצעי, עשה פרי - זה
צדיק, אשר זרעו בו על הארץ - זו השכינה,
שכל הזרעים נכללים בה, וכאן המצוה של פריה
ורביה, לעשות פרות וזרעים, זהו שכתוב לא תהו
בראה לשבת יצרה, ומי שמתפטר מפריה ורביה, באלו
החזיר את אותה ארץ יבשה, ומונע ממנה ברכות, כל
אחד לפי דרגתו, מי שפוגם למטה פוגם למעלה את
המקום שנגזרה נשמתו.

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

תקון שמונה וארבעים

סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם תִּרְ"י, שֵׁם שַׁב"ת, כְּגוֹן זֶה, בְּרֵאשִׁית
 - בְּרֵ"א שֵׁת"י, וְהֵן שְׁתֵּי שַׁבָּתוֹת, עֲלֵיהֶם
 נֶאֱמָר (שְׁמוֹת ל"א): "וַיִּשְׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת
 אֶת הַשַּׁבָּת" וְגוֹמֵר, שְׁתֵּי פְעָמִים הַזְכִּיר כָּאן שַׁבָּת, כְּגִיד
 הַשְׂכִּינָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתְּחִתּוֹנָה. "לְדַרְתָּם", מֵהוּ
 לְדַרְתָּם? אֵלָּא זָכָא הוּא מִי שְׁעוֹשֶׂה לָהֶם דִּירָה בַּשַּׁבָּת
 בְּשְׁנֵי בְתֵי הַלֵּב, וּמַתְּפִנָה מִשֵּׁם יֵצֵר הָרַע שֶׁהוּא חֲלוּל
 שַׁבָּת, 'בְּרִית עוֹלָם', זֶה צְדִיק, שְׁשׂוּרִים שְׁנִיָּהִם עָלָיו,
 אֶחָד לְמַלְא אוֹתוֹ, וְאֶחָד לְהַתְּמַלֵּא מִמֶּנּוּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 הֵם כְּגִיד שְׁתֵּי כְלָיוֹת - פְּנִימִיּוֹת נִצָּח וְהוֹד, בְּנִים
 לְיִשְׂרָאֵל סָבָא - עֲמוּד הָאֱמָצְעִי - תַּפְאֶרֶת, שְׁלֹשׁ
 פְּעָמִים שְׁבִיעִי שְׁבִיעִי שְׁבִיעִי אֵלּוּ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, עֲנֵג
 שַׁבָּת "וְנִהְרָה יוֹצֵא מֵעֵד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגִּ'ן" (בְּרֵאשִׁית
 כ"ט). וְנִהְרָה, יֵשׁ נִהְרָה וְיֵשׁ נִהְרָה, יֵשׁ נִהְרָה הַנִּקְרָא נִהְרָה פְּלִגְיוֹ,
 וְיֵשׁ נִהְרָה הַנִּקְרָא נַחַל קְדוּמִים, עֵדֶן עֲלִיּוֹן עָלָיו נֶאֱמָר
 (יִשְׁעִיָּה ס"ד) "עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלָתְךָ", זֶה הַנִּהְרָה
 הוּא אוֹת ו', הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא אוֹת א', וְעוֹכֵר
 בֵּין אָבָא - חֲכֵמָה וְאֱמָא - בִּינָה וְהוֹלֵךְ חֲמִשׁ מֵאוֹת
 שָׁנָה, וּמִגִּיעַ עַד צְדִיק - יְסוֹד שֶׁהוּא שְׁבִיעִי, וּמִשֵּׁם

מִשְׁקָה לְגָגָה - מְלָכוֹת, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה. וְכֵּן
הוּא מִי שֶׁשׁוֹמֵר דִּירָה לְשַׁבָּת, שֶׁהוּא הַלֵּב, שֶׁלֹּא יִתְקַרֵּב
שָׁם עֵצֶב הַמַּחּוּל וְכַעַם הַמָּרָה שֶׁהִיא אִשׁ הַגִּיהֶנֶם,
שֶׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר (שְׁמוֹת לז): "לֹא תִבְעְרוּ אִשׁ בְּכָל
מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", וְכֵן הוּא וְדָאִי, שֶׁכָּל מִי
שֶׁכּוֹעֵם בָּאֵלּוּ מְדַלִּיק אֶת הָאִשׁ שֶׁל הַגִּיהֶנֶם. אֲרַבְעִים
מְלָאכוֹת חֹסֵר אַחַת, הֵן כְּנֶגֶד אֲרַבְעִים מַלְקִיּוֹת חֹסֵר
אַחַת בְּשַׁבָּת, וְהֵם עֲשָׂרָה שְׁלָקָה אָדָם, וְעֲשָׂרָה לְחֹהָה,
וְעֲשָׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאֶדְמָה, וּבְגִלָּל זֶה אָמְרוּ בְּעָלֵי
הַמִּשְׁנָה אֵין לֹקִין בְּשַׁבָּת, שֶׁאֵלּוּ הַמְּלָאכוֹת הֵן נִחְשָׁבוֹת
לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מַלְקִיּוֹת. יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת שְׁתֵּים, הֵם
עֲקִירָה וְהַנָּחָה, שֶׁעוֹשֶׂה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת, מִי שֶׁעוֹקֵר
חֶפֶץ מִמְּקוֹמוֹ וּמַנִּיחַ אוֹתוֹ מִחוּץ לְמְקוֹמוֹ וּמַרְשׁוֹתוֹ,
בָּאֵלּוּ עָקֵר אֶת אֵילָן הַחַיִּים, שֶׁהוּא אוֹת בְּרִית, וְהַנִּיחַ
אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרִיָּה. מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֶת זֶה, גּוֹרֵם לַעֲקוֹר
נִשְׁמָתוֹ מִרְשׁוֹת שְׁלָה וּמַנִּיחָה בְּרִשׁוֹת אַחֲרֵת, שֶׁהִיא
מָרָה וּמַחּוּל, וְזֶה גֵרֵם לְיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּעְקְרוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וְגָלוּ לְאֶרֶץ נְכָרִיָּה, שֶׁהִיא רִשׁוֹת הָרָבִים, וְכֵן הוּא מִי
שֶׁמּוֹעֵל בָּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ שֶׁלּוֹ וּמַעֲבִיר כַּח לְרִשׁוֹת
נְכָרִיָּה. שְׁבַת־א"י הוּא טַחּוּל, חֶמ"ה, - אִשָּׁה רָעָה וּמָרָה,
שְׁבַת־א"י עָלָיו נֶאֱמַר: "וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם", מַיִם אֵין
בּוֹ אֲבָל נִחְשִׁים וְעֲקָרִים יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רָעֵב וְצָמְאוֹן

וְקִינָה וְהֶסְפֵּד וְחִשְׁכָּה וְעֶרְפָּל - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל, וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנֵי בָּבֶל, וְהִרִי פְּרִשׁוּהָ, וְהוּא דְּבוּר שֶׁל חַל שֶׁהוּא אָסוּר בְּשַׁבָּת, וְכֵאֲשֶׁר לֹא מוֹצֵאת מָקוֹם לְשֵׁרוֹת שָׁם, הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשְּׁפָחָה שֶׁל אֲבִרָהָם שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ: "מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֻרָתִי אֲנִי בֹרַחַת". מְחוּל עָלָיו נֶאֱמַר: "שֶׁל נְעֻלָּיִךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ", נֵעַל מִטְּנֶפֶךָ שֶׁל טָפָה סְרוּחָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, זֶה שַׁבָּת, וְעָלָיו אוֹמֶרֶת הַשְּׂכִינָה: "פְּשִׁמְתִּי אֶת בִּתְנִיתִי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רִגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנֶפֶם", וּמִפְּנֵי זֶה צָרִיךְ בֶּן אָדָם בְּשַׁבָּת לְשַׁנּוֹת בְּלִבוֹשִׁים, בְּגָד וּבִמְאָכָלִים, וְצָרִיךְ לִהְיוֹת מוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת, וְכָל הַגּוֹרֵעַ מִפְּסִידִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתְרָה חֵם וְשָׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּשַׁבָּת.

כשהנך מקדיש דקה בלבד ללמוד דף זהר ומצטרף ל-250.000 לומדי הזוהר הקדוש נחשב כאלו אתה מסיים 250.000 פעמים כל ספר הזוהר!!! - ויתקבלו תפלותיך ומשאלות לבך, כי התנאי לקבלת התפלות וקריאת שמע הוא למוד בזוהר כל יום (תיקוני' תיקון מ"א). על כן כל אדמו"ר, ראש ישיבה, רב עיר, רב שכונה, רב בית מדרש, מגיד שעור של דף היומי, מלמד תינוקות של בית רבן טהורים, יקח בחשבון איזה נחת רוח הוא יכול לעשות להקב"ה, ולהציל את עם ישראל מכל הצרות בלומדו זוהר הקדוש דקה אחת עם הצבור, וכך כל עם ישראל יכנסו בתבת נח, וינצלו ממלחמת גוג ומגוג, כמו שכתב הזוה"ק, רבי חיים וויטאל, והרמח"ל ז"ע, ועיין עוד "אור הזוהר".

פתיחה אליהו הנביא

לקבלת התפלה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). והרי"ח הטוב כתב, שבאמירתה מסוגל לברור ניצוצי הקדושה (בא"ח, פ' בהר סוף ההקדמה).

כתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הזוהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וכתב החיד"א, אשר קבלו רבנן קדישין, שהיא מסגלת

פְּתַח אֱלֹהֵי הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמֵר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֵתָה הוּא אֶחָד לְבָד, וְלֹא בְּחֻשְׁבוֹן הַמְּסַפְּרִים. אֵתָה הוּא עֲלִיּוֹן מֵעַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, נֶעְלָם מֵעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאֵין מַחְשָׁבָה אוֹ תַּפְסִיסָה בְּךָ לְהַשִּׁיגְךָ כָּלֵל. אֵתָה הוּא שֶׁהוֹצֵאת וְגַלִּיתָ עֶשֶׂר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לָהֶם עֶשֶׂר סְפִירוֹת, לְהַנְהִיג בָּהֶם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאֵינָם נִגְלִים וְעוֹלָמוֹת הַנִּגְלִים. וּבָהֶם אֵתָה מְתַכֶּסֶּה מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה הוּא שְׁקוּשֶׁר אוֹתָם וּמִיַּחַד אוֹתָם. וּמִפְּנֵי שְׂאֵתָה מִבְּפָנִים, כָּל מִי שֶׁמִּבְדִּיל וּמִפְּרִיד אֶחָד מִחֻבְרוֹ, מֵאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, נִחְשָׁב לוֹ כְּאֵלּוּ הוּא מִפְּרִיד בְּךָ. וְאֵלּוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֻדָּרָם, אֶחָד אַרְוֶה, וְאֶחָד קָצֵר, וְאֶחָד בִּינוּנִי. וְאֵתָה הוּא שֶׁמִּנְהִיג לָהֶם. וְאֵין מִי שֶׁמִּנְהִיג לָךְ, לֹא מִלְמַעְלָה וְלֹא מִלְמַטָּה וְלֹא מִכָּל צֶדֶד שֶׁהוּא. לְבוֹשִׁים תִּקְנֶתָ לָהֶם, שִׁמְהֵם פּוֹרְחִים נִשְׁמוֹת לְבַנֵּי אָדָם, וְכַמָּה גּוֹפִים תִּקְנֶתָ לָהֶם, שֶׁנִּקְרְאוּ גּוֹפִים כָּלִפִּי הַלְבוּשִׁים שֶׁמְכַסִּים עֲלֵיהֶם, וְנִקְרְאִים בְּתִקּוֹן הַזֶּה. הַחֹסֵד זְרוּעַ יְמִין. גְּבוּרָה זְרוּעַ שְׂמָאל. תַּפְאֶרֶת כְּנֻגַּד הַגּוֹף. נִצָּח וְהוּד כְּנֻגַּד שְׁנֵי רִגְלָיִם. יְסוֹד – שְׁלִימוֹת הַגּוֹף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ. מַלְכוּת נִקְרְאת פֶּה, תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֻכְמָה הִיא הַמַּחֲ, הִיא הַמַּחְשָׁבָה שְׂבַפְנִים. מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָהּ הַלֵּב מִבִּין, וְעַל אֵלּוּ שְׁנֵיהֶם [הַחֻכְמָה וְהַבִּינָה] נֶאֱמָר, הַנִּסְתָּרוֹת לֹא אֶלְקִינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא כְּתָר מַלְכוּת, וְעֲלִיוֹ נֶאֱמָר מְגִיד

מראשית אחרית, והוא הראש שְׁמַנִּיחִים עָלָיו תְּפִלִּין, ובנִשְׁמָה הפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יוֹד אוֹת הָא וְאוֹת וָאוֹת הָא, שֶׁהוּא דֶרֶךְ אֲצִילוֹת, וְהוּא מִשְׁקָה אֶת הָאֵילָן בְּזִרְעוֹתָיו וְעֲנָפָיו, כְּמִים שֶׁמִּשְׁקִים אֶת הָאֵילָן, וּמִתְרַבֶּה וּמִתְגַּדֵּל בְּאוֹתָהּ הַהִשְׁקָאָה.

רְבוּן הָעוֹלָם, אֵתָּה הוּא עֲלִיוֹן עַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים, וְסִבֵּת כָּל הַסְּבוֹת, וְאַתָּה מִשְׁקָה אֶת הַסְּפִירוֹת שְׁנִקְרָאִים אֵילָן, בְּנִבְיַעַת הַמַּעֲיָן, וְאוֹתוֹ אֹר הַמַּעֲיָן הוּא כְּנִשְׁמָה לְגוֹף, שֶׁהוּא חַיִּים לְגוֹף. וּבֶךְ אֵין דְּמִיּוֹן, וְאֵין דְּמוּת מִכָּל הַסְּפִירוֹת וְהַנִּבְרָאִים הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים. וּבִכְרָאת שָׁמַיִם וָאָרֶץ. וְהוֹצֵאתָ מֵהֶם שֹׁמֶשׁ, וְיָרֵחַ, וְכּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת. וּבִכְרָאֲךָ בְּרֵאת אֵילָנוֹת וְדִשָּׁאִים, וְגֵן עֵדֶן, וְעֶשְׂבִּים, וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְדֹגִים וּבְהֵמוֹת וּבְנֵי אָדָם. לְהַפִּיר וּלְהוֹדִיעַ בָּהֶם עֲלִיוֹנִים, וְאֵיךְ יִתְנַהֲגוּ בָּהֶם עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאֵיךְ נִכְרִים וְנוֹדְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאֵין מִי שִׂידֹעַ וּמַשִּׁיג בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא כָּלֵל. וּבִלְעָדֵי אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֵין יְחוּד בְּעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאַתָּה נִכְרַ וְנוֹדַע אֲדוֹן עַל כָּלֵם, וְלִכָּל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדוּעַ, וּבִשְׁמוֹת הַסְּפִירוֹת נִקְרָאִים הַמְּלָאכִים. וְאַתָּה אֵין לָךְ שֵׁם יְדוּעַ, שְׁאֵתָּה הוּא מְמַלָּא וּמַחֲיָה אֶת כָּל הַסְּפִירוֹת הַנִּקְרָאִים בִּשְׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא הַמְּשַׁלֵּם וּמְמַלָּא אֶת כּוֹלָם וּכְאֲשֶׁר אֵתָּה מְסִיר אֶת הַשְּׁפָעֶתֶךָ מֵהֶם, יִשְׁאֲרוּ כָל הַשְּׁמוֹת כְּגוֹף בְּלִי נִשְׁמָה. אֵתָּה הוּא חָכֵם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֲכָמָה הַיְדוּעָה בִּסְפִירוֹת, אֵתָּה הוּא מְבִין וְלֹא עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בִּסְפִירוֹת. אֵין לָךְ מְקוֹם קְבוּעַ וְיְדוּעַ, אֲלֹא הַנְּהַגְתָּךְ לְהוֹדִיעַנּוּ תִּקְפָּךְ וְחֻזְקָךְ לִבְנֵי אָדָם. וּלְהִרְאוֹת לָהֶם אֵיךְ מִתְנַהֵּג הָעוֹלָם בְּדִין וּבִרְחֻמִּים, שֶׁהֵם צָדֵק וּמִשְׁפָּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי. צָדֵק הִיא הַמְּלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה. מֵאֲזֵנֵי צֶדֶק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֲמֵת. הֵין צָדֵק, הִיא אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוֹת

איך מתנהג העולם אבל לא שיש לך צדק הידוע שהוא דין ולא משפט הידוע שהוא רחמים, ולא מכל אלו המדות כלל.

קום רבי שמעון ויתחדשו סודות עליונים על ידך שהרי רשות נתנה לך לגלות רזים נסתרים על ידיך, מה שלא נתן רשות לגלות לשום בן אדם עד עתה. קם רבי שמעון פתח ואמר: לך ה' הנהגות הגדולה, חסד והגבורה, והתפארת, והנצח, וההוד. כי כל – יסוד, בשמים ובארץ. לך ה' הממלכה – מלכות. והמתנשא לכל לראש. עליונים שמעו, אלו ישני חברון, והרועה הנאמן, התעוררו משנתכם. "הקיצו ורננו שוכני עפר", הם אלו אותם הצדיקים, שהם מחלק השכינה שנאמר בה, "אני ישנה ולבי ער", ואינם קרובים מתים אלא ישנים, ובשביל זה נאמר בהם, "הקיצו ורננו" וגו', משה הרועה הנאמן, אתה והאבות. התעוררו לשמח ולעורר את השכינה שהיא ישנה בגלות, שעד עתה, הצדיקים כלם רדומים, ושינה בעיניהם. מיד נתנה השכינה שלש קולות, לנגד הרועה הנאמן, ואומרת לו: קום הרועה הנאמן. שהרי עליך נאמר "קול דודי דופק", אצלי בארבע אותיות שלו, ויאמר בהם בכחם, פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי". שהרי כתוב: "תם עונך בת ציון לא יוסיף להגלותך" שהרי ראשי מלא טל ומדוע מלא טל? אלא אמר הקדוש ברוך הוא, את השכינה חשבת, שמיום שנחרב בית המקדש, שעליתי לבית המקדש של מעלה, ועליתי לישובי – ירושלים של מעלה? אין זה כך, שבאמת לא עליתי לביתי כל זמן שאת בגלות! הרי לך סימן, "שראשי נמלא טל" והא היא השכינה בגלות, השלמות שלה והחיים שלה הוא בסוד טל, וזה הוא סוד אות יו"ד אות ה"א אות נא"ו ואות ה"א היא השכינה שאינה בחשבון ט"ל, אלא אות יוד אות הא ואות נא"ו עלים האותיות לחשבון ט"ל, שהשם הזה ממלא את השכינה

ממעין הנובע של כל המקורות העליונים, מיד קם הרועה הנאמן והאבות הקדושים עמו. עד כאן סוד היחוד.

ויהי רצון מלפני ה' העתיק יומין הקדוש מכל הקדושים ונסתר מכל הנסתרים נעלם מהכל. שיתמשך טל העליון ממנו להשפיע ולמלאות הראש של זעיר אנפין ולהמשיך שפע לשדה תפוחין הקדוש בהארת פנים ברצון ובשמחת הכל. ויתמשך מלפני ה' "העתיק יומין הקדוש מכל הקדושים, ונסתר מכל הנסתרים נעלם מהכל. רצון ורחמים חזן, וחסד, בהארה עליונה, ברצון, ושמחה, עלי ועל כל בני ביתי, ועל כל הקרובים אלי, ועל כל ישראל עמו. ויפדה אותנו מכל הצרות הרעות שבאות לעולם, ויכין וינתן לנו מזון ופרנסה טובה בלי צרה ומצוקה, מהמזל העליון, שכל המזונות ממנו משתלשלים. ויצילנו מעין הרע, ומחרב מלאך המות, ומהדין של גיהנום. ויתן לנו, ולכל נפשותנו, חן וחסד, וחיים ארכים, ומזונות ברווח, ורחמים, מלפניו, אמן כן יהי רצון. אמן ואמן.

אמר רבי שמעון, הרימותי ידי בתפלות, למעלה שפאשר הרצון העליון למעלה למעלה, עומד על אותו הרצון שלא נודע ולא נתפס כלל לעולם. הראש הסתום ביותר למעלה ואותו הראש הוציא מה שהוציא, ולא נודע, והאיר מה שהאיר, והכל בהעלם. ורצון המחשבה העליונה, לרדף אחריו לקבל הארה ממנו. כעין מסך אחד נפרס, ומתוך אותו המסך על ידי רדיפת זו המחשבה העליונה מגיע ולא מגיע עד אותו המסך ומזה האיר מה שהאיר וכשקבלה אותה המחשבה העליונה היה עתיק מאיר באור סתום שלא נודע וזו המחשבה לא ידע ואינו משיג גודל האור, אז הפה אותו האור שהוא סוד המחשבה שלא נודעה הפה בהארת מסך העומד והאיר ממה שאינו ידוע ומשג, ולא נודע ולא התגלה

ואז זה האור של המחשבה שלא נודעה הכה פעם ב' בהארת המסך העומד ועל ידי זה האירו כולם כאחד ונעשו ונתקנו תשעה היכלות ואלו ההיכלות אינם אורות ואינם בבחינת רוח ואינם בבחינת נשמות ולא יש מי שעומד בהם בבחינת חיה. הרצון של כל תשע האורות, שעומדים כלם בכח המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם כולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות האמונה וכל אותם האורות מסוד המחשבה העליונה, משם ולמטה כולם נקראים בערכם אין סוף. עד כאן מגיעים האורות בדקות ולא מגיעים, ולא נודעים מהותם, אין כאן השגה של רצון ולא השגה של מחשבה כאשר מאירה המחשבה ולא נודע לו מי מאיר אז מתלבש ונעלם בתוך בינה ומאירים למי שראוי להאיר ומתחבר זה עם זה עד שנכללים ונחשבים כולם לאחד ובסוד הקרבן כאשר עולה עשן הקטרת, כולם נקשרים זה בזה ומאירים זה בזה, אז עומדים כולם בסוד עליה והמחשבה עולה ומתעטרת באין סוף. זה האור שמאירה ממנו מחשבה עליונה (שלא נודע בה כלל) נקרא אין סוף וממנו נמצא ונאצל ומקים ומאיר למי שמאיר ועל סוד זה הכל עומד, אשרי וזך חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

סגולה גדולה שיקרא תקון זה מדי יום: ירום מלו, יצליח בכל דרכיו, שלום בית, זיווגים הגונים, יזכה לשפע רוחני וגשמי, יזכה ליראת שמים, זוכה ומתקן רוחו ונשמתו, כחות הטמאה מתרחקים ממנו, כל אויביו יפלו תחתיו, לא יראה מיתת בניו, יציל מענש הגלגולים, יזכה לאריכות ימים ושנים, יזכה לעולם הבא, ועל ידו תתקרב הגאולה ברחמים גדולים.

(סוד ה')

הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א, בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: "אפילו עוד היום, אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" - בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, וישב בגוון", עכל"ק. ובדאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו.

פתח רבי שמעון ואמר, ווי מאן דאושט ידיו בדיקנא יקירא עלאה, דסבא קדישא, טמירא וסתימא (נ"א סמיר וסתיים) מכלא דיקנא דההיא תושבחתא. דיקנא דסתיים ויקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבחתא דכל תושבחין. דיקנא דלא הוי בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תלייא בשערוי עד טבורא דלפא. חוורא כתלגא יקירא דיקירין. טמירא דטמירין. מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא, בצניעותא (דף קל"א ע"א) דספרא, [סוף פ' תרומה] דהאי דיקנא מהימנותא דכלא, נפיק מאודנוי, ונחית סוחרניה דפומא קדישא, ונחית וסליק וחיפי, בתקרבותא (סגי) דבוסמא טבא, חוורא דיקירא (ס"א דבדיקניה). ונחית (ס"א חוורא יקירא דדיקניה

בְּשִׁקוּלָא, וְחָפִי עַד טְבוּרָא. הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא, מְהִימָנָא ^(נחית) שְׁלִימָא, דְּנִגְדִין בֵּיה י"ג נְבִיעִין, מְבוּעִין דְּמִשַּׁח רַבּוּת טָבָא, בְּתַלְת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מִתְתַּקְנָא.

תְּקוּנָא קְדָמָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא מְלַעִילָא, וְשָׂרִי מַהֲהוּא תְּקוּנָא דְשַׁעַר רִישִׁיה, דְּסָלִיק בְּתְקוּנֵי לְעִילָא מְאֻדְנוּי, וְנַחֲתִית מְקַמֵּי פִתְחָא דְאֻדְנִין, בְּחַד חוּטָא בְּשִׁקוּלָא טָבָא, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא. - תְּקוּנָא תְּנִינָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא מְרִישָׁא דְפּוּמָא, ^(וסליק) עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפּוּמָא, בְּתְקוּנָא שְׁקִיל. - תְּקוּנָא תְּלִיתָא. מְאֻמְצָעִיתָא דְתַחּוֹת ^(ס' דהאי) חוּטָמָא, מִתַּחּוֹת תְּרִין נוֹקְבִין, נָפִיק חַד אֹרְחָא, וְשַׁעַרָא אֶתְפֹּסֵק בַּהֲהוּא אֹרְחָא, וּמְלִיא מַהֲאֵי גִיסָא, וּמַהֲאֵי גִיסָא שְׁעָרָא, מִתְקוּנָא שְׁלִים סוּחְרָנְיָה דְהִהוּא אֹרְחָא. - תְּקוּנָא רְבִיעָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא ^(ונחית) תַּחּוֹת פּוּמָא, מְרִישָׁא חֲדָא לְרִישָׁא חֲדָא, בְּתְקוּנָא שְׁלִים. - תְּקוּנָא חֲמִישָׁא. תַּחּוֹת פּוּמָא נָפִיק אֹרְחָא אַחְרָא, בְּשִׁקוּלָא דְאֹרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אֹרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא, מִכָּאן מִכָּאן. תְּקוּנָא שְׁתִּיתָא. מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא, וְסָלִיק וְנָפִיק מְלָרַע לְעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא. וְחָפִי תְּקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא טָבָא, עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנַחֲתִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפִתְחָא דְאֹרְחָא תַּתָּא דְפּוּמָא. תְּקוּנָא שְׁבִיעָא. פֹּסִיק שְׁעָרָא, וְאַתְחִזֵּן תְּרִין תְּפּוּחִין, בְּתְקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא טָבָא, שְׁפִירָן וְיָאן לְמַחֲזִי. בְּגִינִיהוֹן אֶתְקִיִּים עֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, ^(משלי טז) בָּאוּר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים. תְּקוּנָא תְּמִינָא. נָפִיק חַד חוּטָא דְשַׁעֲרֵי סוּחְרָנְי דְדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשִׁקוּלָא עַד טְבוּרָא. תְּקוּנָא תְּשִׁיעָא. מִתְעַרֵּי וּמִתְעַרְבִין שְׁעֵרֵי דִיקְנָא, עִם אֵינוֹן שְׁעֵרֵי דְתַלְיִין בְּשִׁקוּלָא, ^(דתליון) וְלֹא נִפְקִי דָא מִן דָּא. תְּקוּנָא עֲשִׂירָא. ^(מתעבין) נַחֲתִין שְׁעֵרֵי תַּחּוֹת דִּיקְנָא. וְחַפְיִין בְּגִרְוֹנָא תַּחּוֹת דִּיקְנָא.

תקונא חד סר. דלא נפקין נימא מן נימא, ומתשערין בשיעורא
שלים. תקונא תריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני
מכל סטרי. ויאן שערי סחור סחור ליה. תקונא תליסר. דתליין
שערן בתחות דיקנא, מכאן ומכאן, ביקרא יאה, ביקרא שפירא.
מחפין עד טבורא. לא אתחזי (ס"א לאתחזא) מכל אנפי תקרובא
דבוסמא, בר אינון תפוחין שפירין חורין, דמפקין חין
לעלמא, ומחזין חדו לזעיר אפין.

בתליסר תקונין אלין, נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח
רבות, ונגדין לכל אינון דלתתא. ונהרין בההוא
משחא. ומשיחין מההוא משחא, דבתליסר תקונין אלין.
בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקירא, סתימא דכלא,
דעתיק דעתיקין. מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי
דזעיר אנפין, וכל חיוור (ס"א חיוור) ושושן דאשתכחן לתתא,
נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא. תקונין תליסר
אלין, אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא בתקוני, אתקרי
בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה, תלי ביה מהימנותא. תאנא
בצניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין בדיקנא יקירא,
בשביעאה (מנהון) משתכחי בעלמא, ומתפתחי בתליסר תרעי
דרחמי. ומאן דאושט ידיה לאומאה, כמאן דאומי בתליסר
תקוני דיקנא. האי באריף אפין. בזעיר אפין בכמה. אמר
לרבי יצחק, קום בקיומך, וסלסל בסלסלא דתקונא דמלכא
קדישא היאך יתתקנון (זוהר במדבר פ' נשא דף ק"ז ע"ב).

קם רבי יצחק, פתח ואמר, מי אל כמוך נושא עון וגו', ישוב
ירחמנו וגו', תתן אמת לעקב וגו'. תאנא, תליסר מכילין
אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתיקוני

(דף קל"א ע"ב) דִּיקְנָא קְדִישָׁא, עֲתִיקָא דְעֲתִיקִין. טְמִירָא דְטְמִירִין. תְּנָא,
תְּקוּנָא דְדִיקְנָא טְמִיר וְסִתִּים, טְמִיר וְלֹא טְמִיר. סִתִּים וְלֹא סִתִּים.
בְּתִקְוֹנֵי יָדִיעַ וְלֹא יָדִיעַ.

רוצו, למדו והפיצו את האדרא הקדוש יומם ולילה

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר ה'ה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה יושבתם איש אל אחותו" וכו', כְּדִי שֶׁבְּזִכּוֹת זֶה יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁם שֶׁלֹא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֶצְרַךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְּשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הִגְאָלָה הָעֲתִידָה לֹא יִהְיֶה הִגְאָלָה עַד שֶׁיִּזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְדָּשָׁה הַזֶּה, וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאַשְׁרֵי הַזֹּכֶה בָּהּ" (של"ה).

עוד אמר אליהו זכרנו לברכה לרבי שמעון: בְּהַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִתְפָּרֶקֶן מִן גְּלוּתָא בְּדִא אֲתַגְלִיא בְּדִרָא בְּתִרְאָה. (וזהר במדבר קכ"ד:) לְשׁוֹן מִשָּׁה רַבִּיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ כְּזֶהר הַרְקִיעַ בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר בְּאֵילִין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן – רָצָה לוֹמַר, כִּי הַלּוֹמֵד בְּסֵפֶר הַזֶּהר לֹא יִסְבֵּל חֲבָלֵי מָשִׁיחַ וּבִגְיוֹן דְּיִשְׂרָאֵל עֲתִידִין לְמַטְעֵם מְאִילָנָא דְחַיִּי דִּא הוּא סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן בִּיה מְגֻלּוּתָא בְּרַחֲמֵי. תּוֹרַת הַסּוּד נִוְעָדָה לְהַתְגַּלּוּת וּלְלִמּוּד אֶת הָרַבִּים בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן לְמַעַן הַכִּינוּ אֶת הָעוֹלָם לְקִרְאָת תּוֹרָתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ וְהִגְאָלָה שְׁלֵמָה.

זוהר חב"ד - הגאולה

אור הזוהר * אלול תשע"ג

אדמו"ר"י חב"ד והזוהר

רבי שניאור זלמן מלאדי

האדמו"ר הזקן "בעל התניא"

שמעתי ממהר"ם הלוי יפה שאמר בשם
אדמו"ר הזקן נבג"מ סגולה
למחשבות זרות בעת התפלה הוא ג' דרכים
וכו', וכן **ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה**
אעפ"י דלא ידע מאי קאמר, ולכן כיון שג'
דברים אלו אינם צריכים כוונה, לכן מועילים
לטהר המחשבה ממחשבות זרות (ס' מגדל
עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר"י חב"ד, ע' תכ"ו).

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו
בזוהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה
שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה (רבי שניאור

זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן [בעל התניא], מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א).

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב (מאה שערים לבעל התניא). הלומד

בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבא לא ישב בבושה (זוהר פרשת וישב דף קפה ע"א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו). י"ג דברים הם להסיר כל המונעים בתפילה וכו', והג' הוא עסק ולימוד דברי מוסר הנמצאים בזוהר מלשון הארה, שמאיר במקום החושך שהוא חכמת אמת, (לקוטי תורה פ" תבוא).

"צמח צדק"

האדמו"ר השלישי בשולשלת חב"ד

חבר גם את הספר "ביאורי הזוהר"

ובו ביאור מאמרי הזוהר

הרבי "צמח צדק" אמר פעם ביחידות:

לימוד הזוהר מרומם את הנפש.

לימוד המדרש מעורר את הלב ואמירת תהלים בבכי ודמעות "שוטפת את הכלי"

(טז טבת; ס' חגי ומועדי ישראל שע"י ר. זמיר, וכן
נדפס בס' שיחות לנוער כ"ד תשכ"ו - תשכ"ח).

האדמו"ר מליובאוויטש

האדמו"ר האחרון בשולשלת חב"ד

הוראותיו האחרונות של כ"ק אדמו"ר
שליט"א בקשר **לכינוס
הילדים, לימוד הזוהר** וכו' מוכיחים
למעלה מכל צל של ספק, על גודל השעה
בה אנו נמצאים, ולכן דווקא ברגעים
גדולים אלו, מוטלת החובה של כולנו -
ללא יוצא מהכלל להתגייס במרץ למבצעיו
הק', של כ"ק אדמו"ר שליט"א... (עלון כפר
חב"ד תש"מ - תשמ"א, דבר המערכת).

**עשה פלקטים גדולים בכל רחבי ארץ
ישראל, על דעתי שאני סובר ומצוה
לכולם שילמדו ויהגו בספר הזוהר.**

כ"ק מרן אדמו"ר מליובאוויטש

הרבי שאל הראשון לציון הגאון הרב
מרדכי אליהו, האם בארץ הקודש

לומדים זוהר, ענה לו, רק הספרדים
לומדים זוהר תמידים כסדרן, אמר לו
הרבי מה האפליה, הרי ספר הזוהר גם
לאשכנזים ניתנה, ובודאי שהאשכנזים גם
כן צריכים ללמוד ספר הזוהר, ואמר לו
הרבי, כשתגיע לארץ ישראל (בשנת
תשמ"ד) **תעשה פלקטים גדולים בכל
רחבי ארץ ישראל, על דעתי שאני סובר
ומצוה לכולם שילמדו ויהגו בספר
הזוהר.**

זוה דבר הפגישה אצל הרבי מליובאוויטש
המובא בספר "הרבי ויהדות ספרד":
החיבור של אשכנזים וספרדים:

**"מדברים רבות על הצורך לבטל את
המחיצות שבין ספרדים
לאשכנזים וכו'". - בשנת תשד"מ
ביקרו אצל הרבי שני הרבנים
הראשיים, האשכנזי והספרדי - מיד
אחרי בחירתם לתפקיד (הרב אברהם
שפירא הכהן והרב מרדכי אליהו, שיחיו**

ויאריכו ימים [וצ"ל]). בין היתר, נסבה השיחה על לימוד תורת הסוד ועל ביטול המחיצות שבין אשכנזים לספרדים.

להלן נעתיק את רשימת הדברים מתוך הספר "בצל החכמה":

הרב שפירא שליט"א:

לימוד הקבלה היה נפוץ אצל הספרדים יותר מאשר אצל האשכנזים, **וגדולי האשכנזים** שבאו לארץ ישראל קיבלו את לימוד הקבלה **מהספרדים** (בשער "שורשי החסידות" נצטט את דברי הרבי הרי"צ **שהמפיצים הראשונים** של תורת הסוד בארצות אשכנז הם הספרדים, שהגיעו לשם בעקבות גירוש ספרד. ולפי זה הן "גדולי האשכנזים שבאו לארץ ישראל" והן הפצת הקבלה בארצות אשכנז נזקפת לזכותה של יהדות ספרד. וכדברי הרבי, שהובאו בהערה ו' של הפרק הבא, שהספרדים **קדמו** לאשכנזים בתורת הסוד).

כבוד קדושת אדמו"ר שליט"א:

לימוד פנימיות התורה שייך לכל בני ישראל הן אשכנזים והן ספרדים.
בנוגע לאשכנזים הרי הגר"א, מגדולי האשכנזים כותב בפירושו למשלי (פרק ב' פסוק ט. ונצטט את דברי הגר"א מילה במילה: "כי כאשר יבין הסוד על בוריו, יהיה לו הכל אצלו על בוריו: הפשט והרמז הדרוש וסוד. אבל כל זמן שלא יבין הסוד אפילו הפשט אינו ברור בידו", עד כאן לשון הגאון מוילנא.

בהמשך היחידות הזאת ביקשו הרבנים הראשיים מהרבי ברכה "שלא נכשל בדבר הלכה". והרבי ענה להם על פי דברי הגר"א, שרק אם לומדים פנימיות התורה רק "אז בטוחים שיצליחו לכוין לאמיתתה של תורה בנגלה דתורה, הן "יורה יורה" והן "ידין ידין" וכפי שהוזכר לעיל מפירוש הגר"א" [שהעתקנו כאן], ("בצל החכמה" עמוד 220) שמי שלא למד חכמת הנסתר אי אפשר שידע דין

לאמיתו! ובדור שלאחריו הדפיס תלמידו המובהק ר' **חיים מוולוז'ין** את ספרו "נפש החיים" שרובו לקוח מספרי קבלה [...].
ובנוגע לספרדים [...].

ונמצא שהלימוד דפנימיות התורה שיך לכל החוגים של בני ישראל, **הן** **אשכנזים** **והן ספרדים** [...]. מכיון שהצטיינותם של הספרדים בלימוד הסוד וזכות ראשונים ששמורה להם בזה אינה שוללת או מבטלת, חלילה, את חובת הלימוד הזה מאחינו האשכנזים; שכן תועלת עצומה יש בלימוד זה, **וכדברי הגר"א** שהרבי מצטט (העתקנו אותם לעיל בהערה 9).

ודבר נוסף: זוהי הדרך הנכונה לבטל את המחיצות ולחבר בין אשכנזים וספרדים. שספרדים היו רגילים בלימוד הקבלה יותר מאשר האשכנזים, ולכן צריך לבטל מחיצה זו [...]. ("בצל החכמה" עמודים 208-209).

הרבנים הראשיים בארץ הקודש

הרב אברהם הכהן שפירא
והרב מרדכי אליהו

אור ליום ב' פרשת ויצא, ב' דראש חודש
כסלו התשד"מ (הועתק מספר שיח שרפי
קודש מעמוד 424 והלאה)

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

בהמשך להמדובר אודות האריז"ל - ישנו
ענין מיוחד שנתחדש בזמנו של
האריז"ל בנוגע ללימוד פנימיות התורה:
בדורות הראשונים היתה חכמת הקבלה
"נסתרה כו' ונעלמה מכל תלמידי חכמים
כי אם ליחידי סגולה, ואף גם זאת בהצנע
לכת ולא ברבים", ואילו בדורו של
האריז"ל נשתנה מצב זה, "כמ"ש האריז"ל
דדוקא בדורות אלו האחרונים מותר
ומצוה לגלות זאת החכמה" (אגה"ק סכ"ו.).
וכמפורש בזהר (ח"א קיז, א.) שלפני ימות
המשיח יהי' הגילוי דפנימיות התורה
בריבוי מופלג: "בשית מאה שנין

לשתיתאה יתפתחון תרעי דחכמתא
לעילא כו' וסימנך בשנת שש מאות שנה
לחיי נח גו' נבקעו כל מעיינות תהום רבה
גו' (נח ז, יא. וראה שיחת ש"פ בהו"ב תשמ"ג
ס"ז.), ובהמשך הענין שם (קית, א.): "כך
יהא קריב ליומא משיחא אפילו רביי
דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא
כו'".

זאת ועוד: הלימוד דפנימיות התורה
מקרב את הגאולה - כמבואר
בזוהר (ח"ג קכד, ב - ברע"מ. הובא ונת'
באגה"ק שם.) **"ובגין דעתידין ישראל**
למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר
הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים"
(כ"ה באגה"ק שם [ברחמים] ובזוהר שם:
ברחמי).

וכידוע מ"ש הרח"ו בהקדמתו לשער
ההקדמות (נדפסה גם בקונט' עץ
החיים לכ"ק אדמו"ר [מהורש"ב] נ"ע ע' 61
ואילך) אודות גודל הנחיצות דלימוד

**פנימיות התורה, ועד שהעדר הלימוד
דפנימיות התורה היא הסיבה היחידה
לאריכות קץ הגלות!**

ואם דברים אלו נכתבו בזמנו של הרח"ו
- הרי עאכו"כ כאשר נמצאים בימים
אלו, ארבע מאות שנה לערך לאחר
הרח"ו, ורואים ש"עבר קציר כלה קיץ
ואנחנו לא נושענו" (ל' הכתוב - ירמ' ח, כ),
הרי בודאי שהסיבה היחידה לכך היא -
החסרון בלימוד פנימיות התורה.

כל הסימנים שהובאו בחז"ל אודות סוף
זמן הגלות - נתקיימו כבר, ולדוגמא
- הסימנים בענינים בלתי-רצויים שבסוף
מסכת סוטה, "חוצפה יסגי.. נערים פני
זקנים ילבינו... בת קמה באמה כו'" -
ענינים אלו נתקיימו כבר ובאופן של
"הידור דהידור!" [חס וחלילה ללמד היפך
הזכות על בני", אבל, לדאבוננו, כך הם פני
הדברים!] וכמו כן הסימן ד"מלכיות
מתגרות אלו באלו" [שעל זה אמרו חז"ל

(ב"ר פמ"ב, ד.) "אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגליו של משיח" - כפי שרואים בתקופה הכי אחרונה: וכן בנוגע לסימנים בעיניים טובים, ולדוגמא: "אין לך קץ מגולה מזה שנאמר (יחזקאל לו, ח.) ואתם הרי ישראל ענפיכם תתנו ופריכם תשאז לעמי ישראל וגו'", כשתתן ארץ ישראל פרי' בעין יפה, אז יקרב הקץ כו" (סנהדרין צח, א ובפרש"י), הסימן היחידי שלדאבוננו לא נתקיים עדיין הוא - מאמר הזוהר (הנ"ל) ש"כד יהא קריב ליומא משיחא אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא!"

וכאמור - אם הרח"ו כתב בנוגע לזמנו שהסיבה היחידה לאריכות הגלות היא העדר הלימוד דפנימיות התורה, הרי עאכו"כ שכן הוא עתה - ארבע מאות שנה לאחרי זה!

ולכן, דרישת השעה היא - ששני הרבנים הראשיים יצאו יחדיו ב"קול קורא"

לעורר ולהלהיב את לבבות אחינו בני ישראל בכל מקום שהם אודות הצורך והנחיצות הכי גדולה בלימוד פנימיות התורה, ולפרסם זאת בפירסום הכי גדול. וכאשר יפרסמו "קול קורא" כזה, בדברים נלהבים, בדרכי נועם ובדרכי שלום - בודאי יפעלו הדברים את פעולתם.

הרב שפירא:

ישנם כיום יהודים שלומדים נסתר דתורה ב"נסתר" - באופן שאף א' לא ידע מזה, וכמו כן ישנם קבוצות שמתכנסות מידי שבוע (בליל שישי) כדי ללמוד פנימיות התורה, אלא שעושים זאת בצינעה ובהחבא, ומשתדלים שהדבר לא יתפרסם וכו'.

אדמו"ר שליט"א:

שימח הנני לשמוע על כך, והלואי יתרבו קבוצות כאלו, אבל - צריכים להשתדל לפרסם ולגלות את הדברים, כי

רק עי"ז יוכלו להרבות ולהפיץ את לימוד פנימיות התורה אצל כל בני"מ מכל החוגים, ובפרט כאשר מדובר אודות תלמידים - שהרי התלמיד אינו יכול לדעת מה עושה רבו בחדרי חדרים, ולכן, ולכן כל זמן שהתלמיד אינו יודע שרבו לומד פנימיות התורה - הרי לא יתחיל ללמוד פנימיות התורה בעצמו.

הרב שפירא:

אכן, אחד מראשי ישיבת "מיר" אמר פעם שאילו "אכשור דרא" והיו שומעים לו - היה קובע בישיבות שיעור ללימוד קבלה, והסביר את דבריו, שבדורות שלפנינו, כאשר היו ממשיכים לעסוק בלימוד התורה גם לאחר סיום הלימוד בישיבה, היתה אפשרות להשאיר את לימוד הקבלה לשנים שלאחרי הלימוד בישיבה; אבל כיום נשתנה המצב לדאבוננו, ואם לא ילמדו קבלה בישיבות - מי יודע אם ילמדו בכלל את חלק הקבלה שבתורה.

וכמו כן ישנם גם כמה מכתבים של הרב קוק ז"ל, שבהם מזהיר בדברים קשים אודות ההכרח והצורך בלימוד הקבלה, שלולי זאת אי אפשר ללמוד תורה לאמיתתה, וכותב שעי"ז מעכבים את הגאולה כו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

אם דבריו היו מתקבלים - לא היה מקום לפגישה שלנו בחוץ לארץ, כי היינו כבר כולנו בארץ הקודש, ביחד עם משיח צדקנו!

הרב אליהו:

ברעוני לבשר לכבודו אודות לימוד הקבלה אצלנו - הספרדים:

יש לנו בירושלים עיה"ק כמה ישיבות שבהם לומדים נסתר דתורה בליל שישי רבנים ובחורים צעירים מתקבצים יחדיו ללמוד בספרו של מורי ורבי ע"ה - "כרם שלמה", (פירוש על עץ חיים).

ועוסקים בלימוד זה עד חצות הלילה, וישנם שמתחילים ללמוד בשעה שתיים לאחר חצות עד נץ החמה, ישנם ישיבה של מקובלים ("בית א-ל") שבה לומדים קבלה בכל יום אחר הצהרים, ומתפללים מתוך סידור שישנם בו כוונות הרש"ש!

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

ראוי ונכון לפרסם גם מחוץ לכתלי בית המדרש.

הרב אליהו:

כן, ישנם מודעות על כך, וכל הרוצה יכול לבוא להשתתף בלימוד זה - לימוד של נסתר דתורה בנגלה (בגלוי), לא רק בנסתר.

הרב שפירא:

לימוד הקבלה ה' נפוץ אצל הספרדים יותר מאשר אצל האשכנזים, וגדולי האשכנזים שבאו לארץ ישראל - קיבלו את לימוד הקבלה מהספרדים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

לימוד פנימיות התורה שייך לכל בנ"י הן
אשכנזים והן ספרדים:

בנוגע לאשכנזים - הרי הגר"א, מגדולי
האשכנזים, כותב בפירושו למשלי
(עה"פ ה, יח. וראה שם ד, כב. ז, יב. ועוד).
שמי שלא למד חכמת הנסתר אי אפשר
שידע דין לאמיתו! ובדור שלאחריו -
הדפיס תלמידו המובהק, ר' חיים
מוולוז'ין, את ספרו "נפש-החיים" שרובו
לקוח מספרי קבלה. וכמו כן ידוע
שאחרים מתלמידי הגר"א עסקו גם
בלימוד הקבלה [אבל כנראה הזהירו הם
את תלמידיהם שלימוד זה שייך ליחידי
סגולה בלבד, ולכן, אלו ההולכים בשיטת
הגר"א ממעטים בלימוד הקבלה].

[הרב שפירא הזכיר עוד כמה מגדולי
האשכנזים בליטא שעסקו בלימוד
פנימיות התורה - בעל ה"לשם", ועוד].

ובנוגע לספרדים - מי לנו גדול מהרמב"ם שהיה ספרדי, שפסק פס"ד מפורש בהתחלת ספרו "יד החזקה", ספר של "הלכות" (כמ"ש הרמב"ם בהקדמתו לספרו יד החזקה - בסופה): **"יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש שם מצוי ראשון כו"** - והרי ענין זה שייך רק ע"י לימוד פנימיות התורה. (ראה קונט' תורת החסידות פי"ג [ע' 14] ובהערה 3 שם. קונט' לימוד החסידות פ"י [ע' 16 ואילך]. אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ס"ע תלה ואילך).

ונמצא, שהרמב"ם פוסק בפירוש שלימוד פנימיות התורה הוא "יסוד היסודות ועמוד החכמות" - דחכמת התורה [ופשיטא שאין כוונתו לחכמות סתם, כי אם ובעיקר לאמיתות ענין החכמה - חכמת התורה]!
יכולים ללמוד את כל חלקי התורה כולה, ואעפ"כ, אם לא לומדים פנימיות

התורה - אזי חסר ח"ו "יסוד היסודות
ועמוד החכמות!"

[**הרב** אליהו הזכיר שישנם כו"כ פסקי
דינים ברמב"ם שהמקור להם -
מדברי הזוהר, ולדוגמא - פס"ד הרמב"ם
בהל' יבום וחליצה (פ"ד ה"ו) שלאחרי
החליצה "משלכת אותו לארץ", והמקור
היחידי לזה הוא - בדברי הזוהר (ח"ג קפ,
א. וכמ"ש בטור אה"ע סקס"ט: לשון הרמב"ם
כו' וחולצת המנעל ומשלכת אותו לארץ ע"כ.
ואיני יודע למה כו' ועוד למה הצריכה להשליכו
לארץ. ובביאורי הגר"א לשו"ע שם סקס"ט
[סדר חליצה בקצרה] ס"ק פב מציין ע"ז: הוא
מנהג הקדמונים וכמ"ש בזוהר ריש חוקת כו'),
ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א שישנם
מקומות רבים כיו"ב (בכל זה - ראה
מקומות שנסמנו בלקו"ש ח"ג ע' 768 הערה
18. הקדמת הר' מנחם כשר ע"ה לספר מפענח
צפונות [ע' יד]).

וכאמור - ספרו של הרמב"ם הוא "הלכות

הלכות", כולל - גם הענינים שכותב בספר המדע, ובתחלתו פוסק (כאמור) ש"יסוד היסודות ועמוד החכמת לידע שיש שם מצוי ראשון כו'", שזהו כללות הענין דלימוד פנימיות התורה.

וּנְמִיצָא, שהלימוד דפנימיות התורה שייך לכל החוגים דבנ"י, הן אשכנזים והן ספרדים, ובודאי תהי' התעוררות מיוחדת בדבר - כאשר שני הרבנים הראשיים, הרב האשכנזי והרב הספרדי, יפרסמו "קול קורא", לעורר אודות החובה והנחיצות ללמוד פנימיות התורה. ועוד ענין בזה:

מִדְבָּרִים רבות על הצורך לבטל את המחיצות שבין ספרדים לאשכנזים וכו', ומכיון שכל הענינים התחלתם בתורה, כמאמר (זח"ב קסא, רעב). "אסתכל באורייתא וברא עלמא" - צריכים לכל לראש לבטל את המחיצות שבין ספרדים לאשכנזים בנוגע ללימוד

התורה: כפי שאמר מר היו הספרדים רגילים יותר בלימוד הקבלה מאשר האשכנזים, ולכן צריכים לבטל מחיצה זו, עי"ז ששני הרבנים הראשיים, הרב האשכנזי והרב הספרדי, יצאו בקריאה משותפת אודות הצורך בלימוד פנימיות התורה.

דרושה רק זהירות שלא לעשות מזה ענין פוליטי הקשור עם מפלגה זו או אחרת, ענין השייך לחוג זה או לחוג אחר, וכיו"ב.

אין זה חידוש השייך לחוג מסויים - **דרישתו ותביעתו של הרח"ו ז"ל** ללמוד פנימיות התורה מקובלת היא בכל חוגי בני, ספרדים, אשכנזים, יוצאי ליטא, יוצאי הונגרי, חסידי ליובאוויטש וכו' - הרח"ו ז"ל ה' מקובל אצל כולם! ולכן, כאשר יצטוו ב"קול קורא" את דבריו של הרח"ו ז"ל אודות הצורך והנחיצות בלימוד פנימיות התורה,

**ויעוררו על קיום הדברים בפועל ממש -
"גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"**
(קידושין מ, סע"ב. וש"נ, וראה הל' ת"ת
לאדה"ז פ"ד ה"ב-ג), **הרי בודאי יתקבלו
הדברים אצל כל החוגים.**

בכלל - תיכף ומיד לאחר דורו של
הגר"א השתדלו כל גדולי ישראל
לבטל את המצב של חילוקי זרמים ופלגים
ביהדות, ובפרט בדורו של אדמו"ר הצ"צ
- כידוע (ראה "התמים" חוברת א' ע' לח-לט)
שהיו חסים קרובים ביותר בינו לבין ר'
חיים מוולוז'ין וכן בדורות שלאח"ז (ראה
ספר "נשיאי חב"ד ובני דורם" [אה"ק
תשל"ב]).

... ומסקנת הדברים היא - שיש להשתדל
ביותר להפיץ את הרעיון של
לימוד פנימיות התורה בכל חוגי בני"ג,
ולכל לראש - כאמור - ע"י פירסום "קול
קורא" משני הרבנים הראשיים, כנ"ל.

הרב שפירא:

השאלה היא - אם ישמעו לדברינו, והרי ידוע ש"כשם שמצוה על אדם לומר דבר הנשמע כך כו'" (יבמות סה, ב. וראה זח"ג פה, סע"ב. וראה שד"ח אסיפת דינים מע' ה"א ס"ב [תתקעו, ב ואילך]).

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

לשם מה לחשוב בכיוון בלתי רצוי, חשבונות מצד "מרה שחורה" וכו' - **הרי כל ישראל בחזקת כשרות** (רמב"ם הל' קדה"ח פ"ב ה"ב. וראה גם הל' יסוה"ת ספ"ז.). ומדוע לחשוש שלא ישמעו?! - בכלל צריכים לגשת לכל דבר מתוך שמחה ובטחון, ולא רק בטחון באלקי ישראל, אלא גם בטחון בעם ישראל!

אפילו אם קריאה זו תפעל על יהודי אחד בלבד - כדאי הדבר, שהרי אמרו חכמים במשנתם (סנהדרין לו, א) "כל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא, ועאכו"כ

שבודאי וללא כל ספק יהיו רבים מישראל שישמעו לקריאה זו.

זאת ועוד: איתא בגמרא (שבת נה, א. וראה כת"ס חלק אה"ע סמ"ז) "אם לפניך גלוי להם מי גלוי"?! היינו, שאפילו כאשר גלוי וידוע לפני הקב"ה שלא יקבלו את המחאה, אין זה פוטר מחיוב המחאה - "להם מי גלוי"?! וכפי שרואים במוחש, לדאבוננו, שישנם כו"כ ענינים שרבנים עוררו אודותם, ובעוונותינו הרבים לא תוקנו הדברים, ואעפ"כ, לא נמנעים הרבנים לחזור ולעורר על הדברים פעם נוספת!

זכורני מתקופת הילדות שפגשתי את המלמד שלי לשבת וללמוד בתשעה באב, ולשאלתי לפשר הדבר, הרי אין ללמוד בת"ב כי אם דברים מסויימים כו'? - השיב לי: הלואי שזה יהי' החטא שלי! - "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז, כ.). ולכן, אם צריך

להיות ענין של חטא, אזי מוטב שהחטא
שלו יהי' - לימוד התורה בתשעה באב!...
ועד"ז בעניננו: הלואי שהחטא היחידי יהי'
- ההוכחה על הצורך בלימוד פנימיות
התורה למרות החשש ד"מצוה על אדם
שלא לומר דבר שאינו נשמע"... והעיקר
הוא - כאמור - שבודאי יהיו רבים
מישראל שישמעו לקריאה זו, ויתחילו
ללמוד פנימיות התורה.

הרב שפירא:

כוונתי בעיקר ל"עולם הישיבות" - עולם
בפ"ע, מעגל בתוך מעגל, כיצד
יתקבל הדבר בעולם הישיבות, ומה תהי'
תגובתם של ראשי הישיבות.

בכלל - לומדים בישיבות נגלה, ובנגלה
גופא - מסכתות מסויימות, וגם
באותם מסכתות - לא מספיקים לסיימם.
וישנם רבנים שעושים רעש מדוע לא
לומדים יותר בכמות כו', ולכן, קשה לדעת

מה תהי' תגובתם של ראשי הישיבות על קריאה זו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

בודאי ידוע לכת"ר שלפני שני דורות היתה התנגדות גדולה ביותר ללימוד ה"מוסר" בישיבות, בטענה שלימוד המוסר שייך לנשים ועמי-הארץ, ובשביל בני-תורה הרי זה בבחינת "ביטול תורה", ואעפ"כ, בימינו אלו נתקבל הדבר בכל הישיבות, וטעם הדבר - מכיון שנוכחו לדעת עד כמה נחוץ ומוכרח הדבר, וכמו כן מובא בנוגע ללימוד פנימיות התורה (ראה בכ"ז קונט' לימוד החסידות פ"ט).

הרב שפירא:

אכן ראו בפועל בעת המהפכה ברוסי', כאשר הי' משבר נורא בכל הישיבות, שהיחידים שהחזיקו מעמד בכל הנסיונות הם - אלו שלמדו בישיבות חסידיות שבם

למדו מוסר חסידות, עניני אמונה ודעות
המחזקים את האמונה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

בסיום מסכת סוטה אמרו חז"ל שבסוף
זמן הגלות "בכל יום ויום מרובה
קללתו משל חברו". ולכאורה תמוה:
לשם מה הודיעו לנו חז"ל ענין זה - ענין
שיכול להביא לידי "מרה שחורה" ח"ו?!
אלא ודאי כוונת חז"ל בזה היא -
שכאשר רואים שישנה הוספה בצד
לדעו"ז, "בכל יום ויום מרובה כו' משל
חברו", צריכים להוסיף בעניני קדושה,
תורה ומצוותי'. ועי"ז - הנה לא זו בלבד
שמבטלים את הענינים הבלתי-רצויים,
אלא פועלים זאת באופן ד"כל המחלה
גו' לא אשים עליך (בשלח טו, כו).
מלכתחילה" (כפרש"י עה"פ - "לפי
פשוטו").

ובענינינו (בהבא להלן ראה גם לקו"ש ח"י
ע' 237. ועוד. קונטרס עה"ח פי"ג.

קונטרס הנ"ל בסופו): בדורות שלפנינו לא היו כל ה"מחלות" (בחולי הנפש) שנתחדשו בעקבתא דמשיחא, ולכן, היתה קיימת אפשרות לנהל אורח-חיים יהודי גם ללא לימוד פנימיות התורה; אבל לאחר שנתחדשו מחלות נוספות שלא היו בדורות שלפנינו - בהכרח למצוא "תרופה חדשה". והתרופה היא - לימוד פנימיות התורה, ובפרט תורת החסידות- שבה מבוארים עניני אמונה השגחה פרטית וכו' וכו', באופן של הבנה והשגה. וכפי שהוזכר לעיל שהיחידים שעמדו בנסיונות במדינה ההיא הם - אלו שלמדו בישיבות החסידיות (ובפרט תורת חסידות חב"ד ראה לקו"ש ח"ב ע' 475). ו"תרופה" זו היא באופן ד"כל המחלה גו' לא אשים עליך" מלכתחילה, כנ"ל.

ומי שאומר שאינו רוצה להשתמש ב"תרופה" זו מכיון שלא השתמשו

בה בדורות שלפנינו - הרי זה דומה לחולה שלא ירצה לשמוע להוראת הרופא להשתמש בתרופה שהומצאה סדור האחרון, מכיון שבדור הקודם לא ידעו אודות תרופה זו!...

כיום נתבטלה גם ההגבלה שהיתה בדורות הראשונים בנוגע ללימוד הקבלה לפני גיל ארבעים שנה (ש"ך יו"ד סרמ"ו סק"ו בסופו. וראה מדרש שמואל לאבות ספ"ה. שערי זוהר לאבות שם. ניצוצי זוהר לזח"א קצא, א (ג). וכ"כ בסיפור בית יעקב (להר"י עמדין) הל' ת"ת ס"ח.) - ישנם כיום רבנים בני ח"י שנה! מעולם "לא זכינו" לדור כזה שבחור צעיר בן ח"י שנה יאמר שיש לו שכל כמו בן ארבעים, ולכן ראוי הוא להורות!... ועפ"ז - אין כל תמיהה בכך שבטלה גם ההגבלה בנוגע ללימוד פנימיות התורה. [וכאמור לעיל (ס"י) אם מישוהו צריך לקיים את הענין "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא

יחטא", מוטב ש"חטאו" יהי' - לימוד פנימיות התורה לפני שמלאו לו ארבעים שנה!...]. וענין זה מתאים לדברי הזוהר - **"אפילו רביי דעלמא זמינן לאשכחא טמירין דחכמתא כו"**, היינו, שמדובר אודות לימוד פנימיות התורה ע"י **בחורים צעירים, "רביי דעלמא"**.

ובנוגע לזמני הלימוד - אין צורך לגרוע מזמני הלימוד דשאר עניני - התורה, ישנו מספיק זמן במשך היום שבו לא עוסקים בלימוד התורה [פעם היו לומדים בישיבות 17-18 שעות ביממה, אבל כיום נשתנה המצב גם אצל ה"מתמידים"!], ואם ינצלו את הזמן הפנוי ללימוד הקבלה - הנה במשך זמן קצר יוכלו להיות "מקובלים"...!

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

בנוגע למה שהזכיר מר אודות עולם הישיבות, הנה המצב בישיבות כיום הוא - שהולכת וגוברת ההתעניינות

בכל הקשור ללימוד קבלה וחסידות. תלמידי ישיבות רבים ממתנים שיתנו להם "היתר" ללמוד פנימיות התורה - הם לא מחכים על "ציווי", כי אם על "היתר" בלבד. ובינתיים - לומדים הם בצנעה, כדי שלא לחולל מהפכה נגד המשגיח והנהלת הישיבה!

ישנם כאלו שהתעניינותם היא מפני שמחפשים דרך בעבודת ה' כו', וישנם כאלו שהתעניינותם נובעת מתוך סקרנות גרידא: הם שמעו שהמשגיח מתנגד ללימוד הקבלה והחסידות, ואינם מבינים למה ומדוע! - פנימיות התורה נתגלתה ע"י רשב"י, שגדלותו מודגשת בנגלה דתורה - כפי שאמר עליו רבי עקיבא רבו (ירושלמי סנהדרין פ"א ה"ב ו,ה) [ב]: "דייך שאני ובוראך מכירין כחך", הם שמעו אודות גדלותו של האריז"ל, הרח"ו וכו', ויודעים שגם המשגיח "מודה" בגדלותם וכו', ולכן, אינם מבינים את יחסו

של המשגיח ללימוד קבלה וחסידות. וענין זה גופא מעורר אצלם את הסקרנות לדעת מהו הלימוד דקבלה וחסידות, כדי לדעת על מה מתנהל הויכוח.

דרך אגב: עצם העובדה שבחור-ישיבה רואה שקיים יחס שונה לב' חלקים בתורה - לימוד הנגלה הוא בפרהסיא, ללא כל מניעות והגבלות, ואדרבה: טופחים לא על שכמו, מעודדים אותו, נותנים פרסים וכו', ואילו כאשר רוצה ללמוד קבלה וחסידות, עליו לעשות זאת בחדרי-חדרים, בין השמשות, בשעה שאינה לא יום ולא לילה - הרי זה יכול לגרום אצלו ענין בלתי-רצוי, לבוא ולומר "שמועה זו נאה ושמועה זו אינה נאה" (עירובין סד, א) ח"ו!

ולהעיר: הלשון הוא "שמועה זו נאה וזו אינה נאה", כלומר, בודאי מודה גם הוא שזוהי שמועה אמיתית, חלק

מ"תורת אמת" שניתנה למשה מסיני,
אלא אומר ששמועה זו "אינה נאה"!

ואין צורך להבהיר מה הן התוצאות
העלולות לבוא כתוצאה מזה!

ולכן, כאשר יהיה "קול קורא" בנוגע
ללימוד פנימיות התורה שעליו
יחתמו שני הרבנים הראשיים, הנה כאשר
יבוא התלמיד ויראה למשגיח או לראש
הישיבה "קול קורא" זה, שבו מצוטטים
דבריו של הרח"ו ז"ל אודות הצורך
והנחיצות ללמוד פנימיות התורה - סביר
להניח שישתנה יחסו של המשגיח או
ראש הישיבה כלפי אותו בחור שרוצה
ללמוד גם פנימיות התורה.

הרב אליהו:

בקשר לדברי הרח"ו שהוזכרו לעיל (ס"ו)
אודות הצורך ללמוד פנימיות
התורה - כותב הרב החיד"א **שמי שלומד**
קטע מזוהר ב"חק לישראל" - מתקן הוא
מ"ש הרח"ו ז"ל אודות העונש למי שלא

לומד פנימיות התורה, וזה נקרא "תיקון" כו'. ואכן ישנם הרבה יהודי שלומדים קטעים מהזוהר ב"חק לישראל".

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

כוונתי לא לענין של "תיקון" בלבד, כי אם בעיקר - להביא את הגאולה!... ואם ה' מספיק בלימוד קטע מסויים ב"חק לישראל" בלבד כדי להביא את הגאולה - ה' בא משיח צדקנו כבר בזמנו של החיד"א! ומכיון שעדיין לא בא בהכרח להוסיף בלימוד פנימיות התורה בשופי, וכדברי הזוהר דלעיל: **"יתפתחון תרעי דחכמתא לעילא כו"**, עד ש"אפילו רביי דעלמא זמינין לאשכחא טמירין דחכמתא כו'.

בימינו אלו אין שום הגבלות בנוגע ללימוד פנימיות התורה, - לפני כמה דורות ה' מחסור בספרי קבלה, והיו צריכים לחפש כתבי-יד כו', ועד כדי כך - שבדורות הקודמים היו צריכים לפתוח

קבר כדי להוציא משם כתבי-יד בעניני פנימיות התורה (ראה שה"ג להחיד"א ח"א מע' ח: אך אין בשערים הנז' [שמונה שערים להרח"ו] מהדורא בתרא כי מהרח"ו צוה לגנוזה בקברו, ורבנן קדישי אשר בדור ע"י יחודים הוציאוה מקברו ברשותו ע"י שאלת חלום כו.).!... אבל כיום, ישנם ריבוי ספרים הנדפסים, והם בהישג ידו של כאו"א, ולא נותר אלא ללמוד בהם בפועל.

הרב אליהו:

בנוגע להדפסת ספרים בעניני פנימיות התורה - הדפסנו את ספר "כרם שלמה", פירושו של אבי מורי ורבי על "עץ חיים", ובנתיים יצאו לאור ששה חלקים. בלי ספר זה - אומרים כמה וכמה - אי אפשר להכנס היום לתורת הקבלה. ספרים אלו נדפסו בכמות מצומצמת, מכיון שחשבנו שלא ירבו הקונים. ולכן, חלק מהספרים כבר אזלו מן השוק.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

כיום אפשר לחזור ולהדפיס בדפוס צילום,
במשך זמן מועט, באופן ד"אחישנה".

הרב אליהו:

עד שנחזור ונדפיסם - יבוא כבר משיח
צדקנו!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יהי רצון שיהיו
שני הענינים במהרה - הן ביאת
משיח צדקנו, והן הדפסת הספרים, ואז
- תרבה הדעה והחכמה כו' (רמבם הל'
תשובה פט ה"ב).

מעניין לדעת האם ישנו ביאור בספר
הנ"ל אודות סיום וחותם הע"ח,
ששם מדובר בעניני גלות וקליפות כו' -
דלכאורה, כיצד מתאים הדבר עם הכלל
(ראה תוס' סוף נדה מברכות לא, א, ועוד),
שיש לסיים בטוב.

הרב אליהו:

החלק הסופי של הפירוש - לא הגיע
לידינו, וכפי הנראה - נאבד חלק

זה. [הנ"ל הבטיח לשלוח לכ"ק אדמו"ר שליט"א ספרים אלו, וכ"ק אדמו"ר שליט"א ביקש שישלח לו באופן ד"אחישנה", והודה לו למפרע].

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

לימוד פנימיות התורה בזמן הזה מהווה הכנה ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא, כמובן ע"פ מארז"ל (פסחים נ, א. ושל"נ) "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו" (וכדוגמת המבואר בביאור מארז"ל זה [לקו"ת שה"ש כב, ד. ובכ"מ] שע"י "הלימוד שלמד בבחי' הנגלות שבתורה (בעוה"ז) מזה נעשה בחי' לבוש שבו וע"י יוכל להשיג פנימיות התורה (בג"ע)". וע"פ המבואר בתניא דפל"ז י"ל, שעד"ז הוא גם בנוגע לתורתו של משיח, שההכנה לזה הוא לימוד פנימיות התורה במשך זמן הגלות).

הרב שפירא:

ע"פ מארז"ל (קה"ר פי"א ח. וראה גם שם פ"ב, א.) ש"תורה שאדם לומד

בעוה"ז הבל היא לפני תורתו של משיח"
- נמצא, שלעתיד לבוא יצטרכו לכתוב
ספרים אלו מחדש!

הרב אליהו

מכיוון שענין זה (לימוד תורתו של משיח)
נפעל ונגרם ע"י הלימוד בעוה"ז,
הרי מובנת גודל החשיבות שבדבר, ולכן,
בודאי לא יתבטל דבר זה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

ח"ו לומר שהתורה שאדם למד בעוה"ז
תתבטל לעתיד לבוא. הפירוש דהבל
הוא - בערך וביחס לתורתו של משיח.

וראיה לדבר - איתא במדרש (שם פ"א, ב.
מדרש תהלים צב, א. וראה ספר
הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך הבל (הבלים) ס"ה)
בענין "ז' הבלים שאמר קהלת", שהם
"כנגד שבעה ימי בראשית", שבהם נברא
העולם כולו, כולל - ארץ ישראל ובית
המקדש כו'. וידוע גם גודל העילוי

ד"הבל פיהם של תינוקות של בית רבן" -
שעל זה מתקיים העולם (שבת קיט, ב.
וראה ספר הליקוטים שם ס"ח). ומזה מובן
גם בעניננו - שהענין ד"הבל היא לפני
תורתו של משיח", אינו פוגע ח"ו בגודל
חשיבות הדבר.

הרב אליהו:

בנוגע להצעת כת"ר אודות "קול-קורא"
- אולי כדאי שיחתמו על זה עוד
כו"כ רבנים, הן מארץ ישראל והן מחוץ
לארץ.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

דבר טוב ונכון, אבל - כמובן - לא לדחות
את הדבר עד שיאספו את כל
החתימות, כי חבל על הזמן שעובר
בינתיים! אם ימתינו עד שיחתמו כל
הרבנים, או אפילו רובם - יבוא כבר
משיח צדקנו, ואז יאבדו ח"ו את הזכות
הגדולה לעורר את אחינו בנ"י ע"ד לימוד
פנימיות התורה.

בענין זה דרוש מישהו שיתנהג כ"נחשון
בן עמינדב" (סוטה לו, א. מכילתא
עה"פ בשלח יד, כב. במדב"ר פי"ג, ז) ויקפוץ
ויצא ב"קול קורא". ובפרט כאשר בענין זה
יהיו שני "נחשונים" - שני רבנים ראשיים,
אשכנזי וספרדי, הרי בודאי שדעתם
תתקבל אצל כלל ישראל.

הרב אליהו:

הסימנים שהוזכרו לעיל בקשר לביאת
משיח צדקנו אמורים הם בנוגע
לגאולה באופן ד"בעתה" (ישעי' ס, כב,
סנהדרין צח, א), אבל אנו מאמינים ומקווים
שהגאולה תהי' באופן ד"אחישנה", ללא
צורך בסימנים מיוחדים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

ודאי תהיה הגאולה באופן ד"אחישנה" -
הנני מסכים לכך במאה אחוז!...
אבל אין זה שייך לתוכן המדובר לעיל,
כלומר, אין לעכב את ה"קול קורא" עד

שְׁמַשִּׁיחַ צִדְקָנוּ יָבוֹא "עִם עֲנָנֵי שְׁמִיא"
(דְּנִיאל ז', יג. סְנֵהֲדִרִין שֵׁם)!

הָרֵב אֱלִיהֶו:

בְּרוּר, בּוֹדָאֵי צְרִיכִים אֲנוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל
הַתְּלוֹי בְּנוּ כְּדֵי לַהֲבִיא אֶת
הַגְּאוּלָּה, כּוֹלָל - הַפְּעוּלָה בַּעֲנִין הַנ"ל,
אַלֵּא שְׁבִיחַד עִם זֶה צְרִיכִים אֲנוּ לַהֲאָמִין
וּלְקוּוֹת שְׁמַשִּׁיחַ צִדְקָנוּ יָבוֹא בְּאוֹפֵן
ד"אֲחִישְׁנָה", גַּם לֹא סִימָנִים מִיּוֹחַדִּים כּו'
(רְאֵה כְּרֵתִי וּפְלֵתִי יו"ד סָק"י סוֹף בֵּית הַסֶּפֶק,
וְעוֹד).

כ"ק אֲדָמוֹרִי שְׁלִיט"א:

כְּאָמוֹר - מַסְכִּים הַנְּנִי לַכֶּךְ בְּמֵאָה אַחוּז!
הַלּוֹאֵי יִסְכִּימוּ הָרַבָּנִים הָרֵאשִׁיִּים
לַהֲצַעֲתִי (בְּדַבֵּר ה"קוֹל קוֹרָא") כִּפִּי שֶׁהַנְּנִי
מַסְכִּים לַהֲצַאֵת כְּת"ר שְׁמַשִּׁיחַ צִדְקָנוּ יָבוֹא
בְּאוֹפֵן ד"אֲחִישְׁנָה"...

הָרַבָּנִים הָרֵאשִׁיִּים:

בּוֹדָאֵי מַסְכִּימִים אֲנוּ לַהֲצַעֵת כְּת"ר בַּעֲנִין
ה"קוֹל קוֹרָא"!

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

כוונתי לא רק להסכמה בלבד, כי אם בנוגע לפועל ממש - כשם שהנני מסכים שמשיח צדקנו יבוא באופן ד"אחישנה" בפועל ממש!

הרב שפירא:

אני מקווה שמשיחתנו יצא משהו בנוגע למעשה בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

אין כוונתי למשהו, כי אם לענין שלם, ענין שיכולים לברך עליו לא רק "ברכה ראשונה" (שהיא גם על "משהו"), אלא גם "ברכה אחרונה" - על דבר שיש בו שיעור דוקא (רמב"ם הל' ברכות פ"א ה"ב, פ"ג ה"ב. טוש"ע או"ח ר"ס רי. שם סו"ס קפד [בנוגע לברכת המזון]. ובשו"ע אדה"ז שם ס"ב כותב: ודין צירוף לכזית יתבאר בסימן ר"י. אבל בסו"ס ר"ז הוסיפו המדפיסים: הסימנים החסרים (ר"ח-רי"א) לא נדפסו בתוך

השו"ע מעולם וכל מבקשם ימצאם בתוך
סדר ברכת הנהנין מהרב המחבר זצלה"ה.
סדר ברכה"ע לאדה"ז רפ"ח).

הרב אליהו:

הט"ז (או"ח שם סק"א. אבל במג"א שם
סק"צ סק"ד פסק דאפילו על יין שרף
בעינן כשיעור, דלא כהט"ז. וכ"ה גם דעת
אדה"ז בסדר ברכה"נ שם. וכ"כ בבאה"ט סר"י
סק"ב בשם בית יעקב סנ"ז. א"ר או"ח שם
סק"ו. וכ"כ בפמ"ג [מ"ז] שם סק"ב) פוסק
שעל משקה חריף מברכים ברכה אחרונה
גם בפחות משיעור.

כ"ק אדמו"ר שליטא:

לדבר חריף יש תכונה מיוחדת - שהוא
פועל ונרגש בכל המאכל, ולכן אינו
בטל [ע"ד ובדוגמת דבר המעמיד, ברי',
חתיכה הראוי' להתכבד (ראה אנציק'
תלמודים בערכם. וש"נ) וכיו"ב]. ולכן, אם
לימוד ה"משהו" דפנימיות התורה יהי'

באופן שהדבר יהי' נרגש בכללות ההנהגה
במשך כל היום - אזי אסתפק גם
ב"משהו"...! אבל - כאמור - "משהו" זה
צריך להיות חריף, דבר המעמיד, וחתיכה
הראויה להתכבד - לא בהצנע לכת!

מובן ופשוט שאין הכוונה בכל הנ"ל
לאמירת "מוסר" - שהרי חסיד
הנני ולא "מוסר'ניק".

הרב שפירא:

גם אנו זקוקים לשמיעת מוסר, זה מביא
תועלת גדולה, קבלתי תועלת מגדולה
משיחתנו זו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

ח"ו, כאשר רוצים לומר מוסר למישהו -
צריכים ללכת אליו, ולא להיפך -
מכבדים אותי בביקור כדי שאומר "מוסר"
- ח"ו!

אלא הכוונה היא לגלות שכת"ר ידעו שיש
בידם הרשות והיכולת, הציווי

והנתינת-כח לעורר את כל בני לענין
חדש, כולל - לעסוק בלימוד פנימיות
התורה.

וענין זה הוא בבחינת "מה שתלמיד ותיק
עתיד לחדש" (ראה בהנסמן בלקו"ש
חי"ט ע' 252): הכל יודעים מ"ש בהקדמת
הרח"ו ז"ל אודות הצורך והנחיצות דלימוד
פנימיות התורה, הכל יודעים מ"ש הגר"א
בפירושו למשלי שכל רב בישראל חייב
ללמוד פנימיות התורה כדי שיהי' בטוח
שיכוין לאמיתתה של תורה, ואעפ"כ, עד
עתה לא יצאו ב"קול-קורא" לעורר אודות
לימוד פנימיות התורה. ולכן, יציאתם של
שני הרבנים הראשונים בקול-קורא כזה,
תהי' בבחינת "מה שתלמיד ותיק עתיד
לחדש", ענין של חידוש.

הרב אליהו:

עיה"פ בפרשתנו (כח, יא) "וישכב במקום
ההוא" איתא במדרש (ב"ר פס"ח
יא. וראה גם שם פע"ד, יא) "כאן שכב, אבל

כל כ' שנה שעמד בביתו של לבן לא שכב
(כדכתיב [בפרשתינו לא, מ] "ותדד שנתי
מעיני" - יפ"ת לב"ר שם [פס"ח]. וראה גם
מת"כ לב"ר פע"ד שם), ומה הי' אומר
(בלילה, כיון שלא שכב, ואמרינן במסכת אבות
[פ"ג מ"ד] הניעור בלילה ומפנה לבו לבטלה
הרי זה מתחייב בנפשו - מת"כ לב"ר שם) -
כל ספר תהלים". ושואלים על זה: הרי
לדעת האריז"ל (בפרע"ח שער הנהגת
הלימוד כתב: ובלילה לא תקרא מקרא. וכ"ה
גם בסידור האריז"ל [להרש"ש] סדר הלימוד
באשמורת. כוונת הלימוד [ליל ששי]. ק"ש
שעל המטה. שו"ע האריז"ל תוספת שבת ס"א
שם ס"ז. וראה בהערה הבאה) (ועוד) אין
לומר תהלים בלילה? - ואיתא בספרים
שבליילה למד יעקב אבינו קבלה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

לאחרי חצות הלילה - מותר לומר תהלים
לכל הדעות, בשו"ת חיים שאל
(להחיד"א ח"ב סכ"ה, הובא בהגהות מראה

כהן לשו"ע האריז"ל - ירושלים תשכ"א) שם
ס"ז אות טו כתב, והרב האר"י זצ"ל הזהיר
שלא יקראו מקרא בלילה. וההולכים
אחרי ההדרי"ם מנהגי האר"י זצ"ל אין
קורין אפי' אחר חצות מקרא, וזה פשוט.

אבל ממשיך שם: ושמעתי מהמקובל כו'
כמוהר"ר שלום שרעבי זלה"ה שהי'
מפקפק על מה שנהגו לקרות בבתי
כנסיות סמוך ליום תהלים, והיה אומר
שאולי אין תהלים בכלל אזהרת הרב, ואין
ולאו ורפיא בידו. ונתפשט מנהג זה בכל
ארץ ישראל שיש חבורות לזה. ומסיים
החיד"א: והמקובלים נמנעו מלקרות
תהלים בחול כל שלא האיר היום, וא"כ,
יתכן שהתחיל לומר תהלים לאחר חצות
הלילה, ועוד ועיקר: לפני מתן תורה לא
היתה הגבלה זו שלא לומר תהלים בלילה
[משא"כ בזמנו של משה רבינו, בזמן מ"ת
- כפי שמצינו במדרש (תנחומא תשא לו;
יל"ש תשא רמז תו; מדרש תהלים עה"פ יט, ג.

יל"ש עה"פ [רמז תרעג]) בנוגע למשה ש"בשעה שהיה הקב"ה מלמדו מקרא היה יודע שהוא יום].

הרב אליהו:

בנוגע לפירוש המדרש שיעקב אבינו הי' אומר "כל ספר תהלים" בלילה - שמעתי פעם פירוש, שזהו ע"ד אמירת תהלים בלילה ע"י דוד המלך, מכיון שאצל דוד המלך לא הי' זה בגדר של "תהלים" (חלק מתנ"ך - מקרא), כי אם בגדר של שירות ותשבחות, וכמו כן אפשר לומר בנוגע ליעקב אבינו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

בנוגע לרמז דלימוד פנימיות התורה בפרשתנו - הרי זה מרומז בהתחלת הפרשה, "ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה": "באר שבע" קאי על דרגות נעלות ביותר (ראה זוהר ריש פרשתנו. אוה"ת ריש פרשתנו. ועוד. ספר הליקוטים-דא"ח צ"צ

ערך יעקב ס"ח [ע' תתקפב ואילך]), וכאשר יוצאים מ"באר שבע" ל"חרן", היינו, שמוציאים ומגלים את הענינים הכי נעלים דפנימיות התורה ("באר שבע") למטה מטה, "חרנה" - עי"ז בונים בית בישראל!

הרב אליהו:

עד עכשיו דובר אודות פנימיות התורה, עכשיו רוצים אנו ברכה על נגלה דתורה - "שלא נכשל בדבר הלכה", שעל זה דרושה ברכה מיוחדת.

כ"ק אדמו"ר שליט"א:

הא בהא תליא, כאשר לומדים פנימיות התורה, אז בטוחים שיצליחו לכוין לאמיתתה של תודה בנגלה דתורה, הן "יורה יורה" והן "ידין ידין", כפי שהוזכר לעיל (ס"ח) מפירוש הגר"א.

מפעל הזהר העולמי
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

אור הזהר

גיליון 91

שמחת הרשב"י עם לומדי הזהר הקדוש:

יהודים יקרים: בואו לעזרת ה' בגבורים,
למען הקים השכינה הקדושה
מעפרא, ולזכות שהרשב"י הקדוש ידור בינינו.
אנו רוצים בדחיפות להדפיס מיליוני עתקים
של דף הזהר היומי לל"ג בעומר, המעוניין
להשתתף ולזכות לזכויות עצומות "עין לא
ראתה אלקים זולתך" טל: 0527-651911.
לזיכוי הרבים ולחלוקה בחנם. - בקשת התורם:
כל אחד מישראל שילמד/יקרא, לכל הפחות
פעם אחת, דף זוהר ביום ל"ג בעומר בציון
רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א במירון. - [כל
אחד במקומו]. כל אחד ואחד מהלומדים
מקבל את השכר והזכויות של כל החצי מליון
לומדי התקון בל"ג בעומר (שד"ח, ועוד). זמן
למוד הדף הוא דקה.

בְּשַׁבָּת קוּדֶשׁ לְלַמֵּד 5 פְּעָמִים: זְכוֹר: לִימוּד
שְׁעָה זוֹהַר בְּשַׁבָּת = שׁוּוה מֵאָה מְלִיוֹן
שָׁנָה תוֹרַת הַנִּגְלָה!! אִם כֵּן לִימוּד 5 דְּקוֹת זוֹהַר
בְּשַׁבָּת = מֵאָה מְלִיוֹן חֲדָשִׁים תוֹרַת הַנִּגְלָה (כֶּסֶף
מֶלֶךְ, הַרִי"ח הַטּוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אֲבוֹת דֶּר' נִתָּן), וְעוֹד
כָּפוּל 1000 הֵם מִזְכֵּי הָרַבִּים הַסּוֹעֲדִים אֶת
הַשְׂכִּינָה וְנִקְרָאִים שְׁרֵי נִפְתָּלִי (מִדֶּר' שִׁיה"ש פֶּרֶשֶׁה ח'
פִּסְקָה טז, זוֹהַר ח"ב דף קכ.), וּבְמִנֵּין עוֹד כָּפוּל אֶלֶף
(זוֹהַר"ק וַיֵּצֵא), וּבְמִירוֹן עוֹד כָּפוּל אֶלֶף (תִּיקוּרִי,
הַה"ש), וְהַכֹּל כָּפוּל חֲצִי מְלִיוֹן לוֹמְדֵי הַתְּקוּן, יוֹצֵא
50,000,000,000,000,000,000 שֶׁהוּא [בְּמֵלִים]
50 קְנוּדְרִילִיוֹן חֲדָשִׁים תוֹרָה לְמוֹד פֶּשֶׁט, וּלְפִי
הַבְּאֵמ"ח (פ' תְּרוּמָה כ"י) יוֹצֵא כִּי 50 קְנוּדְרִילִיוֹן
50,000,000,000,000,000,000 מְכַפִּיל אֶת
עֲצָמוֹ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵהַלּוֹמְדִים, כְּלוּמֵר, כָּפוּל
50 קְנוּדְרִילִיוֹן 50,000,000,000,000,000,000
= 39 + 5.2, וּלְפִי הַס"ח עוֹד כָּפוּל 15 מְלִיוֹן,
כִּנְגַד 15 מְלִיוֹן יְהוּדִים שֵׁישׁ בְּעוֹלָם = 3.75 + 64,
שֶׁהוּא (בְּמֵלִים) 37 סִפְטִילֵי־אֶרֶץ 500 סִפְטִילִיוֹן
בְּחֲדָשִׁים. [הַהֶסְבֵּר עַל הַחֲשֻׁבוֹן הַנִּלְרָא בְּכַחַ
הַזוֹהַר ח"ג]. זְכוֹר! הַרְשֵׁב"י נִקְרָא שַׁבָּת, (אֲדָרָא)
וּבִיּוֹם הַהִלּוּלָא שָׁלוֹ נִמְצְאָת נִשְׁמָתוֹ עִם כָּל אֶחָד

וְאַחַד, בּוֹאוּ כָלָנוּ וְנַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ, וְנִלְמַד תּוֹרָתוֹ,
(גיטין סז). וְהַרְשָׁב"י ע"ה יַמְלִיץ עָלֵינוּ זְכוּת, וְכָךְ
תַּעֲלֶה תַּפְלָתֵינוּ לְרָצוֹן לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

קריאה קדושה לאחינו בני ישראל

אָנָּה חוּסוּ עַל הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּמְצָאָה
בַּגָּלוּת, וְהַקְדִּישׁוּ דְקָה אַחַת אַחֲרֵי כָּל
תַּפְלָה, וְלִמְדוּ דְקָה דָּף הַיּוֹמִי שֶׁל הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ
בַּצְבוּר, וְאַחֵר כֶּךָ תֵּאמְרוּ קִדִּישׁ עַל יִשְׂרָאֵל,
לְזִיכּוּי כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶה הַתְּקוּן הַנִּפְטָרִים
הַגְּבוּהָ בְיוֹתֵר [מִנְחַת יְהוּדָה] כִּי הַלְמוּד הַמוֹעֵט
הַזֶּה עָתָה, חָשׁוּב בַּשָּׁמַיִם יוֹתֵר מִהַקְרֵבֶת כָּל אִילֵי
נִבְיּוֹת בְּזֶמֶן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קִיָּם (תַּלְמִידֵי
הָאֲרִיז"ל). עַל כֵּן כָּל אֲדָמוֹ"ר, רֹאשׁ יְשִׁיבָה, רַב
עִיר, רַב שְׁכוּנָה, רַב בֵּית מִדְרָשׁ, מַגִּיד שְׁעוֹר שֶׁל
דָּף הַיּוֹמִי, מְלַמֵּד תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן טְהוּרִים,
יָקָח בְּחֻשְׁבוֹן אֵיזָה נֶחֱת רוּחַ הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת
לְהַקְבִּ"ה, וּלְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַצָּרוֹת
בְּלִמְדוֹ זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ דָּף הַיּוֹמִי דְקָה אַחַת עִם
הַצְבוּר, וְכָךְ, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ בְּתִבַּת נֶחֱ,
וַיִּנָּצְלוּ מִמִּלְחָמַת גּוֹג וּמָגוּג, כָּמוֹ שֶׁכָּתַב הַזּוֹהַר"ק,
רַבִּי חַיִּים ווִיטְאֵל, וְהַרְמַח"ל זִי"ע, וְעַיֵן עוֹד אוֹר

הזוהר. - זְכוּר! דְּקָה אַחַת לְמוֹד זוהר הַקָּדוֹשׁ
(בַּחוּל) בְּצִבּוֹר הוּא כְּמוֹ שֵׁשָׁה יָמִים, וּבְמִנִּין כָּפוּל
אֶלֶף (זוה"ק וַיֵּצֵא) $6000 =$ יָמִים לְמוֹד תּוֹרַת
הַפֶּשֶׁט, וּבְצִעֵר כָּפוּל מֵאָה $600,000 =$ יָמִים,
וּבְשִׁמְחָה כָּפוּל $1000 = 600$ מְלִיוֹן יָמִים שֶׁל
תּוֹרַת הַפֶּשֶׁט. וּבְשִׁבְת עוֹד כָּפוּל אֶלֶף $600 =$
מִלִּיאָרְד יָמִים תּוֹרַת הַפֶּשֶׁט. (כֶּסֶף מֶלֶךְ, הָרִי"ח הַטּוֹב,
אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אֲבוֹת דָּר' נָתָן). וְאִם זֶה בִּירוּשָׁלַיִם עוֹד
כָּפוּל 10 (בְּבֹא סְאֵלִי) יוֹצֵא $6,000,000,000,000 =$
שֵׁשׁ טְרִילִיאָרְד יָמִים תּוֹרַת הַפֶּשֶׁט. וְאִם זֶה בַּכֶּתֶל
הַמַּעֲרָבִי עוֹד כָּפוּל 1000 (זוהר וַיֵּצֵא, תִּיקוּ"ז). זְכוּר:
הַמַּאֲרָגֵן שִׁילְמָדוֹ דְּקָה אַחַת דָּף זֶהר בַּיּוֹם, מְקַבֵּל
שָׂכָר כְּנֶגֶד כָּלָם וּכְנֶגֶד כָּל הַיְּהוּדִים! כָּל מִי שֵׁישׁ
לוֹ מַח בְּקִדְקִדּוֹ יִתְפַּס לְהִיּוֹת הָרָאוּשׁוֹן לְאַרְגָּן
הַמִּנִּין וַיִּקְבֹּל שָׂכָר כְּנֶגֶד כָּלָם. תָּן דַּעְתָּךְ, כִּי בַדְּקָה
אַחַת שֶׁל לְמוֹד הַזוהר הַקָּדוֹשׁ אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה,
וְלִפְנֵי שַׁעוֹר דָּף הַיּוֹמִי, וְלִפְנֵי כָּל שַׁעוֹר וְשַׁעוֹר,
אַתָּה זֹכֶה לְעוֹלָמוֹת נִצָּח, "עֵינִי לֹא רָאִיתָה אֱלֹקִים
זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ".

בְּשִׁהְנֶה מְקַדִּישׁ דְּקָה בַלְבֹּד לְלְמוֹד דָּף זֶהר
וּמִצְטָרֵף ל־250.000 לְוּמְדֵי הַזוהר
הַקָּדוֹשׁ נִחְשָׁב כְּאִלוֹ אֶתָּה מְסִים 250.000 פְּעָמִים

כָּל סֵפֶר הַזֶּהר!!! - וַיִּתְקַבְּלוּ תַּפְלוּתֶיךָ וּמִשְׁאָלוֹת
 לְבָבְךָ, כִּי הִתְנַאי לְקַבֵּל הַתַּפְלוּת וּקְרִיאַת שְׁמַע
 הוּא לְמוֹד בְּזֶהר כָּל יוֹם (תיקו"ז תיקון מ"ג), וְזוֹכֶה
 לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהר ח"ג קכ"ד). - אוֹתָם
 שְׂאִינָם נִמְנִים בֵּין לוֹמְדֵי הַזֶּהר, עֲלֵיהֶם כָּתוּב
 בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ (תקון ל' דף עג:): אוֹי לָהֶם שְׁגוּרִמִּים
 עֲנִיּוֹת וְחָרֵב וּבְזָה וְהָרֵג וְאַבְדֵּן בְּעוֹלָם. - וּמִי שֶׁלֹּא
 עָסֵק בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת וְלֹא רָצָה לְלַמּוֹד אוֹתָהּ
 בְּשַׁעֲהָ שְׁנִשְׁמָתוֹ רוֹצֶה לַעֲלוֹת בְּגֵן עֵדֶן דּוֹחִין
 אוֹתָהּ מִשֵּׁם בְּבִזְיוֹן כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ בְּזֶהר שִׁיר
 הַשִּׁירִים וְכו', וְלֹא עוֹד שְׁאַפְלוּ יֵשׁ בִּידוֹ כָּל
 מַעֲשִׂים הַטּוֹבִים שְׁבַעְעוֹלָם, הַשְׂרָפִים בַּעֲלֵי שֵׁשׁ
 כְּנָפִים שׁוֹרְפִים אֶת נִשְׁמָתוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם כְּמוֹ
 שְׁאַמְרוּ בְּזֶהר פֶּרֶשֶׁת פְּקוּדֵי וְכו'. (סֵפֶר הַבְּרִית). רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי הַקְּדוּשׁ אוֹמֵר, דְּמִי שֶׁלֹּא לָמַד
 תּוֹרַת אֱמֶת שֶׁהֵם סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב לוֹ שֶׁלֹּא
 נִבְרָא דְּבִלָּא זֶה אֵין אָדָם יוֹדֵעַ אֱלֹהוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וַיִּרְאֵתוֹ וְאַהֲבָתוֹ, וַעֲבֹדָתוֹ. (גִּנְיֵי הַמֶּלֶךְ דָּף קפ"ה). לֹא
 עָמְדוּ רַגְלָיו עַל הָרַם סִינַי (זֶהר ח"ג קנב., כּוֹחַ הַזֶּהר).
 כְּמוֹ שְׁאוּכַל בָּשָׂר בְּחֻלָּב וְחֹרֶשׁ בָּשׂוֹר וְחִמּוֹר
 יִתְדִּירוּ (תקון מ"ג נִשְׁמַת הַזֶּהר).

הַעוֹפְקִים בְּרִמּוֹ וְסוּד, אֵין יֵצֵר הָרַע יָכוֹל

לְהַתְּגַוֵּר בָּהֶם, וְעָקַר הַגְּאוּלָּה תִּהְיֶה בְּלִמּוּד
חֻכְמַת הַקְּבָלָה (אֲבֵן שְׁלֵמָה לְהַגְרָא פ"ח ופי"א). הַחֲפִץ
חַיִּים מְעוֹרֵר לְכֹלָם שְׁלִמְדוֹ כָּל שַׁבָּת אֶת הַזֵּהָר
שֶׁל אוֹתָהּ פָּרָשָׁה וְאַפִּילוּ לַבַּחוּרִים (ריב"ש מפוז"ין
בנִיז יוסף). לִמּוּד שְׁעָה אַחַת זֶהָר יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּנָה
לְמַעַלָּה מֵהַ שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד בְּפֶשֶׁט שְׁנָה
תְּמִימָה (כֶּסֶא מֶלֶךְ).

מפעל הזוהר העולמי
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

אור הזוהר

גיליון 570
שבט תשע"ד

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שמע ישראל*

קומו והתעוררו אל השכינה

וְזֶה לְשׁוֹן הַמִּהְרָח"ו [רבי חיים וויטאל - תלמיד הא"ר הקדוש]
בְּהַקְדָּמָתוֹ לְסֵפֶר עֵץ חַיִּים: וּמִצָּאתִי אוֹן לִי
וְאֲנִינָה בְּקִרְבִּי וְלִבִּי דָוִי, מִמָּאֲמָר אֶחָד הוּבָא
בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים תִּיקוֹן ל' (תִּיקוּנֵי זוֹהַר דָּף ע"ג:, ע"ד.),

* "שמע ישראל" בגימטריה 951 = ספר תורה = קדוש ישראל = "גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה". מי שלומד זהר הקדוש שומעים את השמע ישראל והתפלות שהוא מתפלל (תיקו"ז תי"מ"ג - בראשית תקן את"ר יב"ש ודא איהו ונהר יחבר ויבש, דאפילו ישראל מתפללן ואומרים שמע ישראל, דאיהו קידשא ברין הוא אין עונה אותם וכו'), וזה ה-ת' עודת ז'הות בשמים, ראשי תבות "ת'הלים ז'הר" שמי שלומד זהר שומעים את התהלים, ואם לא חבל על הזמן, לא שומעים בשמים התפלות וגם השמע ישראל, (הג"א בתיקו"ז תקון מ"ג). וכשאין עוסקין ברצי תורה צועקים שמע ישראל, הידוע בכונת קריאת שמע, מלכות ישראל תפארת ליחדם, [שמע רומז לשכינה מלכות, וישראל לתפארת, וצריך ליחדם. ויש לרמז כי שמע גימטריה 410 והוא גימטריה

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ, וְז"ל: הַנְּתִיב הַשְּׁנִי, וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם. מַה זֶה וְרוּחַ? אֲלֵא בּוֹדָאי בְּזֶמֶן שֶׁהַשְּׂכִינָה יוֹרֶדֶת לַגָּלוּת, הָרוּחַ הַזֶּה נוֹשֶׁבֶת עַל אוֹתָם שֶׁמֶתַעֲסָקִים בַּתּוֹרָה, מִשּׁוּם

שְׂכִינָה - כֹּה, שֶׁכְּנוֹי הַשְּׂכִינָה הוּא כֹּה, וְגַם הוּא מְסַפֵּר כָּל אוֹתוּת הַפְּסוּק שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל, וְכֵן גִּימְטְרִיָּה קְדוּשָׁה, כְּלוּמֹר שֶׁהַשְּׂכִינָה הִיא שׁוֹכֶנֶת בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, (יִשְׁעִיָּה י"ב ו'), "כִּי גָדוֹל בְּקִרְבְּךָ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל", וְיִשְׂרָאֵל רוֹמֵז לַתַּפְּאֶרֶת כְּנוֹדָע, וְגַם יַעֲקֹב אָבִינוּ שִׁשְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל אֲחוּז בַּתַּפְּאֶרֶת, וְזֶה עֲנִין קְרִיאַת שִׁמְעֵי לִיחַד תַּפְּאֶרֶת וּמַלְכוּת, וְכְנוֹדָע (בָּא"ח) הַכּוֹנֵה בְּמִילָה אֶחָד, לִיחַד הוֹי"ה וְאֶדְנוּת "יֵאָהֳדוּנָהּ".

יְהוּדִים יְקָרִים, שִׁמּוֹ לֵב! - הֵיתֶכֶן: שְׂאֵנוּ נִצָּעַק לְאָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, וְלֹא נִעֲנֶה? הֵיתֶכֶן, שֶׁהַבְּנִים יִצָּעְקוּ וְהָאֵב לֹא יִשְׁמַע? הָאֵם סֹדְרֵי טֵבַע נִהְפְּכוּ? לֹא! אֲנוּ הוֹפְכִים סֹדְרֵי הַטֵּבַע! מַה הַפְּלֵא שְׂאֵנוּ עֵדִין בְּגָלוּת? וּמִשִּׁיחַ לֹא בָּא?

עוֹד לִפְנֵי 2000 שָׁנָה הִתְנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א הִזְהִיר וְכָתַב, בְּתַקוּן מ"ג, שֶׁצָּעֶקֶת שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל, לֹא תִשְׁמַע וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה, בְּדוּמָה לְהִירָה שִׁיבְשׁוּ מִימֵיו, [בְּרֵאשִׁית, שֶׁם אֶת"ר יָב"ש וְזֶהוּ נִהַר יַחֲרָב וְיָבֶשׁ (שם ה'), בְּאוֹתוֹ זֶמֶן שֶׁהוּא יָבֶשׁ וְהִיא יָבֶשׁה, צוֹנְחִים הַבְּנִים לְמִטָּה וְאוֹמְרִים שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (מִשְׁלֵי א, כ"ח) "אִזְ יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֶעֱנֶה". - מִדּוּעַ זֶה קוֹרֶה? הָאֵם הָאֵב חָס וְשָׁלוֹם מִתְאַכְזָר לְבָנָיו? לֹא! הַבְּנִים מִתְאַכְזָרִים לְעַצְמָם. כּוֹרֵתִים ח"ו אֶת הָעֲנָף שֶׁעָלָיו הֵם יוֹשְׁבִים. אֲנוּ בְּנֵי מַלְכִּים וּמִשְׁלִיכִים אֶרְצָה אֶת הַיְּהוּדִים שֶׁבִּפְתָּר. מִי זֶה הַיְּהוּדִים? זֶה הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, הוּא פְּנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, זֶה מֵהוּת נִשְׁמָתִינוּ. אֵיךְ יִתְכַּן שֶׁנִּשְׁלִיךְ הָאֱמֶת אֶרְצָה? אֵיךְ יִתְכַּן שְׁנִתֵּן שֶׁהַשְּׁפָחָה תִּירֵשׁ אֶת הַגְּבִירָה? הָעֶרֶב רַב, עוֹד מִיִּצִּיאַת מִצְרַיִם, צָרִים וְחוֹמְסִים אֶת נִשְׁמָתֵינוּ הַטְּהוֹרָה. הַזֹּהֵר הוּא בְּרִיחַ הַתִּיכּוֹן שֶׁל הָעוֹלָמוֹת, הַכֹּל עוֹמֵד וְסוֹבֵב סְבִיבָה. אִם בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן שֶׁל הַגָּאוּלָּה, אֲנוּ לֹא לוֹמְדִים אֶת הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּבִמְקוֹם כֶּךָ רַק לוֹמְדִים חִיצוֹנִיּוֹת הַתּוֹרָה, אֲנוּ מִתְחַזְּקִים רַק אֶת חִיצוֹנִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, בִּמְקוֹם אֶת פְּנִימִיּוֹתָם. חִיצוֹנִיּוֹת זֶה רַק חֲצִי, רַק חֲצִי דָּבָר, זֶה הַקְּלָפָה

שְׁהִשְׁכִּינָה נִמְצְאָת בֵּינֵיהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה נַעֲשִׂית
קוֹל, וְתֹאמַר כֵּךְ: אוֹתָם יִשְׁנִים שְׁשָׁנָה בְּנִחִירֵיהֶם,
סְתוּמֵי הָעֵינַיִם וְאַטוּמֵי הַלֵּב, קוּמוּ וְהִתְעוֹרְרוּ אֶל
הַשְׁכִּינָה, שֵׁשׁ לָכֶם לֵב בְּלִי הַשְׁכֵּל לְדַעַת אוֹתָהּ,
וְהִיא בֵּינֵיכֶם.

הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לַעֲצָמָם:

וְסוּד הַדְּבָר - קוֹל אוֹמֵר קְרָא, כְּמוֹ קְרָא נָא הִישׁ
עוֹנֵךְ וְאֵל מִי מִקְדוּשִׁים תִּפְנֶה, וְהִיא
אוֹמֶרֶת מָה אֶקְרָא, כָּל הַבָּשָׂר חָצִיר, הַכֹּל הֵם
כְּבֹהֲמוֹת שְׂאוֹכְלוֹת חָצִיר, וְכָל חֶסֶדוֹ כְּצִיץ
הַשָּׂדֶה, כָּל הַחֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, עוֹשִׂים לַעֲצָמָם.
וְאִפְלוּ כָּל אֵלֹו שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל חֶסֶד
שְׁעוֹשִׂים - לַעֲצָמָם עוֹשִׂים. בְּאוֹתוֹ זְמַן וַיִּזְכֹּר כִּי
בָשָׂר הִמָּה רוּחַ הוֹלֵךְ וְלֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם, וְזוֹהִי
רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ.

שְׁשׁוּמֶרֶת עַל הַפְּרִי, וּמָה עִם הַפְּרִי? מָה עִם הָעֵקֶר? הָאֵם יְכוּלִים לַחְיּוֹת
רַק מִהֶקְלִיפוֹת? וְלֹא מִהַפְּרִי? עַל דֶּרֶךְ מָשָׁל, שֶׁבְּכַדִּי לַהֲחִיּוֹת נֶפֶשׁ הָאָדָם,
הוּא זָקוּק לְאֶכֶל וּמִים, וּמָה יִהְיֶה עָלָיו, שֶׁבְּמִקּוֹם לִקְבֹּל מִזּוֹן, רַק יִלְבִּישׁוּ
אוֹתוֹ כָּל הַזְּמַן מִכָּל מִינֵי בְּגָדִים יָפִים וִיקָרִים, וַיִּתְּעַסְקוּ רַק בְּזֶה? זֶה חָשׁוּב
לְהִתְלַבֵּשׁ, הַבְּגָדִים שׁוֹמְרִים עַל הָאָדָם, מְגַנִּים עָלָיו, מְכַבְּדִים אוֹתוֹ, אֲבָל
אֵיזָה חַיִּים יֵשׁ לְאָדָם בְּלִי מִזּוֹן לְגוּפוֹ? כֵּךְ זֶהֱרִי הַקְדוּשׁ, הוּא פְּשׁוּטוֹ כְּמִשְׁמַעוֹ
חַיִּים לְנִשְׁמָה, חַיִּים לְכָל הָעוֹלָמוֹת, חַיִּים לִיהוּדִי, חַיִּים שֶׁל גְּאוּלָּה, רַק בְּזִכּוֹת
הַזֶּהֱרִי הַקְדוּשׁ יֵצְאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת בְּרַחֲמִים.

**אוי להם שגורמים עניות וחרב ובזה והרג
ואבדן בעולם**

**אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא
ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את
התורה יבשה, ולא רוצים להשתדל בחכמת
הקבלה, וגורמים שמסתלק מעין החכמה, שהיא
"ממנה, ונשארת ב' יבשה, אוי להם שגורמים
עניות וחרב ובזה והרג ואבדן בעולם, והרוח הזו
שמסתלקת היא רוח המשיח, כמו שנתבאר,
והיא רוח הקדש, והיא רוח חכמה ובינה רוח
עצה וגבורה, רוח דעת ויראת יהו"ה.**

**דומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים
מגדל וראשו בשמים**

**והמהרח"ו ממשיך לכתוב על פי דברי
הרשב"י בתקון ל': ובפרט
בזמננו זה בעונותינו הרבים אשר התורה נעשית
קרדם לחתך בה אצל קצת בעלי תורה אשר
עסקם בתורה על מנת לקבל פרס והספקות
יתרות, וגם להיותם מכלל ראשי ישיבות, ודיני
סנהדראות - להיות שמם וריחם נודף בכל
הארץ. ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה**

הבוֹנִים מִגָּדֵל וְרָאשׁוּ בַּשָּׁמַיִם, וְעָקַר סִבַּת
מַעֲשֵׂיהֶם הִיא מָה שֶׁכָּתַב אַחֵר כֵּן הִכְתוּב 'וְנַעֲשֶׂה
לָנוּ שֵׁם! עכ"ל.

'הַכֹּל תִּלְוִי בַּעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעַתָּנוּ
מִלְּהִתְעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרֶמֶת אַחֵר וְעָכּוּב בְּנִין
בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתָנוּ!

אַחֵר שֶׁרַבְנוּ מֵהֶרַח"ו פֶּתַח הַקִּדְמָתוֹ בְּדִבְרֵי
רְבוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרָכָה שֶׁכָּל דּוֹר שֶׁלֹּא
נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כָּאֵלּוּ נִחְרַב בְּיָמָיו,
וּבְהַמָּשָׁךְ הַקִּדְמָתוֹ הִתְרִיעַ וְהִצְרִיחַ מֵהֶרַח"ו
שֶׁ'הַכֹּל תִּלְוִי בַּעֲסַק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעַתָּנוּ
מִלְּהִתְעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרֶמֶת אַחֵר וְעָכּוּב בְּנִין בֵּית
מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֵתָנוּ! וְעוֹד כָּתַב: 'וְכֹאֲשֶׁר נָשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה לַעֲסֹק מֵאַהֲבָה בַּחֲכָמָה הַזֹּאת יִגָּאֲלוּ
יִשְׂרָאֵל בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן!'

אָמַר הַצֶּעִיר מַעִיר, הִדֵּל בְּאַלְפֵי – חַיִּים וִיטָאֵל, בֶּן
לְאֲדוֹנֵי אָבִי הָרַב יוֹסֵף וִיטָאֵל זְכוֹרָנוּ לְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: בְּהִיוֹתִי בֶן שְׁלֹשִׁים לְכַח תִּשְׁשׁ כַּחֲ
– יִשְׁבְּתִי מִשְׁתוּמִם, וּמִחֻשְׁבוֹתֵי תִּמְהָהִים. כִּי עָבַר
קָצִיר, כָּלָה קִיץ – וְאִנְחָנוּ לֹא נוֹשַׁעְנוּ, רְפוּאָה לֹא
עָלְתָה לְמַחֲלַתָּנוּ, אֵין מָזוֹר לְבִשְׁרָנוּ, וְלֹא עָלְתָה

אַרוֹכָה לְמִכְתָּנוּ! לְחֶרֶב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, הַנִּחָרֵב זֶה הַיּוֹם אֶלֶף וַת"ק וְד' שָׁנִים (1504 שָׁנָה לְחֶרֶב). אוֹי לָנוּ כִּי פָנָה הַיּוֹם – יוֹם אֶחָד שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֶלֶף שָׁנִים, וְגַם נָטוּ צִלְלֵי עָרֵב שֶׁהֵם ת"ק וְד' שָׁנִים – יוֹתֵר מִחֲצֵי הַיּוֹם הַשָּׁנִי. וְכָלוּ כָּל הַקָּצִין, וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא בָּא! וְנוֹדַע אֶת אֲשֶׁר אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה: כָּל דּוֹר שֶׁלֹּא נִבְנְה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כָּאֵלּוּ נִחָרֵב בְּיָמָיו. וְאַתָּה אֶת פָּנֶי לְחֶקֶר וְלִדְעַת מַה זֶה וְעַל מַה זֶה נִתְאַרְךָ קִצָּנוּ וְגִלּוֹתָנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא בָּא בֶּן יִשְׁי!

וְרַבִּי חַיִּים וִיטָאֵל מִמְּשִׁיךְ בְּזֶה הַלָּשׁוֹן: וְאַנִּינָה בְּקֶרְבִּי, וְלִבִּי דוֹי... וּמִבָּאֵר בְּסִפּוֹר אֵילָנָא דְחַיִּי, לְכַאוּרָה כּוֹנֵנַת מִהֲרַח"ו בְּהֵנִי מִיֵּלִי לוֹמֵר שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁמֶצַד אֶחָד הָיָה לוֹ לְשִׁמוּחַ בְּמָה שֶׁאָמַר מִצָּאֵתִי אוֹן לִי – דְּלְכַאוּרָה מְצִיאַת סִבַּת אוֹרָךְ הַגָּלוּת הוּא בְּדִיוֹק מַה שֶׁבִּקֵּשׁ כָּל-כָּף לִדְעַת, וְהָרִי עֲכָשׁוּ מִצָּא לוֹ 'אוֹן' – דִּהְיֵנוּ 'רְאִיָּה' 'וְכַח' לָמָּה אֵכֵן נִתְאַרְכָּה גִּלּוֹתָנוּ הַמָּרָה. אֲבָל דָּא עָקָא! שְׂדוּקָא הִיא הַנוֹתָנַת שְׂבִמְקוֹם שִׁישְׁמַח בְּמִצִּיאוֹתוֹ הַגְּדוּלָּה אֲדַרְבָּא מִצָּא מִהֲרַח"ו אֲנִינָה וְשִׁכְרוֹן בְּקֶרְבוֹ – מִלָּשׁוֹן 'וְאָנוּ וְאֲבָלוּ' (יִשְׁעִיָּה ג: כו).

עַד כַּמָּה גָדוֹל הַבְּלָבּוֹל בְּקָרֵב רַב לּוֹמְדֵי הַתּוֹרָה
לָכֵן נֶאֱמַר מִהֲרַח"ו וְהִתְבַּטָּא שְׁאֲנִינָה בְּקָרְבִי
 וּלְבִי דָוִי – מְשׁוֹם שֶׁעַתָּה שֶׁהֵבִין בְּדִיוֹק מֵהַ
 הַסִּבָּה לְאוֹרֶךְ הַגָּלוּת (דְּהֵינּוּ מְשׁוֹם הַתְּרַשְׁלוּת לּוֹמְדֵי
 הַתּוֹרָה לַעֲסֹק בְּסִתְרֵי תּוֹרָה – כְּמוֹ שֶׁיִּפְרֹשׁ הוּא עֲצָמוֹ בְּהַקְדָּמָה
 זו) הַשִּׁיג מִהֲרַח"ו מִיַּד עַד כַּמָּה גָדוֹל הַבְּלָבּוֹל
 בְּקָרֵב רַב לּוֹמְדֵי הַתּוֹרָה – וְעַד כַּמָּה קָשָׁה יִהְיֶה
 לִישׁוֹם וּלְהַפְנִים נְחִיצוֹת לִימוּד הַקִּבְלָה בְּקָרְבָם!
 אֲבָל בְּרוּךְ הָשֵׁם – לְמַרּוֹת חֲלֹשְׁתּוֹ הַמִּיֻּדִּית בְּכָל
 זֹאת הַתַּחֲזִיק רַבֵּינוּ וְהַמְּשִׁיךְ לְהוֹכִיחַ בַּעֲלִיל אֵיךְ
 וְלָמָּה הַתְּרַשְׁלוּתֵינוּ בְּלִימוּד הַקִּבְלָה הִיא הִיא
 'סִבַּת הַסִּבּוֹת וְעַלֹּת הָעֲלוֹת' לָמָּה בְּאֶמֶת נִתְאַרְךְ
 קִצְנוֹ וּגְלוּתֵנוּ, וּמִדּוּעַ לֹא בָּא בֶּן יִשְׂרָאֵל (אֵילָנָא דְחַיִּי).

הַגְּבָעוֹת הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים הַבַּחוּרִים
 הַנִּקְרָאִים גְּבָעוֹת - הַגְּבָעוֹת אֵלוֹ נִתְקַלְקְלוּ
 לְגַמְרֵי

וּמִמְּשִׁיךְ רַבֵּי חַיִּים וִיטָאֵל זי"ע, מֵהַ שְׁאֵמֶר
 הַנִּבְיָא יִרְמְיָהוּ (ד' כ"ד), אָמַר עוֹד
 (יִרְמְיָה ד' כד): "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ", כִּי
 הַגְּבָעוֹת הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים הַבַּחוּרִים
 הַנִּקְרָאִים גְּבָעוֹת אֲצֵל בְּחִינּוֹת הַהָרִים הַנִּזְכָּר, הִנֵּה

הַגְּבֻעוֹת אֱלוֹ נִתְקַלְקְלוּ לְגַמְרִי, כִּי בְּרֹאוֹת
הַתְּלִמִּידִים הַקְּטָנִים אֶת הַגְּדוֹלִים הָהָרִים הָרָמִים
רוֹדְפִים יוֹמָם וְלַיְלָה אַחֲרֵי הַפֶּשְׁטִים וְאִינָם
עֲסוֹקִים בַּחֲכָמָה הַזֹּאת וְאִינָם יוֹדְעִים, כִּי
מִירְאָתָם לִכְנָס בָּהֶם נִמְנָעִים מִלְּהִתְעַסֵּק בָּהֶם
כַּנֶּזֶכֶר, וְעַל כֵּן גְּבֻעוֹת אֱלוֹ נִתְקַלְקְלוּ וְלָבָם שָׁרַשׁ
פוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְעָלְתָה בָּהֶם חֲלוּדַת טִיט וְרִפְשׁ
לְכַפֹּר בַּחֲכָמַת הָאֱמֶת, וְאוֹמְרִים שְׂאִין בַּתּוֹרָה
אֶלָּא פֶּשְׁטִיָּה וְלְבוּשִׁיָּה בְּלִבָּד עַל דְּרָךְ הַנֶּזֶכֶר
לְעִיל בַּפֶּרֶשֶׁת בְּהֶעֱלֵתָּהּ, וְאִין סָפֵק כִּי לֹא יִהְיֶה
לָהֶם חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא כַּנֶּזֶכֶר שֵׁם בְּזָהָר. וְכִבָּר
נִתְבָּאָר לְמַעַלָּה הַסֶּבֶה כִּי תוֹרַת עוֹלָם הַבָּא אֵינָנָה
כַּפֶּשְׁטָה רַק עַד שֵׁם עוֹסְקִים בְּרִזֵּי הַתּוֹרָה
וְסוּדוּתִיָּה, וְזֶה שְׁלֹא בָּחַר בָּהֶם וְלֹא טָרַח בְּעוֹלָם
הַזֶּה מֵעָרֵב שַׁבָּת לֹא יֹאכַל בְּשַׁבָּת, וְעָלִיָּהֶם נֶאֱמַר
"הִנֵּה עֲבָדֵי יֹאכְלוּ וְאַתֶּם תִּרְעָבוּ" וְגו'.

**מְנִיעֵתָנוּ מִלְּהִתְעַסֵּק בָּהֶם גּוֹרָמַת אַחֲזוֹר וְעִכּוֹב
בְּנִין בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ וְתַפְאֲרֵתָנוּ**

**וְהִנֵּה הַכֶּתוּב מַעֲיד (יִשְׁעִיָּה נט טז): "וַיֵּרָא כִּי אֵין
אִישׁ וַיִּשְׁתּוּמָם כִּי אֵין מַפְגִּיעַ", בְּלִשׁוֹן
שְׁלִילָה, אוֹי לְאַזְנִים שֶׁכֶּךָ שׁוֹמְעוֹת וְאוֹי לְעֵינַיִם**

שְׁכָךְ רֹאוֹת, עֲדוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ עָלֵינוּ, וְאֵין לָנוּ לֵב
לְדַעַת לַחֲזוֹר וּלְהִתְעַסֵּק בַּחֲכָמָה הַזֹּאת, לְהַחֲזִיק
יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יִשְׁעִיָּה סג ה): "וְאָבִיט וְאֵין
עֶזֶר וְאֶשְׁתּוּמִּם וְאֵין סוּמָךְ". וְהוּא בְּהִיּוֹתָנוּ
עֲסוּקִים בַּחֲכָמָה הַזֹּאת, כִּי עַל יָדָהּ תִּתְקַרֵּב
הַגָּאֹלָה, וְכִבְיָכוֹל יִשְׁוַעְתָּהּ לְשִׁכְנֵת עֲזוֹ, הֵינּוּ
מִמְהָרִים לְהַצְמִיחָהּ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "וְתוֹשַׁע לִי
זֶרְעִי", לִי מִמָּשׁ כִּבְיָכוֹל... כִּי הַכֹּל תָּלוּי בְּעֵסֶק
הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעָתָנוּ מִלְּהִתְעַסֵּק בָּהּ הִיא
גּוֹרֶמֶת אַחֲזוֹר וְעֹכּוֹב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשָׁנוּ
וְתַפְאֲרֵתָנוּ... כִּי אֵין לוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֶת
רוּחַ בְּעוֹלָמוֹ, אֲלֹא כֹאֶשֶׁר עוֹסְקִים בַּחֲכָמָה זֶה.

**כְּשִׁיחָה קְרוֹב לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ אֶפְלוּ נְעָרִים
עֲתִידִים לְמִצַּא נִסְתָּרוֹת הַחֲכָמָה**

בְּזוֹהַר הַקְדוֹשׁ פָּרַשְׁת וַיֵּרָא (דף קיח): [הַתַּרְגוּם
לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ]: אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן
אֵין רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּזָה שְׂחִיתְגָּלָה
לְעוֹלָם כָּל כָּךְ, וְכְּשִׁיחָה קְרוֹב לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ
אֶפְלוּ נְעָרִים שְׁבַע עוֹלָם עֲתִידִים לְמִצַּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל
הַחֲכָמָה וּלְדַעַת עַל יָדוֹ קִצִּים וְחִשְׁבֹנוֹת, וּבָאוּתוֹ
הַזְמַן יִתְגַּלָּה לְכֹל.

ובאמת כְּכַר הָרַעֲיָא מְהִימָנָא [הוא מִשֶּׁה רַבְּנוּ ע"ה] מִצְוָה אוֹתָנוּ לְלִמּוּד זוֹהַר הַקְדוּשׁ דְּוָקָא, כִּי תוֹרַת הָרֶשֶׁב"י מֵאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלִמּוּד לֹלָא הֶפְסֵק וְלֹא לֵתֵת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁיִגְאֲלֵנוּ (זוהר פִּנְחָס ריט.).

קִיְמוּ וּקְבִלוּ הַיְּהוּדִים קְהֵל עַדְת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַזֶּהר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זָקֵן

הַצַּה"ק הַמְּלוּב"ן צִי"ע רַבְּנוּ יוֹסֵף חַיִּים, הֵבֵן אִישׁ חֵי, זִיע"א (בְּהַקְדַּמַּת הַתְּקוּנִים בְּנִיחָה), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: מִזְמָן אֲשֶׁר הִצִּיץ וְזָרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאֻרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים וְסֵפֶר הַזֶּהר קִיְמוּ וּקְבִלוּ הַיְּהוּדִים קְהֵל עַדְת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַקְדוּשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזֶּהר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זָקֵן, וְהֵגֵם דָּאִין לֹאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת טְהוֹרוֹת שְׁבַסְפָּרִים הַקְדוּשִׁים הָאֵלֶּה אֵף עַל פִּי כֵן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם וּמִתְלַהֲבִין בְּקִרְיָאָתָן מְאֹד מְאֹד.

"אֶתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמֶלֶךְ בְּעִטְרוֹתָיו בְּרֹאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוֹן

הָרֶשֶׁב"י זִי"ע יוֹשֵׁב אֶתָּנוּ בְּלוּמִדֵּינוּ תוֹרָתוֹ: אֲפִילוּ עוֹד הַיּוֹם אַחֵר שְׁנַפְטֵר רֶשֶׁב"י

מְבִינֵנוּ, כָּל זְמַן שְׁאֲנוּ עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא,
 "אַתְעֵטֵר" בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מְעֵטֵר כְּמֶלֶךְ
 בְּעִטְרוֹתָיו בְּרֹאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגִוּוֹן, עַכְל"ק. (הצה"ק
 רַבִּי אַבְרָהָם אַזּוּלָאִי, הַצֵּה"ק רַבִּי אַבְרָהָם גְּלָאנְטִי זִיע"א, "אור
 הַחֲמָה" קכ"ג ע"ב).

קול קורא מהיכל ה' – נגד מתנגדי הזוהר הקדוש – "הדרדעים"

כת ההדרדעים נגד הזוהר הקדוש

מובא כאן חרם הקדמונים מלפני כמאה שנה בשנת תרע"ד נגד המשכילים והערב רב קליפת עמלק, מתנגדי הזוהר הקדוש, והחרימו אותם כ-150 גדולי ישראל, ואסרו ללמוד בספריהם ולשמוע תורה מפיהם ולא מפי כתבם, ומשם יכול כל אחד ללמוד שאם ישנם היום רבנים או אנשים יוצאי תימן שלא לומדים זוהר או מתנגדים ללימוד הזוהר ולא אומרים לאנשים ללמוד זוהר, הם גילגולי וממשיכי דרכם של כת הדרדעים הנ"ל, ומי שיקרא את לשון הצדיקים הקדושים מה שהם כותבים ימלא פחד ויבין באיזה מלחמה אנחנו כאן עם הערב רב שלא רוצים ללמוד ולפרסם את תורת הזוהר הקדוש.

לדאבונינו ישנם עוד היום הרבה דרדרים וגילגול מהם, וכבר יצא נגדם הגה"צ מרן עובדיה יוסף שליט"א נגד הזוהר הקדוש.

הדרדעים – דרדרים זה לא דבר חדש, החטא הקדמוני של הנחש שהביא מיתה לעולם

כבר כתבנו בספר זוהר ההצלה, שבגלל שאדם הראשון לא רצה לעסוק בעץ החיים הוא תורת הסוד נפל בחטא עץ הדעת ונקנסה מיתה לעולם, ונתקלל אדם הראשון ונתקללה חוה ונתקללה האדמה – בקללת אדמה נאמר: (בראשית פרק ג יח) וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לְךָ וְאָכַלְתָּ אֶת עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה. – זה מרמז כאן את כת הדרדעים, וזה היה כל המלחמה נגדם, בחרב ובחנית נגדם, שכל הגלגולים מהם משכילים, והסימן עליהם, שהם מתנגדים ללימוד תורת הנסתר הזוהר הקדוש, לכן צריכים מאוד להיזהר בפרט מאלו שבאים מתימן שאם הם מתנגדים ללימוד תורת הסוד כי זה המפתח, אם הם מהדרדעים, כמו שכתב באריכות מרן שליט"א.

עכשיו הם עוזרים לעכב את הגאולה. עד עכשיו ידענו שיש לנו מלחמה נגד הערב רב. כעת התגלה לנו מלחמה חדשה נגד ערב רב עמלקים חדשים הדרדעים מיוצאי תימן. לכן ראוי מאוד שכל אחד יקרא מה שכתבו וחתמו לערך 150 גדולי ישראל והחרימו אותם לנצח, ואסור להתפלל אתם ולדבר אתם, כי בחרם חמור של גדולי ישראל לפני קרוב למאה שנה. וכבר יצאו בדרשות כמה מגדולי ישראל נגדם. ונקוה לדבר עוד מזה באריכות.

קול קורא מהיכל ה'

נפלה עטרת ראשינו

לנוכח עינינו התמהוות, המשתאות ולא מאמינות לנוכח מכתבים שהתגלו מערי תימן שאחינו בשרינו, כורתים מאז ועד היום את הכתר של תורתנו הקדושה הזוה"ק של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

קיבוץ רבני עיה"ק ירושלים. לנידוי מתנגדי הזוהר הקדוש, שעיקר שורשם מהמשכילים הכופרים ותחילתם מארץ תימן, ומשם התפשטו לכל העולם כמו ליטאים וחסידים ועוד

אנחנו החתומים מטה חכמי ורבני עיה"ק ירושלים ת"ו בשומעינו את השערורייה אשר נעשתה בארץ תימן, כי יצאו אנשים בני בלייעל לחפור בורות נשברים ועזבו מקור מים חיים וידיחו בני עירם ויכו בלב התמימים הנאמנים לד' ולתורתו הקדושה ויפגעו פיהם לדבר סרה על ספר הזוהר הקדוש להתנא האלקי' הקדוש רשב"י זיע"א ועל ספרי המקובלים זיע"א שנתפרסמו ונתקבלו בכל תפוצות ישראל, ועל ספרי השולחן ערוך הקדושים אוי להם מעלבונה של תורה, הסירו המצנפת והרימו העטרה, עפרא לפומייהו, שמענו ותרגז בטננו נפלו פנינו וכשלו ברכינו נשכבה בבשתינו ותכסינו כלימתינו כי המכשלה והפרצה הזאת עלתה בימינו ועמדנו מרעידים בלב בהול ונכנע מפחד ד' ומהדר גאוונו לקנאת קנאת כבוד ספר הזוה"ק וכבוד מחברו הרשב"י זיע"א עמדנו על

רגלינו בלב אחד בהקהל ובקיבוץ הרבנים, העליון ישמור אותם, עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, ירושלים של מטה, כנגד ירושלים של מעלה, ופתחנו ארון הקודש, והחרמנו האנשים החטאים בנפשותם המדברים סרה על הזוהר הקדוש וכיוצא בזה, וכן חובה על כל ישראל בהגיע מכתב זה לארצותם למקומותם יעמדו כולם לפני ארון ה' להחרים החטאים האלה! וזהו נוסח החרם!

נוסח הנידוי והחרם של רבני עיה"ק
נגד מתנגדי הזוהר הקדוש

בגזירת עירין ובמימר קדישין אנו מחרימין ומנדיין ומשמתין ומקללין ומאריין, על דעת המקום ועל דעת הקהל הקדוש בספר התורה הזה, בשש מאות ושלש עשרה מצות הכתובות בו, בחרם שהחרים יהושע את יריחו, ובקללה שקלל אלישע את הנערים ואת גיחזי נערו, ובשמתא דאנשי כנסת הגדולה, ובשמתא דשמתיה ברק למירוז, ובשמתא דשמתיה רב יהודה לההוא עפרא, ובכל האלות והקללות והחרמות והנדוין והשמתות שנעשו מימות משה רבינו ע"ה, עוד עכשיו בשם אכתריאל י"ה ה' צבאות, בשם מיכאל השר הגדול בשם מטטרון, ששמו כשם רבו בשם סנדלפון הקושר קשרים לרבו בשם בן ארבעים ושנים אותיות, בשם שבקע משה את הים, "אהיה אשר אהיה" בסוד שם המפורש בשם ד' אלקי ישראל, יושב הכרובים בשם הגלגלים והאופנים וחיות הקודש ומלאכי השרת לכל איש, או כנסיה וחבורת רשעים, אשר ידברו סרה ויטילו פגם בקדושת ספר הזוהר הקדוש ומחברו הרשב"י זיע"א, ובכל ספרי המקובלים זיע"א ועל ספר השולחן ערוך,

ארורים הם מפני השם הנכבד והנורא היוצא מפי כהן גדול ביום הכפורים, ארורים הם בשמים, ובארץ, ארורים הם מפני הגבורה, ארורים הם מפי אכתריאל י"ה ה' צבאות, ארורים הם מפי שר התורה, ארורים מפי האל הגדול הגבור והנורא, בעגלא תהא מפלתייהו, אל אלקי הרוחות השמידם והאבידם והכניעם והשחיתם והכריתם, מלאכי חבלה יפגעו בהם, ארורים הם בכל אשר יפנו באסכרה תהיה מיתתם, יכם ה' בשחפת ובקדחת ובדלקת ובחרחור ובחרב ובשדפון ובירקון ורדפום עד אבדם, ילבשו קללה כמדם, לא יאבה ה' סלוח להם, ורבעה במ כל האלות הכתובות בספר התורה הזה, ומחה ד' את שמם מתחת השמים והבדילם ה' לרעה מכל שבטי ישראל הם וכל הנלוים אליהם, בכל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזה, אמן כן יהי רצון, וגם נודיע כי הם כעכו"ם לכל דבריהם, שחיטתם נבילה, יינם יין נסך, גיטם אינו גט וכו' וכו', עד אשר ישובו מדרכם הרעה ויאמינו בכל חלקי התורה הנגלה, והנסתר יחדו יהיו תמים ושלי"ב ושמ"ר ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום!

חתימת קנ"ב (152) רבנים המנדים
ומחרימים את מתנגדי הזוה"ק

כ"ד החותמים בשעריך ירושלים בש"א לח' שבט שנת תרע"ד לפ"ק.

1. הצעיר משה הררי ס"ט	5. חיים סעדיא ס"ט
2. יום טוב ידיד הלוי ס"ט	6. חיים שאול דוויך הכהן
3. אברהם סלאם ס"ט	7. בן ציון מרדכי חזן ס"ט
4. שמואל פאדרו ס"ט	8. אברהם ענתבי סקא ס"ט

9. אליאו עבוד ס"ט
10. אברהם פילוסוף ס"ט
11. יצחק בכמוהר"ש עבאדי ס"ט
12. נתנאל חבובא ס"ט
13. יצחק סויסיה ס"ט
14. שלום הדאיה ס"ט
15. שאול קצין ס"ט
16. יעקב חרין לופיס ס"ט
17. אהרן עילי הכהן ס"ט
18. אברהם ביג'אני ס"ט
19. הצב"י יעקב חיים ס"ט
20. נסים אברהם ואדון ס"ט
21. יהושוע שהרבאני ס"ט
22. אברהם ענתבי ס"ט
23. אהרן חיים פירירה ס"ט
24. יחזקאל עזרא הלוי ס"ט
25. אליאו דווין הכהן ס"ט
26. נאם יצחק דוד גרסמאן
27. נאם רפאל מרדכי יצחק בהר"י שפירא ז"ל
28. נאם שניאור זלמן בהר"ר יצחק דוד נ"י
29. נאם שמעון הורוויץ נ"י
30. חיים ליב אוערבאך
31. נאם אברהם פרענקל
32. נאם משה מרדכי חמדאן
33. נאם מרדכי זאב בראנד
34. נאם מרדכי דוד
35. נאם שלמה מנחם וויינטרויב
36. נאם דוד מרדכי מפראגע
37. נאם משה פרידמאן
38. משה יצחק בהר"ד אלי צמר ז"ל מלכ"ש לובעצקי
39. נאם צבי הירש ווייספיש
40. נאם וועלביל בן הערשיל
41. נאם אלטער יצחק
42. נאם מנחם שמואל במהר"י
43. נאם יעקב ליב גאלדשטיין
44. נאם חיים יצחק הכהן
45. מאיר בנימין לפיקא
46. יוסף מאטע אויערבון
47. נאם נח כץ
48. הק' אשר בן מו"ה מאיר ניימאן ז"ל
49. יהושע בנימין ווייסענשטערן
50. ליב ספעקטאר
51. משה חיים הכהן
52. נחמן יוסף בן ה"ר נחמן יוסף זצ"ל
53. שמחה בונם ווערנער

54. יצחק שמעון שפיטצער 75. מאיר אלי זילבערמאן
- סג"ל 76. ירחמיאל יוסף בהרה"צ
55. דוד ברי ז"ל רא"מ זצ"ל
56. שמואל ווייסענשטערן 77. אברהם שלמה בהרה"צ
57. זלמן בר"ד נ"י ישעי' אהרן זצ"ל
58. דובער פארמעט 78. יוסף אדלער
59. בן ציון ספרדי 79. אלטער גרשון אשר
60. ישעי' אשר זעליק ברי"ץ בענדאעראוו
- מרגליות 80. מנחם מענדיל בוכוואלד
61. יודא יעקב קופערשטאק 81. משה מנחם זונענשיין
62. אברהם שמואל העשיל 82. מאיר פונק
63. יוסף ראטמאן 83. מרדכי בערשקאוויץ
64. אברהם בנימין ב"ר גרשון 84. נטע צבי ווייס מגיד יליד
65. ישראל בן רייזל ירושלם
66. חיים וואללעס 85. שמואל בר' דוד נחמן
67. יעקב בהרב ר' עקיבא ז"ל מלובלין
68. אברהם אלי' בהרב הגאון 86. חיים יהודא ליב אויערבאך
- מוהר"ר יחיאל מיכל זצ"ל 87. שמעון צבי פוקוויץ
69. צבי קויפמן 88. יצחק מאיר הלוי הורוויץ
70. ישראל ראבינאוויץ 89. משה ארי' ליב שפירא
- קאהאנאווער 90. אלי' נחום פרוש
71. אהרן צבי ב"ר ליפמאן ז"ל 91. מאיר שלום ב"ר נתן הלוי
72. מאיר לעוויי 92. נחום רוטמאן
73. אברהם דוב בערקסמן 93. אברהם דוד יעקובזאהן
74. נחום בערינהאלץ 94. אברהם אהרן מלאעזא

95. יוסף קדיש
96. בצלאל ברוך פרידמן
97. אברהם יוחנן יאדלער
98. משה יצחק חעשין
99. שניאזור זלמן זקש
100. שלום ליב פדידיט
101. יעקב ליב קלעצקי
102. טובי ליב ווילנער
103. צבי שפירא
104. אהרן טייבער
105. חיים דוד הורוויץ
106. דוד ברוילעווי
107. חיים מיכל בהראזל"ה
לעווי
108. יעקב אליעזר ב"ר משה זלה"ה
- אברהם חיים ז"ל
109. אהרן אלי' קיעניגסבערג
110. חיים שלמה ראזינטאהאל
111. ניסן ליב הכהן
112. שלמה גרשון סאם
113. יעקב ארי' טרעסטרעטער
114. שלמה נתן ב"ר ענגער
115. יצחק ב"ר סעדיא הלוי
116. משה בן יעקב
117. צבי הרש בלוויא
118. פסח מוזעט
119. אהרן אברהם בן הרה"צ
משה זלה"ה

הזעזוע והרעד של הרבנים בד"צ דק"ק הספרדים אשכנזים
פרושים חסידים ומערבים לנוכח מתנגדי הזוה"ק

חותם בד"צ דק"ק ספרדים חי"ו יכב"ץ בעיה"ק ירושלם

הסכמת הרבנים גדולים ב"ד הצדק דק"ק ספרדים אשכנזים
פרושים חסידים ומערבים הי"ו.

היות שראינו מכתבים שבאו מערי תימן, על השערורייה
שעושים על ספרי הזוהר הקדוש וספרי הקבלה,
לדבר סרה עליהם ועל מחברם ועל ספר השו"ע, פלצות
אחזתנו, ורעד ליבנו ונקרע לקרעים, משמוע דברים
כאלה, מאנשים אשר בשם ישראל מכנים עצמם, כי כן
בכח תוה"ק שתתעלה הננו מחרימים ומשמתים אותם,

ומפרישים אותם ומבדילים אותם מעדת ישראל, ורבעה בהם כל אלות התורה, ולא יאבה ה' סלוח להם, עד אשר יחזרו בהם וישובו אל ה' ויאמינו בתורה בכל חלקיה בנגלה ובנסתר, ושומע לנו ישכון בטח, ושאנן מפחד רעה. היום י"ט שבט התרע"ט כ"ד בית דין רבא דעדת הספרדים פה עיר הקדש ירושלם ת"ו.

120. חיים דוד סורנאנה ס"ט 121. נחמן ב"ר וידאל אנגיל ס"ט

122. שמעון אשריקי ס"ט

* מקום חותם בד"צ דק"ק ספרדים חי"ו יכב"ץ בעיה"ק ירושלם תובב"א

הרעד והרוגז של רבני האשכנזים על השמועות הרבות בדבר מתנגדי הזוהר

חותם בית דין צדק דקהל אשכנזים חסידים בעיה"ק ירושלם
גם הבית דין צדק דפה קרתא קדישא ירושלם תבנה ותכונן החתומים מטה, מאשרים בזה דברי הרבנים הי"ו החתומים לעיל, ולמפורסמות אין צריך ראיה שכל ספרי המקובלים המפורסמים בכל תפוצות ישראל, ומכש"כ ספר הזוהר המקובל להתנא הקדוש הר' שמעון בן יוחאי, זכותו יגן עלינו אמן, הוא מחלקי תורתנו הקדושה, וכל המסתפק ואינו מודה בהם ח"ו, אין לו חלק בתוה"ק, והוא מופרש ומובדל מעדת ישראל, וכל המאמין בהם יזכה לחיי עולם, לרב הצפון כעתירת הבד"צ הבע"ח למען כבוד תורתנו הקדושה.

היום יום ה' ט' שבט תרע"ד פעה"ק ירושלם תוב"א.

123. נאם משה נחום 124. נאם ארי' ליב בהרא"ד
וואללענשטיין 125. ונאם צבי פסח פראנק

* מקום חותם ב"ד צדק דקהל אשכנזים הי"ו בעיה"ק ירושלים ת"ו.

שמוע שמענו ותרגזו בטנינו, רעדה ופלצות אחזתנו על השמועות הרעות אשר כל השומע יוריד כנחל דמעות, איך באו פריצים לחלל את מקדש ה' ובמדינת תימן שמה נהייתה הרעה, כי יצאו אנשים בני בליעל רעים וחטאים אשר זדון לבם, השיאם להרים יד בקדושת תורתנו, לדבר סרה על ספר הזוהר הקדוש, מאור עינינו המקובל להתנא האלקי הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, זכותו יגן עלינו ושאר ספרי קבלה הקדושים שנתקבלו ונתפרסמו בכל תפוצות ישראל, אשר כל דבריהם דברי אלקים חיים המה, אחד מחלקי התורה שמסיני נמסרות, וקדושים ככל כתבי הקודש אמרות ה' אמרות טהורות, וכל המפקפק בהם הוציא את עצמו מכלל ישראל, ואין לו חלק בתורתנו, אוי לדור שכך עלתה בימיו, חוב קדוש מוטל על כל גדולי הדור, ואחריהם ינהרו כל בית ישראל בכל מקומות מושבותיהם לעטות כמעיל קנאה, קנאת ה' צבאות תעשה זאת לתבוע עלבון תורתנו, לגדע קרני רשעים שחיללוה, ולגלות קלונם ברבים כי המה מוחרמים מנוודים מופרשים ומובדלים מעדת ישראל, יען כי דבר ה' ביזו, ואת תורתו מאסו, ארורים הם וארורים יהיו, המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד בשם ה', נגילה ונשמחה בו ובתורתו הקדושה והטהורה תורה שבכתב ושבע"פ, הנגלה והנסתר, יחדיו יהיו תמים, לנו ולזרעינו וזרע זרעינו עד עולם בקשר אמיץ ויחודא שלים, כן יהי רצון. ויהי נועם ה' עלינו ויזכינו בכלל ישראל לראות בישועתו אשר יעשה עמנו, עת רוח הטומאה יעביר מן הארץ, ומלאה הארץ דיעה את ה' בב"א.

כ"ד הבית דין צדק דפה עיר הקדש ירושלם תבנה ותכונן במהרה
בימינו אמן הכו"ח לכבוד ה' ולתורתו הקדושה.

126. נאם ליפמאן דוד 127. נאם מאיר איזראעל ד"צ
במהר"י ז"ל פה עיה"ק

128. נאם בצלאל ישעי' בערינשטיין

* מקום חותם בית דין צדק דקהל אשכנזים חסידים בעיה"ק
ירושלם ת"ו.

ההלם והתמהון הגדול של עדת המערבים על מראות מכתבי
כת הפריצים מערי תימן המטילים פגם בזוה"ק

חותם בית דין צדק דקהל עדת המערבים בעיה"ק ירושלם

תמהנו מראות המכתבים שבאו מערי תימן, איך יצאו כת
פריצים פוקרים, המטילים פגם בקודשי שמים
הוא ספר הזוהר הקדוש להתנא האלקי רבי שמעון בן
יוחאי זכותו יגן עלינו אמן ושאר ספרים המקובלים זכותם
יגנו עלינו אמן וכו' עפרא לפומייהו, תסמר שערות בשרינו
משמוע דברים כאלה כי כן אנחנו מחרימים ומשמטים
אותם ומפרישים אותם מעדת ישראל, הם וכל הנלווים
אליהם, ארורים הם וארורים יהיו חטאם, ישאו ערירים
ימותו, לא יאבה ה' סלוח להם, עד אשר ישובו, אל ד'
להאמין בכל חלקי התורה, הנסתרות והנגלות ככל ישראל
הקדושים, ושלי"ב ושמ"ר כה דברי בית דין הצדק דק"ק
המערבים בירושלם ת"ו בש"א שבט תרע"ד לפ"ק.

129. הצעיר נחמן בטיטו ס"ט רב 130. הצב"י אליהו י' לענ'ימי
לעדת המערבים יצ"ו ס"ט

131. הצעיר אברהם מרסיאנו ס"ט

* מקום חותם בית דין צדק דקהל עדת המערבים בעיה"ק ירושלם ת"ו

דברי הזעזוע של משה פרנקו חכם באשי בירושלים נגד עדת הפריצים מבני תימן

ספרי תורה והלילי שאי על שפיים קינה, הוריד כנחל דמעה, על הפרץ הגדול, כי קמו פריצים במני עמנו במדינות תימן אשר פרקו עול שמים ועול תורה, השליכו שקוצים ויחללו שמך ודיברו סרה כפרה סורה, על חלק גדול וקדוש מתורה הקדושה, על ספר הזוהר הקדוש המקובל אצל כל ישראל, להתנא רבי שמעון בן יוחאי, זכותו יגן עלינו אמן, וגם על יתר ספרי הקבלה הקדושים ורבנו האר"י זצוק"ל וחבריו, ויחפאו עליהם דברים, אשר כל שמעם תצלנה שתי אזניו והפכו דבר אלהים חיים למינות ואפיקורסות, אוי להם על שברם, נוח להם שנהפכה שליתם על פניהם, והאנשים החטאים האלה עודם במרדם ובמעלם וע"כ החובה מוטלת על כל איש מישראל אשר יראת ה' נגע בלבו להבדילם מקהל הגולה, כי האנשים האלה יצאו מכלל ישראל ואין להם חלק ונחלה באלקי ישראל יאכלו בדי עורם ושמן יהיה לאלה ולקללה בקרב הארץ, וכבר כל רבני עיה"ק ירושלם, ובראשם מע"כ הרה"ג בדה"צ ספרדים ואשכנזים לבשו קנאת ד' צבאות ותוה"ק, והחרימו, ונדו, והפרישו, והבדילו את הרשעים הללו מכלל עדת ישראל. וגם ידי תכון עם כל הרבנים הי"ו ובכן בשם ה', ובשם תורתנו הקדושה, הנני מבטא בפירוש כי בני בלייעל אלה אשר עשו המזימתה, הרי הם מוחרמים ומנוודים ומופרשים מקהל עדת ה', ארורים המה, וארורים יהיו כל ימיהם, מרעה אל רעה יצאו, המק בשרם, ועיניהם תמקנה בחוריהן, המה יכרעו ויפולו, עד אשר ישובו אל ה' ויאמינו בתורה בכל חלקיה ויתקנו מה שקלקלו, ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב את לשונו, ואת רוח הטומאה יעביר

מן הארץ ומלאה הארץ דעה את ה', ואנחנו בשם ה' נעשה ונצליח, נגילה ונשמחה בו ובתורתו הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, הנגלה והנסתר לנו ולזרעינו וזרע זרעינו עד עולם, ויהי נועם ה' אלהינו עלינו וגומר ויחד כולנו נזכה לאור באור ה' בבנין ציון ונוה אפריון כעתירת החותם ברתת וזיע לכבוד ה' ותורתו הקדושה פה עיר הקודש ירושלים תבנה ותכונן בש"א לח' שבט התרע"ד ליצירה בא ס"ט פתחתי שקי ותאזרני שמחה לפ"ק.

132. ע"ח משה פרנקו חכם באשי בירושלים ואגפיה

מקום החותם

דברי חו"ר התימנים בארץ הקודש ירושלים ת"ו יפו ותל אביב ומושבות יהודה והגליל יע"א

ראה ראינו שערוריה נוראה קול ענות החוברת שנדפסה מתשובות דברי כזב ומרמה שחיברה רב החובל מעי"ת "צנעה" אשר בתימן רבתי, ושמו י'חיא ב'ן ש'למה קפא"ה יב"ש, ויבשה משנתו, לדבר בלעגי שפה על דברי הזוה"ק והמקובלים באופן נורא מאד ר"ל, ובה הוציא כל רוחו והראה זחיחות דעתו עליו נגד גאוני ואדירי עולם אשר עמוד בית ישראל נשען עליהם, מדור דור ועד היום, והולכים כל בית ישראל לאורם בביאורי התורה והמצוה וקבלו כל ישראל דבריהם כתורה מסיני באין פוצה פה, והם אשר גילו ברוה"ק שעליהם ליחידי סגולה את הנסתר בתוה"ק, והפיצו אור הגנוז אשר מכוסה בתוה"ק, שאין להם ביאור כ"א ע"ד הנסתר והגדילו את כבוד התוה"ק וברכו כל ישראל ברוך שחלק מחכמתו ליראיו, ומעת התפרסמו סודות התורה ע"י גילוי הזוה"ק הוסיפו בני ישראל קדושה על קדושתם וקבלו עליהם כמה חומרות

ופרישות וטהרה ולא באו לידי זלזול ח"ו אפילו על סייג קטן של תורה ושל דבריהם, כידוע. ואם אמנם שקודם לרב החובל הזה נמצאו אחדים חכמים גדולים בתורה ויראה שכתבו איזה דברים שנראה שהם פקפקו על דברי זוה"ק, בכל זאת לא יצאו נגדו בזלזול גס כהיב"ש הזה, ולדוגמא נזכיר פה מה שכתב הגאון החרیف מוהר"ר משה קוניץ ז"ל בספרו הנחמד הנק' בן יוחאי, שכתב על דברי הגאון האדיר מהרש"ל ז"ל וז"ל: אפס החרף הגדול מהרש"ל ז"ל בתשובתו (סי' צ"ח) סר מדברי המקובלים את ספר הזוה"ק לא בעבור שלא האמין ח"ו שספר הזוה"ק איננו מרשב"י וסיעתו הרי בעצמו כתב שם שחברו רשב"י ובזה אינו מסופק, אמנם בתומו כתב לדעתו לפי שלא פסקינן בכל הש"ס כר"ש, ה"נ לית הלכתא כוותיה, בברכת תפלין של יד בישיבה, ובמה שאוסר להניחם בחוה"מ ע"ש, אך גם הוא לא עמד על דעתו ולא קיים מאמרו, אכן הנהו בגבהו עומד שחוח בקידה ורתת בהעתיקו דברי הזוה"ק האלה בספרו יש"ש (ביצה פ"א סי' נ"א) וז"ל: בודאי יש עון גדול להניח תפלין בשבת וי"ט, ובזוהר כתב שחייב מיתה, וגדולה מזו כ' דהמניח תפלין בחוה"מ חייב מיתה ואף שהפוסקים לא הביאו דין זה מ"מ מה לנו להכניס עצמנו בספק עונש וכו' ע"ש, בא לשונו ממש כלשון שכתב הב"י (א"ח סי' ל"א) דעליה קפליג בתשובתו הנ"ל, ע"כ לשונו של הרב הנ"ל ובאריכות קצת עי"ש בספרו "בן יוחאי" צד קכ"ח, גם מה שיצא הגאון הגדול הרב יעב"ץ ז"ל נגד הזוה"ק בספרו מטפחת ספרים, כבר השיבו במענות ומטפחות הגאון הנ"ל בספר בן יוחאי אשר בו הראה עוצם כחו. ואם באנו להביא ראיות על אמיתתה של חכמת הנסתר מדברי התלמוד והמדרשים אשר ברוחב

בינתם נסתפקו במקומות ידועים בש"ס באופן נסתר מאד, לרגל השעה שעת חירום, אשר באותו הזמן היתה האומה כספינה המטורפת בים הצרות, תקצר היריעה מהכיל, והנם כבר כתובים אחת לאחת בספר "בן יוחאי" הנז"ל וספרים רבים שקדמו לתקופת רב החובל שלנו, אלא בידעו כי אין ספרים כאלה בתימן בזה יכל להרעיש את לבבות תלמידיו הריקים לרבות התמימים, בחשבם כי הוא המחודש חדשים והגיש לפניהם דברים נכונים, ומה גם בענין האמונה, ומי הוא זה אשר בשם ישראל יכנה לא ירתע מדבריו האיומים כביכול, אוי לו אוי לנפשו, כי בנפשו דבר שקר ענה בחכמים צדיקים, ורק גרם לתעות בני ישראל מהתורה הקדושה והתמימה ונסתריה, והוציא דיבה על חכמת הנסתר ומוציא דיבה הוא כסיל, ואפריון נמטי לאנשי שם מחו"ר צנעא ברית התימן אשר קנאו קנאת ה' צבאות, ועברו בין בתרי מחברתו, וכתבו תשובות על כל פרקיו, ופקקו כל חוליותיו, והוקיעו נגד כל קורא ישר את ערמתו, וכחשו דבר דבור על אפניו, ושלחוהו מהתם להכא להוציאו בדפוס (אם אמנם לא היה הצורך להאריך בו כ"כ כ"א היה ראוי להביא את הראיות על אמיתת חכמת הנסתר, ולא להשיב על דבריו כי למי תשיב כנודע). ואין עוד מן הצורך לפרט כל הסתירות כי יוכפלו הדברים וילאה הקורא בהם, ועפ"י שהם הביאו כל פרקיו בשלמות, וחו"ר גאוני קרתא קדישא ירושלם האסירו לקרות ספרו, ראוי היה שלא להעתיק כל דבריו כדי שלא לעבור ע"ד חכמים ואיסורם. אך כיון שהם שמו את התשובה, בצד כל פרק ופרק, ומה גם כי עשינו שינוי באותיות, דבריו כתב רש"י והתשובה באותיות אשורי על כן הסכמנו לדעתם בזה, ומצאנו סעד להתיר במה שכתב בזה הרב מחבר ספר הברית ז"ל בסוף הקדמה

שנייה ד"ה ואלי דבר יגונב וכו' עיי"ש. [הערת המו"ל: ועיין בשו"ת רב פעלים לרי"ח הט"ב מה שהשיב בחריפות על זה].

ונסיים בשים שלום וברכה וישיב ה' נדחינו ויקיים בנו מקרא שכתוב ומלאה הארץ דעה את ה', כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם, ואם פרצנו ח"ו חוק המוסר והוא רחום יכפר, כי קנאת ה' צבאות תעשה זאת ודי בזה.

כ"ד צעירי הצאן:

133. נאם חיים שלמה עראקי	134. נאם אברהם חיים נדאף
כ"צ יצ"ו	יצ"ו
135. נאם שלום בהרה"ג יחיא	136. נאם יחיא נחום יצ"ו
יצחק יצ"ו	
137. נאם שלום שלמה נגאר	138. נאם יאזרא אברהם
יצ"ו	חבשוש יצ"ו

הסכמת הרה"ג המקובל מרן שלום יוסף אלשיך שליט"א הרב הראשי וראב"ד לעדת התימנים בעיה"ק ירושת"ו בבי"א

ב"ה ירושלם עיה"ק עשרים לחדש חשון תרצ"ח.

מי אני אשר אבוא להעיד על זוהר השמש, אחרי שדבר זה ידוע ומפורסם בכל תפוצות ישראל ממזרח שמש עד מבואו, וכולם מאמינים בני מאמינים בזוהר מדור דור, וקראו לו זוהר הקדוש, על כי הזהיר והאיר עיני ישראל בסודות התורה, אבל לפי שבדורנו נמצאו אנשים המפרשים סודות הזוהר כפשוטם ולפי שסודות הזוהר נאמרו רק בדרך משל ומליצה, והם למעלה מבינת אנוש, ולא כל מוחא סביל דא, ועיי"ז באו האנשים הנ"ל להכחיש בזוהר הקדוש. לכן באו ונחזיק טובה לחו"ר התימן שחיבור ספר "אמונת ה'", והשיבו על טענותיהם תשובות

נכוחות בטוב טעם ודעת. והשי"ת ישיב את הצאן האובדות ואת הנדחה יקבץ והוא רחום יכפר וישיב השלום במחנה, ויקוים כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם אמן.

139. צעיר הצאן שלום יוסף אלשיך

(מקום החותם)

הסכמת רבני וגאוני תימן צנעא יע"א

הן מרוב עונים, לפני שלש שבועות שנים, צמח החוח בין השושנים ורוח עושים נכנסה בלב היהירים, קראו בשמותם כי המה מורים, וירב לבם כמנשה וכיהוירים, כל קודש בישראל חללו, ותועבת לבם קלטו והללו, ובחוצפא ואפקירותא הוציאו דיבה ודברו סרה, על אמונת ישראל הטהורה, ובלעגי שפה ולשון תרמית, פגעו ונגעו בכבוד שלומי אמוני ישראל חוזיהם ונביאיהם, וגדולי חכמיהם וגאוניהם, למן היום אשר צוה ה' והלאה לדורותיהם. ובמשך מעט השנים האלה, נספחו אליהם נערים בוערים, ריקים ופוחזים אשר נגואלו ברדפם כל תאוה, ונואלו בעזבם את התורה ואת המצוה, וכאשר נבדלו והיו לשמצה ולזעוה, ריחקום הקהל וכמו זר נחשבו בעיניהם, ולוקח מהם קללה לכל הקרב הקרב אל משכנותיהם, גם המה בחרו במעלוליהם, ויבנו את תפת הבמות, וקראוהו ספר מלחמות, דברי נרגן כמתלהמים כאלו נגד ספר הזה"ק וחכמי הקבלה הנסתרת, הוא מפטפט למען תפוש הנמהרים בלבם, כי לא גזר אלא על הזכרים לבדם...

אמנם הולכי דרך נכוחה, הביטו בעין פקוחה, כי רק תואנה הוא מבקש, צנים פחים בדרך עיקש, ובלבו

מחשבות און חורש, לכרות הענף תחלה, כדי לשרש העיקר על נקלה, ויהי ספר זה לפסל ומפלצה פגול הוא לא ירצה, והאווילים המשתחווים לעצביהם, הדפיסוהו בלטיהם. והן עתה העיר [האיר] ה' את רוחו בלב אוהבי שמו, את ה' הם יראים, ולשם כבודו מתקנאים, והוציאו לאור זה הספר הבהיר, המאיר לכל הדורים ומזהיר, אשר בשם נקרא: אמונת ה' הולך בדרך תמים, להראות העמים והשרים כי שקר טפלו זרים, ולטפח על פני מחבר ספר המלחמות בגחלים בוערות ולהכות על לחיו באבני בליסטראות לגדע נטיעותיו, ולגלות קלוננו וזיופיו, באותות ובמופתים מזוקקים, כראי מוצק חזקים, דברי חכמים בנחת נשמעים, להוציא הספק מלב התועים ולהלביש בושת את כל המתעים. לזאת אמרין לחיליהו יישר, הירא את דבר ה' וחזיון נביאיו, ואוהב את ה' בכל מאוייו, יתן לכסף מוצא, ובעיני ה' חן ימצא, והיה ספר זה למול עיניו לתפארת לזכר עולם, למשמרת צדיקים ילכו בם, בעוז וצהלה, ופושעים יכלמו ולא ישובו עוד לכסלה.

140. הצ' סאלם בן אב' 145. הצ' אברהם במוה"ר אהרן הכהן יצ"ו	
141. ה' סעיד ׳ן' יוסף אלעזרי יצ"ו	146. הצ' סאלם ׳ן' מוסי יצחאק יצ"ו
142. הצ' יחיא בן י' שלום ערוסי יצ"ו	147. הצ' יוסף בן מ'ו שלום שמן יצ"ו
143. הצ' שלום ׳ן' יוסף קלזאן יצ"ו	148. הצ' חיים ׳ן' יודא חבארה יצ"ו
144. הצ' אב' יעקב עמרני יצ"ו	149. הצ' יוסף בן לא"א יעקב יודא צבירי יצ"ו

150. הצ' חיים נ' סלים 151. הצ' יחיא נחום יצ"ו צאלח

עיני לנכח יביטו אמרי שפר הסכמת גאוני הזמן בתימן החת"ל ותועלת הספר הזה הנקרא בשם "אמונת ה'", גדולה היא לפני ה', לתמוך הישרים בלבבותם, להחזיק בקבלתם ואמונתם, ולהשיב לב פתאים לדרך הצדק והאמונה וידעו תעי רוח בינה, וכל הזוכה נוטל חלק לתרום מממונו להשתתף בעזרתו עם המשתדלים, להוציא לאור הספר היקר הזה, ישא ברכה מאת ה', וזכות הרבים תגן עליו ועליהם, יום ו' כ"ג תמוז תרצ"ד

152. הצ' עמרם בן מ"ו יחיא קרח יצ"ו

בִּשְׁהֶנָּה מְקוֹדֵשׁ דִּקְה בְּלִבֵּר לְלִמּוּד דִּף זֹהַר וּמִצְטָרֶף לִ-250.000 לִזְמַנֵּי הַזֶּהֶר הַקָּדוֹשׁ נִחְשֵׁב כְּאִלוּ אֶתָּה מְסִים 250.000 פְּעָמִים כָּל סֵפֶר הַזֶּהֶר!!! - וַיִּתְּקְבְּלוּ תַּפְלוּתֵיךְ וּמִשְׁאָלוֹת לִבֶּךָ, כִּי הִתְנַאֵי לְקַבֵּל תַּתְּפִּלוֹת וּקְרִיאת שְׁמַע הוּא לְלִמּוּד בְּזֹהֶר כָּל יוֹם (תִּיקו"ז תִּיקוֹן מ"ג).

כָּל אֲדָמוֹ"ר, רֹאשׁ יְשִׁיבָה, רַב עִיר, רַב שְׂכוּנָה, רַב בֵּית מִדְּרַשׁ, מְגִיד שְׁעוֹר שֶׁל דִּף הַיּוֹמִי, מְלִמֵּד תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן טְהוּרִים, יָקָח בְּחֻשְׁבוֹן אֵיזָה נַחַת רוּחַ הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת לְהַקְבִּ"ה, וְלַהֲצִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל הַצָּרוֹת בְּלִמּוּדוֹ זֹהֶר הַקָּדוֹשׁ - דִּקְה אַחַת עִם הַצְּבוּר, וְכֵן, כָּל עַם יִשְׂרָאֵל יִכְנָסוּ בְּתִבַּת נֶחַ, וַיִּנְצְלוּ מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמָגוֹג, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַזֹּהֶר"ק, רַבֵּי חַיִּים ווִיטְאָל, וְהֶרְמָח"ל זִי"ע, וְעַיֵּן עוֹד אוֹר הַזֹּהֶר.